



ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အချစ်ဆုံးသူတစ်ယောက်တွေ့ရှိလိမ့်မည်



BURMESE
CLASSIC

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အချစ်ဆုံးသူတစ်ယောက်တော့ရှိလိမ့်မည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၀၂၉၀၁၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၂၂၇၀၃၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင် (၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။



မိမိတို့
အောင်ကျော်လှိုင်

မိမိတို့အတွက်

ဆုပြတ်မွန်မွန်



တိတ်ကူးကံ့ကော်

နှင့်

အပြတ်မိုးဆုံးနှင်းပွင့်များ

အမှတ်တရအမှတ်တရ



ချစ်ခင်လေးစားရပါသော ပရိသတ်များအားလုံး
မင်္ဂလာပါ ...



ပထမဆုံး ပြောပြချင်သည်မှာ ...

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ပရိသတ်များအားလုံးကို နှုတ်ဆက် စကား ပြောခွင့်ရသည့်အတွက် အလွန်ပဲ ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

စိတ်ကူးကံကော် စာအုပ်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြရ လျှင် ...

ကံကော်ပန်းကို ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်ပါသည်။ စိတ်ကူး ကံကော်ဟု ရည်ညွှန်းထားသော ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုတိုလေးများသည် တစ်ချိန်က ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက်များကို အရောင်တောက်ပစေ ခဲ့ဖူးသော.. ရင်ကို အေးမြစေခဲ့ဖူးသော အမြတ်နိုးဆုံး နှင်းပွင့် လေးများ ဟူ၍ပဲ တင်စားပါရစေ ... ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကူးကံကော် ဝတ္ထုတိုလေးများသည် ကျွန်မ အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးရသော ပရိသတ်များနှင့် ကျွန်မကြားတွင် နောင်ကြီးတစ်ခု ထပ်၍ ဖြစ်တည်စေခဲ့မည်ဆိုလျှင် ထိုဝိတ်ဖြင့် ရှေ့ဆက်ရမည့် ဘဝလမ်းခရီးအတွက် ခွန်အားများစွာ ရရှိနိုင်ပါပြီ။

နောက်ဆုံး ပြောပြချင်သည်မှာတော့ ... "ဆုမြတ်မွန်မွန်" ဟူ သော နာမည်တစ်လုံး ဖြစ်မြောက်လာစေရန်အတွက် အဘက် ဘက်မှ ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ကြသော မိဘ၊ ဆရာသမားများ၊ ကျေးဇူး နှီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးနှင့် စာဖတ်ပရိသတ်များအားလုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

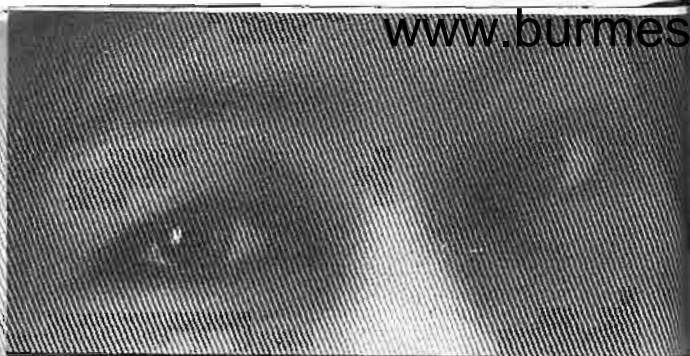
အံ့ထူးသဖြင့် ... ပထမဦးဆုံး လုံးချင်း စာထွက်သည့်အချိန်မှ စ၍ နွေးနွေးထွေးထွေး အားပေးကြိုဆိုခဲ့သော ပရိသတ်ကြီး၏ ကျေးဇူးတရားများကို ကျွန်မ၏နှလုံးသားထဲတွင် မှတ်တမ်းတင် အပ်ပါသည်။



အစဉ်ရှိသေလေးစားလျက် ...

Sumatran

သုပြုံးစိပွန်ပွန်



စိတ်ကူးကွဲကော်နှင့် အမြတ်နိုးဆုံးနှင့်ပွင့်များ

အမှတ်တရစာစုစည်းမှု

(ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု)

မာတိကာ



- စတေးနုလုံးသား
- မိုးမနက်ခင်း
- ချယ်ရီပင်အောက်နောက်တစ်ခေါက်ပြန်တွေ့တဲ့အထိ
- ဖူးစားရေးတဲ့ပွဲ
- အထူးအားဖြင့်ရည်ရွယ်ခဲ့သော
- ခမ်း၏နုလုံးသားတွင်စွဲထင်ရစ်သော
- မောင့်ရဲ့စက္ကရီတေရီ
- ယောက္ခမတော်ခါနီးရင်တော့စဉ်းစားဖို့လိုတယ်
- အဖြေပေးတဲ့နေ့
- ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်မိတဲ့အခါ
- မိန်းကလေးမာနနှင့် မိန်းမသားဘဝ
- အတ္တနှင့်ကင်းကွာသောချစ်ခြင်းဟူသည်မရှိ
- ဖေဖော်ဝါရီမှာ မလွမ်းနဲ့....



“စတေးနုလုံးသား”

ဒါကတော့ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပါပဲ။ (၁၉၉၉) ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ အပျိုစင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါခဲ့ပါတယ်။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေ့ဆိုတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အဲဒီအချိန်တုန်းကလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မပျော်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ အားမာန်တွေလည်း ဖြစ်တယ်။

မိုင်တစ်ထောင်ခနီးရဲ့ ပထမဆုံးခြေလှမ်းပေါ့။ (၁၉၉၉) ခုနှစ်က လွန်မြောက်လို့ (၂၀၀၆) ခုနှစ်မှ ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထု စုထွက်ခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ဝါသနာရှင် မောင်ငယ် ညီမငယ်လေးတွေကိုလည်း မဆုတ်မနစ်ဘဲ ဇွဲရှိရှိ ကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ မျှဝေခံစားတဲ့ နုလုံးသားနဲ့ ဖတ်ရှုပေးကြတဲ့ ပရိသတ်များလည်း ဝတ္ထုတို ခံစားချက်များမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို လှမ်းမြင်နိုင်ကြမှာပါ။

အားလုံးသော ပရိသတ်များလည်း ရည်မှန်းချက်အသီးသီး ပြည့်ဝကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရင်း ပရိသတ်များရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း ကျွန်မ အမြဲတမ်း ရှိနေပါရစေ

...။



“မိုးမနက်ခင်း”



ကျွန်မရဲ့ ဒုတိယမြောက် ပုံနှိပ်
ဖော်ပြခြင်းခံရတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးဖြစ်
ပါတယ်။ လိုအပ်ချက်တွေအများကြီး
ရှိပေမဲ့ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ခန့်
က အသက်(၁၇)နှစ်အရွယ် ကောင်
မလေး တစ်ယောက်အတွက် ကြီး
မြတ်သော မျှော်လင့်ခြင်းတစ်ခုပါ။



“ချယ်ရီပင်အောက် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်တွေ့တဲ့အထိ”

ဒီဝတ္ထုတိုလေးကတော့ ကျွန်မရဲ့ဖေဖေ အမြဲနားထောင်
နေကျဖြစ်တဲ့ သီချင်းလေးကို ခံစားမိပြီး ရေးဖြစ်သွားတာပါ။ ဒီ
ဝတ္ထုလေးဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ အမှတ်တရတစ်ခုပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ .. ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို
ဘယ်တုန်းကမှ မချီးကျူးဘူးတဲ့ ဖေဖေက 'ကောင်းတယ် ...
အရမ်းကြိုက်တယ်' ဆိုပြီး ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ချီးကျူးခဲ့တဲ့
ဝတ္ထုလေး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ ... ။

ဒီဝတ္ထုလေးက Fashion Image ရဲ့ (၂၀၀၄) ခုနှစ်၊
စက်တင်ဘာလမှာ ပါခဲ့တယ်။ ဖေဖေက နိုဝင်ဘာ (၁၀)ရက်
နေ့မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့တာပါ .. ။ ကျွန်မရဲ့ဖေဖေကို ဒီနေ့အထိ
တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ပါဘူး။



စာမူ
မျက်နှာ

ထုတ်

ပုံနှိပ်

“ဖူးစာရေးတဲ့ပွဲ”

သင်္ကြန်ပွဲတော်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေချင်တာရော ...
လောကကြီးမှာ အဲဒီလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လှည့်ဖြား
တတ်တာလေးတွေ ရှိနေတတ်တာရောကြောင့် ဒီအကြောင်း
အရာလေးကို အမှတ်တရ ရေးခဲ့တာပါ ... ။

“အထူးအားဖြင့် ရည်ရွယ်ခဲ့သော”

အပြင်မှာ ... တကယ်ရှိခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ပါ။
အခုတော့ ဝတ္ထုထဲက မိုးစက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက မိန်းမ ရ
သွားပါပြီ။ ကဗျာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ သူ့ချစ်သူနဲ့
ပြတ်စဲသွားပြီး အခုထိ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေတုန်းပါပဲ။

အဲဒီတော့ .. တစ်ခါတလေတော့လည်း
ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အချစ်ဆိုတာ

... ?
... ?
... ?



“ခမ်း၏နလုံးသားတွင် ခွဲထင်ရစ်သော”

တောင်ကြီး တန်ဆောင်တိုင်ကိုနောက်ခံထားတဲ့ ကျွန်မ
သိပ်ကြိုက်သော ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ ကိုယ်ချစ်ထက် သူ
ချစ်က ပိုစိတ်ချမ်းသာရတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးလေးနဲ့ ရေးဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့
တဲ့ ... တန်ဆောင်တိုင်အမှတ်တရ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပေါ့ ... ။



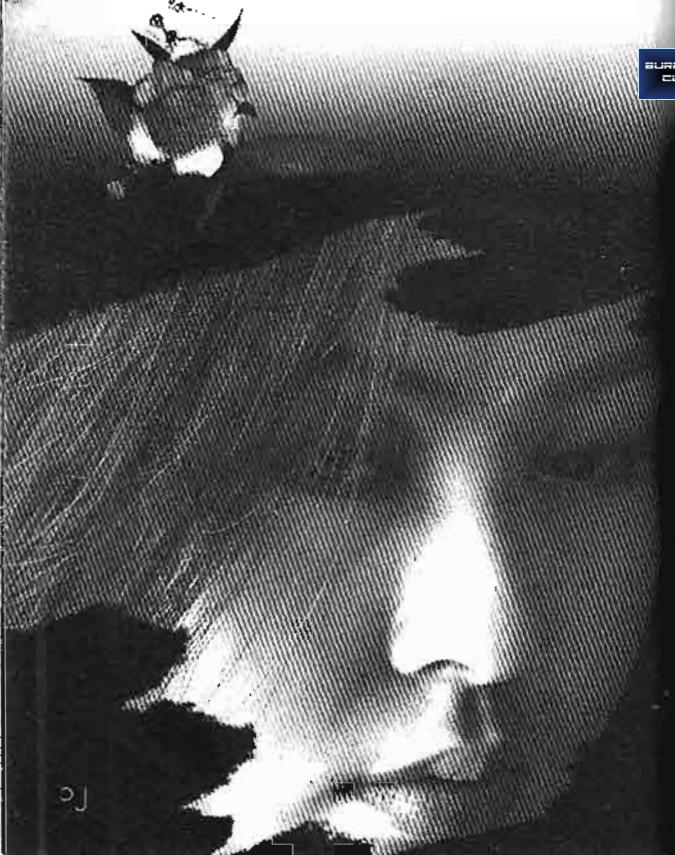
“မောင့်ရဲ့ စက္ကရီတေရီ”

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဟာ လှပမှုတစ်ခုထဲ
တင် မဟုတ်ဘဲ ... အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးတွေဟာ ဘက်စုံ
ထောင့်စုံကနေကြိုးစားလှုပ်ရှားနေကြရတယ်ဆိုတာ သတိတရ
နဲ့ ခံစားရေးဖွဲ့ခဲ့တာပါ ... ။



“ယောက္ခမတော်ခါနီးရင်တော့ စဉ်းစားဖို့လိုမယ်”

ပရိသတ်တော်တော်များများ ကြိုက်သလို .. ကျွန်မလည်း ကြိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်တွေ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာတချို့ကို ခံစားပြီး ရေးဖြစ်သွားတာပါ။ နောက်ထပ်လည်း ထပ်ရေးချင်ပါသေးတယ်။



“အဖြေပေးတဲ့နေ့”

မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ဆင်ခြင်သင့်တဲ့ အကြောင်းလေးတစ်ခုကို တွေးတတ်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ရေး ဖွဲ့ထားတာပါ။

“အတ္တနှင့်ကင်းကွာသော ချစ်ခြင်းဟူသည် မရှိ”

အပြင်မှာ ကြီးပွားတဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု
ကနေ ဆင့်ပွားခံစားခဲ့ပြီး ရေးခဲ့တာပါ။ တကယ်လည်း အချစ်
ဆိုတာ ... အတ္တနဲ့ သိပ်မကင်းဘူးလို့လည်း ထင်ရတာပဲနော်။



“မိန်းကလေးမာနနှင့် မိန်းမသားဘဝ”

Fashion Image မဂ္ဂဇင်းရဲ့ အတွေးစကားကဏ္ဍမှာ ပါဝင်
ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုပါ။ မိန်းကလေးတိုင်းကို
ပြောပြချင်တဲ့ ကျွန်မရင်ထဲက တကယ့် အတွေးစကားလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သော ညီမလေးများ နားလည်ခံစား
ပြီး တွေးဆကြည့်စေချင်ပါတယ် ... ။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့အခါ”

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့အခါ ကိုယ့်စိတ်
တိုင်းကျထက် ... သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပိုနေပေးတတ်တဲ့ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။



စာမူ
မျက်နှာ

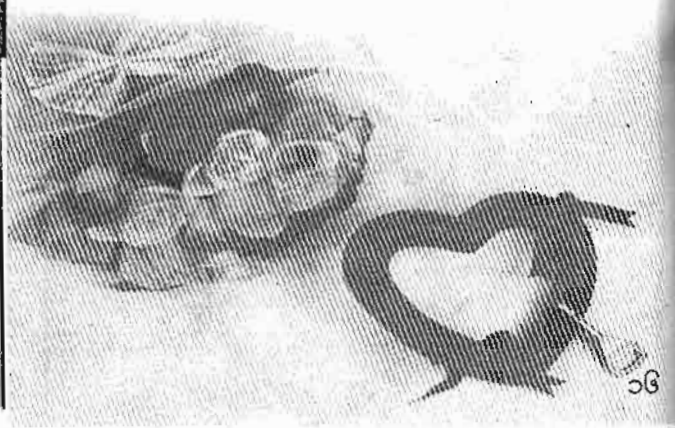
“ဖေဖော်ဝါရီမှာ မလွမ်းနဲ့”



Fashion Image က February & Valentine's Day ဆိုပြီး စာမူတောင်းလို့ ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ပါ ...။ Valentine's Day ဆိုတာကို မကြိုဘူးတဲ့အတွက် (ကြော်ငြာ ဝင်တာ မဟုတ်ရပါ) ပျော်ရွှင်စရာထက် လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီအကြောင်းကိုပဲ ခံစားရေးဖွဲ့ခဲ့တယ်။

ထုတ်

ပုံနှိပ်



ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဗဟိုကွဲရေး
အမျှတအခြားအာဏာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

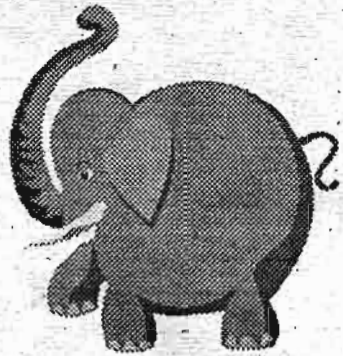
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ဖြန့်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြန့်ဝေလာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ - ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဂျီးယားကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်းမှု စွမ်းဆောင်ရည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ကိုက်ပြန်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း နောင်ရွက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး



ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)



အချစ်ဆုံးသူ
တစ်ယောက်တော့
ရှိလိမ့်မည်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ



BURMESE CLASSIC

သောတကြည် သည် စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ထားနိုင်သော ဆိုင်ကလေးကို ကြည့်နူးစွာ လက်ပိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ဆိုင်က ဒီနေ့မှစဖွင့်တာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်ကလေးရဲ့ နာမည်ကိုတော့ FANTASTIC ဟု အမည်ပေးထားပါသည်။ သဘောက ဒီဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ကျေနပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြိုက် နှစ်သက်သွားစေရမယ်။ စိတ်ချမ်းသာ သွားစေရမယ်ဆိုတဲ့ သဘော နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ဖန်တက်(စ်)စတစ်(စ်) (fantastic)ကို ယူထား တာဖြစ်သည်။

ဆိုင်က Florists & Gifts Shop (ပန်းအလှနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးများ အရောင်းဆိုင်) ဖြစ်ပေမဲ့ ပန်းအစုံ အခြောက်တွေကတော့ ပိုများပါသည်။

သောတကြည်တို့က ငွေကြေးလည်း သိပ်အများကြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်လှသည် မဟုတ်တာမို့ ထူးဆန်းပြီး လှပသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေတော့ သူများဆိုင်နှင့် ယှဉ်နိုင်လောက် အောင် မတင်နိုင်။ သို့သော် ပန်းအစုံ ပန်းအခြောက်တွေကို လှပ



စွာ ပြင်ဆင်ပေးတာမျိုး၊ ဘယ်လို အကြောင်းအရာမျိုးကို အခြေခံပြီး ပုန်းကို ပေးလိုပါသည်ဟု ဆွေးနွေးလာလျှင် ထိုသို့ပြောသော အကြောင်းအရာနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ပန်းတွေကို ပြင်ဆင်ပေးတာမျိုး၊ ဈေးနှုန်းချိုသာအောင် ညှိပေးတာမျိုးတွေမှာတော့ သူများ ဆိုင်ထက်သာတဲ့အထိ လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ အာမခံထားပါသည်ဟူသော ကြော်ငြာမျိုးနှင့် ဆွဲဆောင်ထားပါသည်။

သောတကြည်သည် ဆိုင်တံခါး တွန်းဖွင့်လျှင် ခေါင်းလောင်းသံလေးများ တချင်ချင် ကြားရသော အဝင်ဝတ်ခါးမှ ဝင်လာသော ပထမဦးဆုံးသော ဈေးဝယ်သူကို အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုဖို့ အသင့်ရှိနေလေပြီ။



ရဲဝံ့ထန် သည် ရုတ်တရက်တော့ အံ့အားသင့်ပြီး ငေးကြောင်သွားသည်။ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားလောက်စရာ မရှိသော ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းလက်လက်တွေကလည်း သူ့ကို မှတ်မိကြောင်း ပြနေသည်။ သူတို့ကြားမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလွယ်တကူ မေ့သွားစရာ မရှိအောင် မှတ်မိစရာ အဖြစ်အပျက်တွေက ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ ရဲဝံ့ထန်၏ မျက်လုံးထဲမှာ အရင်က အကြောင်းအရာတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ရုပ်ရှင်ကား၏ အနှေးပြကွက်ကဲ့သို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ပုံကားချပ်တွေ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ထိုးပြသလိုလား၊ မသေချာသော အဖြစ်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။

ထို့အတူ ကောင်မလေးလည်း ပြန်မြင်ယောင်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း ဗေဒင်မေးစရာပင် မလိုပါ။ ဆိုင်ကလေးထဲမှာ ပန်းအစိုတွေရဲ့ ရနံ့မျိုးစုံ၊ ပန်းအခြောက်တွေရဲ့ ရနံ့တူမျိုးစုံ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ အစီအရီ၊ ဖယောင်းတိုင် အမျိုးမျိုးရဲ့ ရနံ့မျိုးစုံနှင့် ကတ်ပြားမျိုးစုံတို့ဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေချိန်မှာ

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)



သက်ရှိလူသားနှစ်ဦးတို့၏ တိတ်ဆိတ်မှုကလည်း ကြီးစိုးနေရာ အသက်ရှူသံကလွဲရင် ဘာသံမှပင် မကြားအောင် တိတ်ဆိတ်လွန်း နေတော့သည်။

တကယ်ဆို ဒီဆိုင်ထဲမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေး country sound (ကျေးလက်သီချင်း)မျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ သိပ်မဆူတဲ့ pop (ပေါ့ပဲ)သီချင်း ချိုချိုလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ထားသင့်သည်ဟု ရဲဝံ့ထန် တွေးနေစဉ် ...

“ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်”

ဟူသော ကောင်မလေး အသံက တိတ်ဆိတ်မှုကို အနိုင်ယူသွားပါသည်။

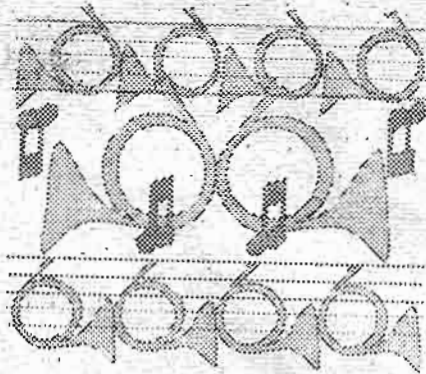


အပိုင်း(၁)

ရဲဝံ့ထန်

နဲ့

သောတကြည်



၈၄ • ၉၈

“ပန်းတစ်စည်း ဝယ်ချင်လို့ပါ”

သောတသည် ခပ်ဩဩ သူ့အသံကို မမေ့သေးသော သူမကိုယ်သူမ ကျိတ်၍ မုန်းနေမိသည်။ ကိုယ် ဒီလိုမေးလိုက်ရင် အဲဒီ ခပ်ဩဩအသံကိုပဲ ကြားရမယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့် ကြိုတင် မျှော်လင့်မိပါလိမ့်။ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ သိပ်ကု ဆိုးရွားတဲ့ အမှတ်တရပဲ။

“ပန်းအစိုလား၊ ပန်းအတုလား”

“ပန်းအစိုပဲ လိုချင်ပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ပေးဖို့လဲ”

ထိုသို့ မေးလိုက်တော့ ပြန်၍စူးစမ်းကြည့်သည့် ရဲဝံ့ထန်၏အကြည့်ကို သောတ စိတ်တိုသွားသည်။ ရာရာစစ ငါက သူ့အရေးကိစ္စတွေ ခုထိ စိတ်ဝင်တစား လိုက်မေးနေဦးမယ်များ ထင်သလား။ ထိုသို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောနေစဉ် သောတ၏



မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိမ်ကျစ် ထားလေ့ရှိသော ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ခုကို လျှပ်စီးလက်သလို ရှုပ်ခနဲ ရှုပ်ခနဲ မြင်ယောင်နေတာ တော်တော်ခက်လေသည်။ သောတဘာကိုမှ သတိမရချင်ဘူးနော်။ ဟုတ်တယ် ... သူ့ကို ပြန်မဆုံ ရချိန်ထိ သောတ တကယ်ပဲ ဘာကိုမှ သတိမရဘဲ နေ့နေနိုင်ခဲ့တာလေ။

ဘာကြောင့်များ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မြင်လိုက်တာနဲ့ ဒါတွေ ပြန်သတိရကုန်ရသလဲ။

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုပါ”

ရဲဝံ့ထန် ဆီမှ ဖြေသံသံသံ ကြားရသည်။ သောတသည် ဒီတော့မှ ...

“မေးရတာ အကြောင်းရှိပါတယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ ပန်းလာဝယ်တယ်ဆိုရင် ဝယ်သူရဲ့ ဆန္ဒကို ကူညီပြည့်ဆည်းတဲ့အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုပေးမှာလဲ၊ ဘာအကြောင်းမျိုး ရည်ရွယ်ပြီး ပေးမှာလဲလို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ပန်းတွေကို အလှပြင်ပေးမှာပါ။ ပန်းလိုချင်တယ် ပြောပြီး လာဝယ်ရင် ရော့ ... အင့်တစ်စည်း ကောက်ထည့်ပေးလိုက်တာမျိုးထက်စာရင် ဝယ်သူပေးလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ ပန်းပွင့် ပန်းခိုင်လေးတွေ တစ်ခိုင်ချင်း စပ်ဟပ်ပြီး ပြင်ဆင်ရောင်းပေးမှာမို့ပါ”



ရဲဝံ့ နှုတ်ခမ်း အသာကွေးပြီး ပြုံးကာ နားထောင်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ...

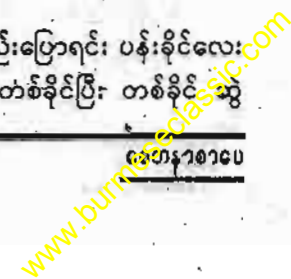
“သူ့ကို မနေ့က အဖြစ်အပျက်အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်လို့ သွားပြောချင်လို့ပါ။ လမ်းမပေါ် ကားဖြတ်မောင်းရင်း ပန်းဆိုင်တွေလို့ ဝင်ဝယ်ချင်တာနဲ့ ဝင်လာတာပါ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ တစ်ခုခု တောင်းပန်ချင်ရင်လည်း ပန်းစည်းလေး ဘာလေး ပေးတာတွေပူးလို့ စိတ်ကူးရပြီး”

သူက စကားကို မဆက်တော့ဘဲ ဒီမှာတင် ရုပ်လိုက်ပေမဲ့ သောတက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သောတသည် ပန်းတွေကြားထဲ ဝင်သွားရင်း ...

“တောင်းမန်တယ် ဆိုတော့ သူ မြင်လိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲအေးသွားတဲ့ အရောင်ဖြစ်ရင် ကောင်းမယ်၊ ပန်းတွေထဲမှာ lily (လီလီ)ကတော့ လှတယ်လို့ထင်တယ်၊ ကျွန်မသာဆို lily တွေမြင်ရင် ချက်ချင်း စိတ်ပြေမှာပဲ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ lily ကို မခံစားတတ်မှာစိုးလို့ lily တစ်ခိုင်၊ နှင်းဆီဖြူတစ်ခိုင်၊ orchid (အော်ကတ်)အဖြူတစ်ခိုင်၊ သစ္စာပန်း အဖြူတစ်ခိုင်ရယ်၊ Tulip အဖြူ (ကျူးလစ်)တစ်ခိုင်ရယ်၊ အဖြူတွေချည်း ပေါင်းပြီး ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ပန်းစည်းက အဲဒီလောက်ဆို သဘောကျပြီလား”

သောတသည် စကားလည်းပြောရင်း ပန်းခိုင်လေးတွေကို ရေစိမ်ထားသော ပုံးတွေထဲမှ တစ်ခိုင်ပြီး တစ်ခိုင် ဆွဲ





ထုတ်နေသည်မှာ ပန်းတွေကြားထဲက လိပ်ပြာမကလေးနဲ့ပင် တူနေသည်။ သောတ လက်ချောင်းလေးတွေက အနုပညာဆန်လျက် သွယ်လျနေသည်ဟု အများက ပြောဖူးသဖြင့် ပန်းခိုင်လေးတွေကို ကိုင်သည်မှာ သောတနှင့် အင်မတန် လိုက်ဖက်နေသည်။

ရဲဝံ့သည် သူမကိုယ်သူမ သောတကလေးလို့ အမြဲပြောတတ်သော ကောင်မလေးရဲ့ “ကျွန်မ” ဟူသော ခပ်စိမ်းစိမ်း အပြောကို သတိထားမိနေသည်။ ဪ ... သူ တော်တော်ကို စိမ်းကားပစ်လိုက်တာပါလား။ အေးလေ ... ငါကရော ဘာထူးလို့လဲ။ သူ့ကို ပြန်တွေ့တာတောင် မှတ်မှတ်ရရ မနှုတ်ဆက်။ တရင်းတနီး စကားလည်း မပြောပါဘဲ ဈေးလာဝယ်သူနှင့် ဈေးရောင်းသူ ပုံစံမျိုး ဆက်ဆံပြမိတာပဲ။ ဘာထူးလဲ။ သူလည်းစိမ်းစိမ်း ကိုယ်လည်းစိမ်းစိမ်းပေါ့လေ။ ရှင်းသားပဲ။

“ကတ် ယူဦးမလား”

“ခင်ဗျာ”

“ကတ်တွေလည်း ရောင်းတယ်၊ စိတ်ဝင်စားရင် သွားကြည့်ပါ”

“ကတ် လိုသလား”

“ကတ်ကတော့ အမျိုးစုံ ရှိပါတယ်၊ သူ့ကို လွမ်းနေတယ်ဆိုရင် I miss you ဆိုတဲ့ ကတ်မျိုးလေးတွေ စာသားနဲ့အတူ ရှိတယ်၊ သူ့ကို ချစ်ကြောင်း ပြောချင်ရင်တော့ I love you တို့၊ You are my better half တို့ စာသားလေးတွေ အသင့်ရေးပြီးသားပါတဲ့ ကတ်ပေါ့။ မွေးနေ့အတွက်ဆို



တော့ Birthday ကတ်က လူတိုင်း သိပါတယ်၊ နေမကောင်းလို့ သတင်းသွားမေးမယ်ဆိုရင် Get well soon လို့ ရေးထားတဲ့ စာသားလေးတွေပါတဲ့ကတ် ရှိမယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်တာ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးလို့ ကိုယ်က အားပေးချင်တယ်ဆိုရင် sympathy ကတ်လေးတွေ ရှိပါတယ်။ အခု အခြေအနေလိုမျိုး သူ့ကို ကိုယ်က တောင်းပန်ချင်ရင်တော့ I'm sorry လို့ စာသားလေးတွေ ရေးထားတဲ့ sorry notes ပါပြီးသားကတ်လည်း ရှိတယ်လေ။

“ပိုက်ဆံကုန်ပေါက်တွေပေါ့နော်”

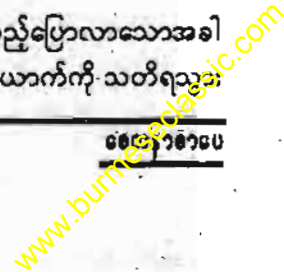
“ပိုက်ဆံတတ်နိုင်ပြီးသားမို့ သူ့ကို သွားတောင်းပန်တာတောင် ပန်းစည်းဝယ်သွားပေးတာပဲ၊ ကတ်တစ်ခုနဲ့တော့ ပိုက်ဆံပိုကုန်မသွားပါဘူး”

“ဟား ဟား ... အပြောကောင်းတာနဲ့ ဝယ်ချင်သွားပြီ၊ ကတ်တစ်ခု သွားရွေးလိုက်မယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ စိတ်ကြိုက်စာသားလေးရတဲ့အထိ ရွေးပါ”

“ကတ်တွေထဲမှာ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ရေးသားထားတာနော်၊ ထားပါတော့၊ အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီစာသားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဘာသာပြန်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် သိပါ့မလဲ”

သောတသည် သူ ထိုသို့လှည့်ပြောလာသောအခါ အင်္ဂလိပ်စာ ညှိလှသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သတိရသွား





ခြင်းအား တော်တော်ကြီး ထိန်းချုပ်ဖျောက်ဖျက်လိုက်ရပါသည်။ သူ ခုထိ အင်္ဂလိပ်စာညွှတ်တန်းပဲလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူး။ သူက သင်္ချာတော်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာမှာ ညွှန်နေခဲ့တာ၊ သောတ အသိဆုံးလေ။ သောတကတော့ သူနဲ့ပြောင်းပြန် သင်္ချာ ညွှန်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာ တော်နေခဲ့တာ။

“အဲဒီထဲက စာသားလေးတွေ အကုန်လုံးကတော့ အဓိပ္ပာယ် ကောင်းပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ကိုယ် တိုင် ပါးစပ်နဲ့ပြောပြီး တောင်းပန်တာထက်တောင် ပိုပြီး ကောင်းနေမှာပါ”

“အိုခေလေ ... ကျွန်တော် တစ်ကတ်ရွေးလိုက်ပြီ”

သူက ကတ်ပြားလေးကို ကောင်တာမှာ လာတင် ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းစည်းနှင့်ကတ်ပြား ပေါင်းငွေကို သောတက စာရင်းစာအုပ်လေးထဲ ရေးမှတ်နေလျှင် ...

“ကွန်ပျူတာထဲ စာရင်းထည့်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဟု ရဲဝံ့က ဆရာလုပ်သလို အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကွန်ပျူတာက အဟောင်းတောင် ဈေးကြီးနေတယ်။ မဝယ်နိုင်သေးဘူး”

သောတသည် လွှတ်ခနဲ ပြောမိပြီးမှ သူ့ကို သူစီမံး လို သဘောမထားမိဘဲ တရင်းတနီး ပြောမိရာများ ရောက်သွား သလားလို့ နောင်တရသွားပါသည်။ သို့သော် ရဲဝံ့ကတော့ သတိ ထားမိဟန် မတူဘဲ ...



“ကွန်ပျူတာ အဟောင်း၊ ပရင်တာအဟောင်း၊ ဖိုတိုကော် ပီရာအဟောင်းတွေကို ပြန်ပြင်ပြီး ရောင်းတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီလို ဆိုင်တွေတော့ အများကြီးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ညွှန်တဲ့ ဆိုင်ကတော့ ဈေးကလည်း မဆိုးဘူးမို့ ပြောပြခဲ့မယ်”

ဆိုပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ အမည်နှင့်လိပ်စာကို ပြော ပြပါသည်။

သောတလည်း ကွန်ပျူတာ သိပ်လိုချင်လှတာတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ ပြောသူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ကောက်ရေးမှတ်ထား လိုက်သည်။ သူနဲ့ သောတ ကြားက ဆက်ဆံမှုသည် အခုတော့ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ဈေးဝယ်သူနှင့် ဈေးရောင်းသူ ပုံလည်း မပေါက်။ သိပ်ရင်းနှီးကြသော မိတ်ဆွေနှစ်ဦး၏ ပြန် ဆုံမှုနဲ့လည်းမတူ။ ဘယ်လိုမှန်း အဓိပ္ပာယ်ခွဲ၍ မရသော ဆက်ဆံ ရေးမျိုး ဖြစ်နေကြောင်း သောတ သတိထားမိသွားသည်။

တကယ်ဆို သူနဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ ဘာမှ နာကြည်း မှန်းတီးစရာမှ မရှိခဲ့တာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီတော့ ပြန်တွေ့ကြ တဲ့အခါ မသိလိုက် မသိဘာသာ။ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို။ ဒီလူ နှစ်ဦးကြားထဲမှာ ဘာမှ အဆက်အသွယ် မရှိခဲ့ဖူးသလို ပုံစံနဲ့လည်း ဆက်ဆံနိုင်ရမယ်။

အဖြူရောင်ပန်းစည်းလေး တစ်စည်းကိုင်ပြီး ဆိုင် ထဲက ထွက်သွားသော ကောင်လေး တံခါးပြန်ပိတ်လျှင် ခေါင်လောင်းသံလေးများ တချွင်ချွင်မြည်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို





အခါ သောတ တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို အခုကျမှ သတိပြုမိသော သောတသည် အခုမှပဲ CD player ခလုတ်ကို နှိပ်ဖို့ သတိရလေ သည်။ Nick Lachey(နစ်(စ)လရေး)၏ "What's left of me" သီချင်းကို ကြားလိုက်ရသည်။

"Cause I want you ... Cause I need you ... Crawling underneath my skin "

သောတသည် သီချင်းစာသားတချို့ကို လိုက်ဆို ညည်းနေစဉ် စိတ်ကတော့ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ကျော်ကာလ တွေကို ပြန်အမှတ်ရ မြင်ယောင်နေမိလေသည်။ ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ ရုပ်ရှင်မှာ ပြတက်တွေပြရင်း နောက်က playback သီချင်းသံ ထည့်ထားတာနဲ့ပင် တူနေတော့လေသည်။

သောတ၏ မျက်ဝန်းအာရုံထဲမှာ အမြဲလိမ်ကျန် ဆုပ်ညှစ်နေအောင် တွဲထားတတ်သော လက်ဖဝါးနှစ်ခုရယ် ကျောပိုးအိတ်လေး တစ်အိတ်နဲ့ ကချင်လွယ်အိတ်လေး တစ်လုံး ရယ်။ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေး ဝတ်ထားတဲ့ ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးရယ်။ ပြန်တမ်းတတာ မဟုတ်ပါဘဲ အလိုလို မြင်ယောင်လာသောအခါ လွမ်းဆွတ်မှုကိုပါ ပူးတွဲခံစား လိုက်ရပါသည်။

သောတ ခုမှ သိတယ်။ သူ့ကို ဒီခြောက်နှစ်လုံး လွမ်းနေခဲ့ဖူးတယ်။



အိမ်နဲ့ လမ်းလျှောက်ပြန်လို့ရသော အကွာအဝေး မှာသာရှိသည့် ဆိုင်ကို ညခုနစ်နာရီမှာ ပိတ်ပြီးသောအခါ သောတ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ သိပ် အဝေးကြီး လျှောက်ရတာလည်း မတုတ်သလို သိပ်နီးနီးလေး လျှောက်ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်သော အကွာအဝေးကို သောတ ကြိုက်သည်။ သောတက ကား(သို့မဟုတ်) စီးစရာတစ်ခုခုနဲ့ သွားရခြင်းကို သဘောမကျလှ။ သောတ လမ်းလျှောက်ရတာ ဝါသနာပါသည်။ ကြိုက်သည်။ အခုလို နေမပူတော့သော အချိန် မှာ လမ်းလျှောက်ရတာကို ပိုသဘောကျပါသည်။

နွေရာသီလို ပူသောအချိန်မှာပင် အခုလို ညဘက် တွေဆို လမ်းမထွက် လမ်းလျှောက်လျှင် အပူရှိန်လျော့သော လေတချို့ကတော့ ရတတ်တာမို့ လမ်းလျှောက်ခြင်းဟာ နွေရာသီ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆောင်းရာသီပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေသည်။ မိုးရာသီမှာ



တော့ လူတော်တော်များများက လမ်းလျှောက်ရတာ သဘောမကျကြ။ ရွံ့ဖွက်စဉ်သည်။ မိုးစိုသည် စသဖြင့် ညည်းညူကြပေမဲ့ သောတကတော့ မိုးရာသီလည်း လမ်းလျှောက်ရတာ စိတ်ပျက်မိတာမျိုးမဖြစ်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးသိပ်မများလျှင်ပင် ထီးမဆောင်းဘဲ လျှောက်ချင်တာ။

အဖော်ပါရင်တော့ ထီးမဆောင်းဘဲ လျှောက်ဖြစ်မှာပေမဲ့ အဖော်မပါရင်တော့ ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့ ဣန္ဒြေပျက်သဖြင့် ထီးလေးဆောင်းပြီး လျှောက်ရသည်။

သောတ လမ်းဖြည်းဖြည်း လျှောက်စဉ်မှာပင် မိုးဖွဲဖွဲလေး ကျလာပေမဲ့ သောတသည် ပခုံးလွယ်သော ခြင်းတောင်းပုံစံအိတ်ကြီးထဲက ထီးလေးကို မထုတ်ဖြစ်သေးဘဲ တမင်ပေပြီး လျှောက်လာနေပါသည်။

အိမ်နားနီးလာတော့ သုံးထပ်အမြင့် ဝရန်တာမှာ အင်္ကျီစဉ်မှ အင်္ကျီလေးတွေ သိမ်းနေသော မေမေက သောတကို မြင်လွှားပြီး

“သောတ ထီးမဆောင်းဘဲ လမ်းလျှောက်လာလည်း မြန်မြန်လာ၊ မိုးမိရင် နှာစေးဦးမယ်”

ဟု လှမ်းပြောလေသည်။

သောတသည် တိုက်အောက် အမြန်ပြေးဝင်လိုက်လျှင် အောက်ဆုံးထပ်မှာနေသော အန်တီကြီးစုံတွဲက ...

“ဆိုင်ပီတ်ပြီလား သမီး”



“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီနေ့ စဖွင့်တာနော်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဈေးဦးတော့ ပေါက်ခဲ့တယ်”

ထိုသို့ ပြန်ဖြေစဉ် သောတ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ပထမဦးဆုံး ဈေးလာဝယ်သူကို သတိရနေပြန်သည်။ ကျွတ် ... ခက်တော့တာပဲ။

“အန်တီတို့ ဝင်ခဲ့ဦးမယ်၊ ကျောင်းမှာ အခမ်းအနားရှိရင် ကျန်တဲ့ ဆရာမတွေပါ ပန်းမှာချင်အောင် သူတို့ပါခေါ်ပြီး ဝင်ခဲ့မယ်၊ သီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီ၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ သောတ မိုးစိုလာလို့”

“ဪ ... အေး ... အေး၊ ဟုတ်သားပဲ၊ သွား သမီး ... သွား၊ မိုးစိုလာတယ်”

ကျောင်းဆရာမ အန်တီကြီးနှင့် ရုံးတစ်ရုံးမှာ အရာရှိကြီး စုံတွဲက ဒီတိုက်၏ ပိုင်ရှင်တွေလည်းဖြစ်သည်။ သူတို့က သောတကို ဆယ်တန်းအောင်ခါစကတည်းက မြင်ဖူးလာသည်မို့ သူ့ဆီမျက်စိထဲမှာ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိနေလည်း ကလေးလို မြင်တုန်းပင်။

အပေါ်ထပ် တက်လာတော့ မေမေက အမိန်းတံငါးကို အသင့်ဖွင့်ထားပြီးနေပြီ။

www.burmeseclassic.com



“မိုးရွာတော့မယ် ဆိုတာ သိရက်နဲ့ မြန်မြန်လျှောက်လာ ရောပေါ့၊ အလကား မိုးစိုခဲတယ်ကွယ်”

“သော်တံ့ ရေချိုးတော့မှာပါ မေမေရယ်”

“ကဲ ... မြန်မြန်ချိုး”

“မေမေ ... သောတ ညစာထမင်း မစားတော့ဘူးနော်၊ ရင်ပြည့်နေလို့”

“ဒါဖြင့် ဘာစားမှာလဲ”

“ဘီစကစ်နဲ့ ကော်ဖီပဲ စားတော့မယ်”

“နေခင်းကဆိုင်မှာ ဘာဝယ်စားလို့လဲ”

“ဝိုင်းဝိုင်းတို့၊ ကေသီတို့ ရောက်လာတော့ I'donuts တွေ ဝယ်လာတာနဲ့ သူတို့နဲ့ စကားပြောရင်း စားလိုက်မိတယ်၊ သူတို့က ကော်ဖီဘူးပါ တစ်ခါတည်း ဝယ်လာတာ”

“အင်း ... ဖြစ်ရမယ်၊ သောတဟာလေ မုန့်နဲ့ ကော်ဖီသာ စားရမယ်ဆိုရင် ထမင်းလွတ်ပဲ”

သောတသည် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီတိုက် အိမ်က ကန်ထရိုက်တိုက်ပေမဲ့ ရေချိုးခန်းမှာတော့ ရေပန်းရော ရေခပ်ချိုးလို့ရသော အုတ်ကန်ရော ပါပါသည်။ သောတကတော့ ရေပန်းဖြင့်သာ ခေါင်းကနေ ရေစိုခံ ရေစချိုးလိုက်ပါသည်။

ရေချိုးရင်းမှ ပြန်တွေးနေမိသည်မှာ သူငယ်ချင်း တွေအကြောင်း ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သော ခင်ဝိုင်းဝိုင်း နဲ့ ကေသီကျော် (သောတကတော့ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကေသီဟု ခေါ်

သည်) ရောက်လာခဲ့ချိန်က နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်မှာဖြစ်သည်။ သူတို့ ရောက်လာတော့ သောတက ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက် ခိတ်တိုင်းကျ ပန်းစည်းပြင်ဆင်ရောင်းချပေးပြီးခါစ ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေမြင်တော့ သောတ ဝမ်းသာစွာပင် ...

“ဟင် ... ဝိုင်းဝိုင်းတို့ ကေသီတို့ လာကြ၊ ဒီနေ့ ဆိုင်ဖွင့် ဖွင့်ချင်း လာကြမယ် ပြောထားလို့ ငါမျှော်နေတာ”

“ဈေးသည်ကြီး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ လာလေ့လာရတာပေါ့ လေ”

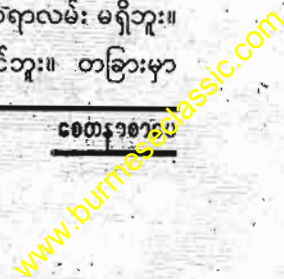
ဝိုင်းဝိုင်းက ဆိုင်လေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ပြော သည်။ တကယ်တော့ ဒီဆိုင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်စရာ မလိုသလောက် နီးပါး သူတို့ မှတ်မိနေပြီးသားပါ။ သောတ ဒီဆိုင်ခန်းလေးကို စပြီးငှားကတည်းက ဆိုင်အတွင်းကို ပြင်ဆင်ကတည်းက သူတို့ ရဲ့စိတ်ကူးတွေလည်း တစ်ဝက်လောက် ပါဝင်ထားပါသည်။

“နင် ဆိုင်ဖွင့်ပြီဆိုတော့ အဖေကလည်း ငါ့ကို ဒီတိုင်း ကြည့်မနေချင်တော့ဘူး ဆိုပြီး ...”

“သူ့အလုပ်ထဲ ဝင်ခိုင်းရောလား”

ကေသီက ခေါင်းခါရင်း ...

“အမယ်လေး ... အဲဒါကိုပဲ ပြောရင် တော်သေး၊ ခုတော့ ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ဘူးငြင်းရင် သူ စိတ်တိုင်း ကျတဲ့လူနဲ့ ပေးစားမယ်တဲ့၊ ငါ့မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိဘူး။ အဖေ့ အလုပ်လည်း ငါက မလုပ်ချင်ဘူး။ တခြားမှာ



အလုပ်ထွက်လုပ်လို့ကလည်း သူက ပေးမလုပ်ဘူး။ မိဘက ပုံနှိပ်တိုက်ကြီး လုပ်နေပြီး သမီးက ကုမ္ပဏီမှာ သွားလုပ် ရမှာလားတဲ့”

“ဟီ ဟီ ... ဒီတော့ နင်က လိုချင်ရက် လက်တို့ဖြစ်ပြီး အဖေ စီစဉ်တဲ့လူပဲ ယူပါတော့မယ် ပြောလိုက်ရောလား... ဟမ်း ... မိန်းမ ရွက်ရွတ်တယ်”

ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ သောတတို့က ဝိုင်းစတော့ ကေသီ ရှုံ့မဲ့ နေသည်။

“ယောက်ျားလည်း မလိုချင်သေးဘူးဟယ်၊ ယူချင်ခုကောက် ယူ ရတယ်။ ယောက်ျားယူပြီးမှသာ အပျိုပြန်လုပ်ချင်ရင် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မလုပ်ချင်တဲ့ အဖေပုံနှိပ်တိုက်ကြီးနဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားဖို့ စဉ်းစားရတော့တယ်၊ နောက်ဆို ငါလည်း ကဒီး ကဒီး လျှောက်သွားလို့ မရ တော့ဘူး။ အဖေပုံနှိပ်တိုက်မှာ သူ့အလုပ်ကလူတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်ချိန်အတိုင်း၊ ဝင်လုပ်ရမယ်တဲ့”

“သောတက ကံကောင်းပါတယ်ဟယ်၊ သူ့လုပ်ချင်တဲ့ ဆိုင်လေးမျိုး ဖွင့်ခွင့်ရတယ်”

ဝိုင်းဝိုင်းက အားကျပြီး ပြောသည်။

“မေမေကို မနည်းပြောရတာဟဲ့၊ မေမေကတော့ မြို့စွန်က သူ့ပန်းခင်းဝင်ငွေနဲ့တင် ငါတို့သားအမိ ဖူလုံပေမဲ့ လူကြီး ကော့ ထုံးစံအတိုင်း လခစားအလုပ်မျိုး ဝင်လုပ်စေချင်နေတာ။

ငါက အံတင်းကိုပူဆာလို့ အရင်းအနှီးလည်း သိပ်အများ ကြီး ထုတ်မပေးသေးဘဲ နည်းနည်းစ၊ လုပ်ခိုင်းလိုက်တာ ပါ။ ဓာတ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် လုပ်ကြည့်ပြီး သိပ်မဟန်ရင် ပိတ်ရမယ်တဲ့”

“နင်တို့က အမေနဲ့သမီး နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့ နင့် အမေက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုလိုက်ပါတယ်”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ အားလုံးထဲမှာ ငွေကြေးအတောင့် တင်းဆုံးမိသားစုမှ လာသူမို့ ကျောင်းပြီးပြီးပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆို တာ သိပ်ရေရေရာရာ ခေါင်းထဲတွေးထားပုံ မရသေးပါ။ ခင်ဝိုင်း ဝိုင်း အလုပ်လုပ်ချင်လျှင် မိဘတွေရဲ့ ဝိုင်းထည်တိုက်လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်ရုံ။ ဒါမှမဟုတ် အခုခေတ်စားနေတဲ့ ဒီဇိုင်နာ လုပ်ချင်ရင် လည်း နိုင်ငံခြားမှာ ခဏကျောင်းသွားတက်ပြီး ပြန်လာလုပ်ရုံ ဖြစ်ကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို အသိပေးထားဖူးပါသည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ နင် ဒီနေ့ ဆိုင်စဖွင့်ဖွင့်ချင်းမှာ မထမ ငှက်ဦးဆုံး Customer နဲ့ စကားပြောတော့ ဘယ်လိုနေလဲ၊ တစ်ခါမှ ဈေးမရောင်းဘူးတဲ့ ငါတို့သူငယ်ချင်း ဘယ်လို များ ပြောမလဲဆိုပြီး ငါတို့ သိချင်နေတာ”

သောတသည် ထိုသို့ အမေးခံလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားလျက် မျက်နှာမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်သွား သည်ဟု သူမကိုယ်သူမ ထင်မိခဲ့သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့ ကေသီတို့က တော့ ဘာမှမသိဘဲ မေးလိုက်တာပေမဲ့ သောတမှာ အလိုလို မလုံ

www.burmeseclassic.com

မလဲ ဖြစ်သွားတာပင်။ သောတ မဖြောတ် Lemon Donut ကိုသာ ပါးစပ်ထဲ အများကြီးထိုးထည့် ဝါးနေမိသည်မှာ လည်ချောင်းဝ မှာ နင်တော့မတတ် ဖြစ်နေသည်။

ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေမြင်ပြီး ...

“ဟယ် ... သောတရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းစားမှပေါ့၊ နင် ဘယ် လိုဖြစ်လို့ ငတ်ကြီးကျသလို စားနေရတာလဲ၊ ရော့ ... ရော့၊ ကော်ဖီက သိပ်မပူတော့ဘူး၊ သောက်လိုက်၊ နင်ဟာ လေ ... အဲဒီလို မုန့်အချို့တွေဆို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ နင် ငယ်သေးလို့ မဝ၊ လာတာနော်၊ အသက်သုံးဆယ်လောက် သာဆိုရင် ပေါင်နှစ်ရာ ဖြစ်နေမယ်၊ သတိထား။”

ကော်ဖီ သောက်ခိုင်းကာ သောတကို ဆူပူပါ သည်။

“နင်တို့က ဈေးဦး ဘယ်လိုပေါက်သလဲလို့ လာမေးတာ ကိုး။ ငါက မုန့်စားနေရင်း နင်၊ သွားတာပေါ့။”

“ဟောတော် ... မသိပါဘူး၊ ဒီလိုမုန့်သိရင် စားပြီးမှမေး ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဈေးဦးဖောက်တဲ့ Customer နဲ့ စကားဖြော အဆင်မပြေခဲ့လို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နှစ်ရာ သုံးရာဖိုးလောက်ပဲ ဝယ် ပြီး တစ်ဆိုင်လုံးကို မွှေနှောက်ကြည့်သွားလို့လား။”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။”



သောတသည် မပြောဘဲလည်း မနေနိုင်သဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ ပြောလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်း သော သမီးတွေ သားတွေဟာ သူတို့မှ တိုင်ပင်လောက်စရာ မောင်နှမသားချင်းလည်း မရှိကြလေရာ သူငယ်ချင်းကိုပဲ ပိုခင်မင် ပိုတိုင်ပင်ချင်ကြသလိုပဲ သောတလည်း သူမရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ကိုဆို၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုသာ ပြောပြတိုင်ပင်လိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ အောင့်အည်းမျိုသိပ်ပြီး ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ခံစားရတာထက် စာရင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာက ပိုပြီး ရင်ထဲ မှာ ပေါ့ပါးရှင်းလင်းလေသည်။ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖွင့်ပြောသူက ကိုယ့်ကို အကူအညီ ပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒါကြောင့်ပင် ပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေပေါ့။

“သောတ ... နင့်မှာ ပြောစရာ တစ်ခုခုတော့ ရှိပြီထင် တယ်”

ထိုသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့က သောတနှင့်ဆို လေး၊ ငါးတန်းကတည်းက တစ်ခုတည်း၊ တစ်လှိုင်းတည်း၊ တစ် တန်းတည်း နှစ်တိုင်း အတူတူ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသူများဖြစ်ရာ သောတ၏ မျက်နှာအမူအရာကို သူတို့ လုံးဝအကဲခတ်တတ်နေ ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ငါ ... ငါ ... ငါ့ဆီ သူ ရောက်လာတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“နင့်ဆိုင်ကို ရောက်လာတာလား၊ ဘယ်သူလဲ”





ဝိုင်းဝိုင်းတို့ အသံက ပြိုင်တူနိုးပါး ကြားရသည်။

“ရဲဝံ့ထန်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား”

ဟယ် ... ဟုတ်လားသံပါ ပြိုင်တူမေးကြသော ဝိုင်းဝိုင်း

တို့မျက်နှာမှာကား အံ့ဩမှုတွေ ပြည့်လျှံနေပါသည်။

“နင့်ဆိုင်မှန်း သိလို့လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဝိုင်းဝိုင်းဟာ အရင်တည်းက ရဲဝံ့ထန်ကိုဆို သိပ်ပြီး

အကောင်းမမြင်သူမို့ ကြိုပြောလေသည်။ ကေသီကတော့ အလွမ်း
ဇာတ်လမ်းတွေကြိုက်သော drama သမားပီပီ ...

“နင့်တို့ နောက်ဆုံးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ဆုံရတဲ့
ရက်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်နော်”

ဆိုပြီး ဝတ္ထုစာသားလိုလိုတွေ ရွတ်နေခဲ့ပါသည်။

“သူ ငါ့ဆိုင်မှန်း မသိပါဘူး၊ သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတဲ့
မိန်းကလေးကို ချောဖို့အသွား၊ ကားမောင်းလာရင်း ပန်း
စည်းပေးပြီး ချောရင် ပိုပြီးများ အဓိပ္ပာယ်ရှိမလားလို့
တွေးမိတာနဲ့ သူ ကားမောင်းနေရာလမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ ငါ့
ဆိုင်ကို ဝင်မိတဲ့ သဘောပါပဲ”

“ပြန်တွေ့တော့ သူက နင့်ကို မှတ်မိလား”

ဝိုင်းဝိုင်း မေးပြီးမှ သောတကို တစ်ချက်ကြည့်

ရင်း ...



“အေးလေ ... မှတ်မိမှာပါ။ နင်က ဆယ်တန်းကျောင်းသူ
ဘဝက ပုံစံနဲ့ ဘာမှ မကွဲပြားတော့ သူ မှတ်မိမှာပါ။
ကွဲပြားသွားခဲ့ရင်တောင် သူ မမှတ်မိဘူး ဆိုတာတော့
လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှုပဲ”

လို့လည်း သူမဘာသာ ဆက်ဝေပန်နေပါသည်။

“နင့်တို့ ဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြလဲ”

“ဘာတွေပြောရမလဲ ကေသီရယ်။ သူက မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို တောင်းပန်စရာရှိလို့ ပန်းဝယ်ပါတယ်ပြောပြီး
ဝင်လာတော့လည်း ငါက သူ အဆင်ပြေမဲ့ ပန်းစည်းတစ်
စည်းကို ပြင်ဆင်ပေးပြီး ကတ်တစ်ခုနဲ့အတူ ဈေးရောင်း
လိုက်တာပဲပေါ့”

“သူက နင့်ကို သောတလို့ ခေါ်လား”

“ငါနဲ့ သူ့ကြားမှာ ရဲဝံ့တို့ သောတတို့ ခေါ်ပြီး စကားပြော
ကို မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်တဲ့။
ငါက ကျွန်မတဲ့ ... ကဲ”

ကေသီ မျက်နှာက ဒီဘာမဟုတ်သော အဖြစ်အပျက်
ကို လွမ်းနေသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်
မှန်းမသိ ခေါင်းခါနေပြန်သည်။

“ဘာခေါင်းခါတာလဲ”

“ဒီဇာတ်လမ်း ဒီတစ်ရက်နဲ့တင် ရပ်ရင်ကောင်းမယ်လို့
ဆုတောင်းမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဆုတောင်း ပြည့်ချင်မှပြည့်
မယ်လို့ တွေးမိပြီး ခေါင်းခါမိတယ်”



“နင်ဟာလေ ... တော်တော် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ပြောတယ်၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

သောတသည် ဝိုင်းဝိုင်းကို နားမလည်ဟန်ဆောင်ပြီး အဖြစ်တင်ပြပေမဲ့ တကယ်တော့ ဝိုင်းဝိုင်း ပြောတာကို သောတ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်စရာ မရှိပါပေ။ ဝိုင်းဝိုင်း စိုးရိမ်သလို သောတလည်း စိုးရိမ်ပါသည်။ ဒီတစ်ရက်နဲ့ပဲ ဒီပြန်ဆိုတွေ့ကြသော ဇာတ်လမ်းကို ပြီးစေချင်ပါသည်။ နောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေ နောက်တစ်ရက်တွေ ရှိလာခဲ့ရင်ဆိုသော အဖြစ်အပျက် သောတ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမမခံသည်မို့ ကြိုတင်မမှန်းဆရပါ။ သောတက ရဲဝံ့ထန်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်တော့မှ တင်းမခံနိုင်တာလဲ သူငယ်ချင်းတွေ အသိ။ သောတ ကိုယ်တိုင်လည်း အသိတည်း။

“သမီး ... သမီး ... သောတ ရေအကြာကြီး ချိုးမနေနဲ့၊ ညနေဘက်ကြီးမို့ အအေးမိမယ်၊ ခေါင်းကလည်း လျှော်သေးတယ် မဟုတ်လား မြန်မြန်လေးလုပ်။ ဒီမှာ မေမေ Kettle ကိုခလုတ်ဖွင့်ထားပြီ။ ရေနွေးမကြောခင်ရပြီ။ ကော်ဖီ ပူပူလေး သောက်ရအောင်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သောတ၏ အတွေးတွေသည် ရေချိုးခန်းတံခါးကို လာပုတ်ပြီး ပြောလိုက်သော မေမေအသံကြောင့် ပြတ်တောက်သွားပါသည်။ မေမေကတော့ သောတ ဘယ်အရွယ်ရောက်ရောက်ကလေးလို့ ထင်ဦးမှာပင်။ သောတ ဘာလုပ်လုပ် လိုက်ကြည့်လိုက်ပြောနေတတ်ဆဲ။



“သောတ ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး မေမေရဲ့”

ဟု ပြန်ရှင်းပြလည်း မရ။

“အသက်ခြောက်ဆယ် အမေဟာ အသက်လေးဆယ်ရှိတဲ့ သူ့သမီးကို ကလေးလို့ပဲထင်ပြီး ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီလို မပြောနဲ့ လိုက်ဆုံးမနေသေးတာပဲလေ၊ ဒါမဆန်းဘူး”

ဟူ၍ ဟိုဘက်ခန်းက အပျိုကြီးတို့ သားအမိကို ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောတတ်လေသည်။ သောတတို့နဲ့ ဘေးချင်းကပ်ခန်းမှာလည်း အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ပင်စင်စား ရုံးအုပ်ကြီး ဖြစ်သော အဘွားအရွယ် တစ်ယောက်နှင့် သူ့သမီး အပျိုကြီး အသက်လေးဆယ်အရွယ် အန်တီတစ်ယောက် နေပါသည်။ ရုက္ခကွက်ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်သော အဲဒီအန်တီနှင့် သူ့အမေလည်း သောတနဲ့ မေမေလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဖြစ်အပျက်ခြင်းတူသော လူလေးဦး အခန်းချင်းကပ်ရပ် ဖြစ်နေပုံက ဆန်းလှသည်။

သောတ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကြွပ်တစ်ချပ်စားရင်း မေမေနဲ့အတူ TV ကလာသော ဇာတ်လမ်းတွေကို ထိုင်ကြည့်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းတွေ ခဏနားချိန် ကြော်ငြာဝင်ချိန်မှာ မေမေက ...

“ဆိုင်က ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ သမီး”

ဟု မေးလာပါသည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ စဖွင့်ဖွင့်ချင်းတော့ ဝင်ကြည့်တဲ့သူရယ်၊ အနည်းအကျဉ်း ဝယ်တဲ့သူရယ်နဲ့ မပျင်းရပါဘူး”



“ပန်းတွေက ကိုယ့်ခြံထွက်မို့ မကုန်လို့ နွမ်းသွားမှာ မပူရဘူးပေါ့။ နွမ်းသွားလည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်ပန်းခင်း မရှိတဲ့သူဆို ခက်မယ်”

“ပန်းတွေ လွယ်လွယ်နဲ့ မနွမ်းအောင်ထည့်တဲ့ ဆေးလုံးလေးတွေ သောတ သုံးပါတယ်။ ဆိုင်မှာလည်း တင်ရောင်းထားတယ်လေ မေမေ”

“မေမေ သိတာက သောတ,ဆိုင်မှာ ပန်းများများရောင်းတယ်ပဲ သိတာ။ ဘာပစ္စည်းတွေတင်မှန်း စေ့စေ့ငငတော့ မမေးချင်ဘူး။ သောတကို မေမေ အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးထားတယ်။ သောတ ကြိုက်တာဝယ်တင်ပြီး ရောင်းနိုင်တယ်။ တင်ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းက ကိုယ့်အတွက် မြတ်မလား၊ မမြတ်လား ကြည့်တတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

“သောတ သိပါတယ် မေမေ။ မေမေ ထုတ်ပေးတာကို အလဟဿဖြစ်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ မေမေ ကြည့်နေ ... သောတဆိုင်က တဖြည်းဖြည်း ရောင်းကောင်းလာစေရမယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ ... သမီး ပျော်ရင် ပြီးတာပဲ”

သောတသည် မေမေ့ကိုတော့ ရဲဝံ့ထန် ရောက်လာခဲ့ကြောင်း မပြောတော့ဘဲ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်မိသည်။ မေမေသိရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ဝိုင်းဝိုင်းလိုပီ ကြိုတင်မှန်းဆပြီး စိတ်ပူမလား။ ဒါမှမဟုတ် သောတကို ယုံပြီး ဒါဟာ စိတ်ပူစရာမဟုတ်



ဘူး။ ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်း နေကြတဲ့သူတွေ၊ တစ်ဂျက်ရက်မှာ ပြန်ဆုံတာဟာ မထူးဆန်းဘူး ဆိုပြီး တွေးတတ်မလား။

သောတသည် လူကသာ TV ဖန်သားပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေဟန် ဖြစ်နေပေမဲ့ စိတ်အစဉ်ကတော့ ကာလတစ်ခုဆီ လွင့်မျောလှဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။



၂၂၂ ၊ ၂၂၃

သောတရယ်၊ ဝိုင်းဝိုင်းရယ်၊ ကေသီရယ်ဟာ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ရမယ်၊ ဒီသုံးယောက် အတူ အောင်ကြရမယ် ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျူရှင်အတူတူ၊ ကျက်ရင်လည်း အတူတူ၊ သင်္ချာတွက်ရင်လည်း အတူတူ၊ မှ မခွာ ရှိနေခဲ့လေသည်။ အရင်နှစ်တွေက ဒီသုံးယောက် တတွဲတွေ့ရပေမဲ့ အခု ဆယ်တန်းနှစ်လောက်တော့ အိပ်ချိန်ကလွဲရင် (တစ်ခါတလေ သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ်လောက် လိုက်အိပ်ကြသေးတာ တပုးတွဲတွဲ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ အခုနှစ်ကျမှ ဒီသုံးယောက်စလုံးဟာ တစ်နှစ်တည်း ဆယ်တန်းအတူတူ အောင်ရမယ် ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ပို၍တွဲဖြစ်လာကြသည်။

မဖြစ်နိုင်တာ တွေးကြောက်တတ်သော ကေသီရယ်

ကတော့ ...



“ငါက စာတွေ့ရပေမဲ့ မေးခွန်းမြင်ရင် စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားတာ၊ မဖတ်ရသေးခင်ကို စိတ်က လှုပ်ရှားပြီး စာတွေ့မှေ့ တတ်တယ်၊ အကယ်၍ ငါ တစ်ယောက်တည်း ကျခဲရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ပြောလျှင်တောင် ...

“ငါတို့ နင့်ကို စောင့်နေမယ်၊ နင်အောင်တဲ့နှစ်ကျမှ ဒဂုံ တက္ကသိုလ်မှာ အတူတူ သွားတက်မယ်ဟယ်”

ဟူ၍ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် သောတက တက်ညီလတ်ညီ ပြန်ဖြေတဲ့အထိ တစ်ယောက် အပွဲမခံနိုင်အောင် ခင်မင်ကြသူတွေ ဖြစ်လာသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဆိုတာကလည်း သူငယ်ချင်းကိုသာ ပို၍အတွယ်တာဆုံးဖြစ်ရာ သောတလို တစ်ဦးတည်း သော အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု မိန်းကလေးဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုသာ အတွယ်တာဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒီသုံးယောက်ဟာ တတွဲတွဲနဲ့ သုံးမြှားတွေများလားလို့”

တစ်ရက်မှာ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်နေမှန်းမသိ သော စာလေးတစ်စောင်ဟာ သောတရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ရောက်နေခဲ့လေသည်။ သောတ ထံသို့ရယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဝေးတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သုံးယောက်စလုံးကို ကြည့်မရဟန်ဖြင့် ရေးလာသော ထိုစာကြောင်းတွေကို သုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး အဖြေထုတ် လို့မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

www.burmeseclassic.com



“အတန်းထဲက ကောင်တွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့က ငါတို့သုံးယောက် လေးတန်းလောက်တည်းက တွဲလာတာ မဆန်းတော့ဘူး။ ဒီစာဟာ အခုမှ ငါတို့ကို သတိထားမိ လာတဲ့ကောင်ရဲ့ စာပဲ။ ဝိုင်းကျူရှင် တက်ကြတဲ့ထဲက ဘယ်သူ ဒီစာကို ထည့်တာဖြစ်မလဲ”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းက စုံထောက်ကြီး တစ်ယောက်လိုပဲ ထိုနေ့ကစပြီး တရားခံရှာသော မျက်လုံးတွေဖြင့် သူမတို့ကို စောင့်ကြည့်သမျှ ကောင်လေးတိုင်းကို စူးစမ်းတတ်ပါသည်။

ကေသီရယ်၊ သောတရယ်ကတော့ ဒီလောက်လေး ရှေးတာကို ခြင်လှာကိုက်တာလောက်ပင် စိတ်မဝင်စားကြ။

“အလကား ... တမင် ငါတို့ကို စိတ်ဒုက္ခပေးတာပါဟယ်၊ ဝိုင်းဝိုင်း တစ်ယောက်ဟာ စာသင်ဖို့လာတာ စာထဲ စိတ် မဝင်စားနိုင်အောင် တရားခံပဲ ရှာနေ။ တော်ကြာ ဆယ် တန်းကျမှလူဟာ ငါလိုထင်နေပေမဲ့ နှင် မတော်တဆကျ သွားဦးမယ်”

ကေသီကပင် ဝိုင်းဝိုင်း ဒီစာကိုစွဲကို အကျယ်ချဲ့လွန်း သဖြင့် တားယူရတဲ့အထိ ဝိုင်းဝိုင်းဟာ ဒီစာကို သိပ်ဂရုတစိုက် ရှိခဲ့သည်။ စာအထည့်ခံရသော ကာယကံရှင် သောတပင် ဝိုင်းဝိုင်း လောက် စိတ်မဝင်စား။ ငါ့လွယ်အိတ်ထဲ ဘယ်အချိန်က ခိုးထည့် လိုက်သလဲဆိုတာ တစ်ရက်ထက် ပို၍ပင် မတွေးခဲ့ပါပေ။



ဝိုင်းဝိုင်း ဒီလောက် တရားခံဖမ်းနေသည့်ကြားမှ ဆယ်ရက်လောက်ခြားပြီး နောက်တစ်စောင်ဟာ သောတရဲ့ လွယ် အိတ်ထဲ ရောက်နေခဲ့ပြန်သည်မှာ အင်မတန် ထူးဆန်းလှပြန်သည်။

“သောတကြည် ဆိုတာ အငြိမ်မင်းသမီး နာမည်မျိုးပေါ့ မှည့်ပဲ မှည့်တတ်တယ်၊ ခင်ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်လုံးကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကေသီကျော်ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်သမားပုံ ပေါက်နေတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ... ကျွန်တော် ဝေဖန်တာမှန်ရင် ဒီစာဖတ်ပြီးတာနဲ့ လက်ခုပ်တီးလိုက်ပါ ... Bravo ! ”

ထိုဒုတိယစာသည် သောတတို့ သုံးယောက်စလုံး ကို ထော်တော်လေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားစေပါသည်။ အစ က သိပ်စိတ်မဝင်စားလှသော သောတတို့ပါ ဒီအကြောင်းအရာ ထဲ စိတ်ဝင်စားလာသောအခါ ဝိုင်းဝိုင်း တစ်ယောက်ပိုပြီး တရား ခံရှာလို့ ကောင်းသွားတော့သည်။

သောတကတော့ သူမကို အငြိမ်မင်းသမီး နာမည် ဟု ဝေဖန်သဖြင့် သဘောမကျတာ ဖြစ်သည်။

“မေမေက ပြောတော့ သောတ ဆိုတာ နားအကြားအာရုံ ကို ပြောတဲ့ ပါဠိစကားတဲ့၊ ကြည်ဆိုတာ မေမေ့နာမည် မှာရော ဖေဖေ နာမည်မှာပါ၊ ပါလို သောတနဲ့ ကြည်တဲ့ လိုက်ရင်လည်း အဓိပ္ပာယ်က နားဝင်ပီယံ ကြည်လင်သာ ယာခြင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သွားတာမို့ သူတို့နှစ်

www.burmeseclassic.com



ယောက်စလုံးရဲ့ နာမည်နဲ့ တွဲပေးလိုက်တာတဲ့၊ အငြိမ့်မင်း သမီးနာမည် မဟုတ်ပါဘူး။ အငြိမ့်မင်းသမီးတွေဆိုရင် လောဘာတိမ်မြရင်တို့၊ ကောလိမ်မြိုင်တို့ နာမည်ပေးကြတာ ပါ။ အဲဒီကောင်ကများ ငါ့နာမည်ကို ဝေဖန်စရာလား။”

သောတအဖေက သောတ ရှစ်တန်းနှစ်တုန်းကပင် သွေးကင်ဆာဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့လေပြီ။ မေမေနဲ့ သောတ နှစ်ယောက်ကည်းဖြစ်သော သောတသည် အမေနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတတ်တာမို့ ဒီလိုစာထည့်ခံရတာကို ပြန်အသိပေးခဲ့သေးသည်။ မေမေကတော့ ...

“ရည်းစားစာပေးတာ မဟုတ်ဘဲ သမီးတို့သုံးယောက်ကို စုသလို နောက်သလို ရေးတာပဲ သိပ်အရေးစိုက်မနေနဲ့။ ကောင်လေးတွေရဲ့ သဘောက သူတို့စုတာကို အရေးလုပ်ရင် ပိုစကြတယ်၊ အရေးမလုပ်ရင် သူတို့ဘာသာ ဒီလို စုရတာကို ငြီးငွေ့ပြီး ငြိမ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟုသာ အကြံပေးပါသည်။ သို့သော် သောတရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ကတော့ ဒါကို အခုမှ အရေးလုပ်လာကြသဖြင့် သောတလည်း အရေးမလုပ်ဘဲ နေ၍မရတော့။ စိတ်လည်း ပါလာသည်။ သောတတို့ကို စောင့်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ရေးလုပ်သော ကောင်လေးသည် မည်သူ ဖြစ်မည်နည်း။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အကျင့်ဟာ ဒီလိုပဲ နှစ်ယောက်တွဲ၊ သုံးယောက်တွဲ၊ လေးယောက်တွဲတွေ တွဲတွဲ

အကြံတတ်တဲ့ အထဲမှာမှ သောတတို့ သုံးယောက်ကို ဘာလို့ ချွေးပြီး သတိထားမိသနည်း။ ထိုမေးခွန်းသည် ထိုဒုတိယစာရပြီး သောတအခါမှာ သောတတို့သုံးယောက်ကြားမှာ အတော်ကြီးရေပန်းစားလာခဲ့သည်။ ကိုယ်ယောင်တစ်ချက်မှ မပြုလေလေ ပိုပြီးစိတ်ပင်စားမိလေလေ ဖြစ်လာသည်။

ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ ပိုအကဲဆုံးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူမ၏ မသင်္ကာသူများစာရင်းကို ပြုစုပြီး ဝေဖန်ဆွေးနွေးရတာ မမောနိုင်။

“မျိုးဟန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ ခပ်အေးအေးသမားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တချို့လည်း လူရှေ့မှာသာ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို ဟန်ဆောင်တာ။ ကုပ်ကမြင်းကောင်မျိုး ဖြစ်ရင် ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ သစ်ဆန်းကတော့ အရင်တည်းက ငါတို့နဲ့ ခင်ခင်မင်မင်ပါပဲ၊ အခုထိလည်း ငါတို့ကိုတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်ရဲတယ်၊ စကားပြောရဲတယ်၊ အင်း ... ဒါပေမဲ့ သူလည်း ကွယ်ရာမှာ ငါတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မကြံစည်ဘူးလို့ ပြောလိုတော့ မရဘူးပေါ့၊ အတန်းထဲက ကောင်တွေကိုလည်း ထည့်တွက်ရင် တွက်ရမှာပဲလေ၊ တစ်သက်လုံး မြင်ဖူးလာပေမဲ့ အခုကျမှ စချင်နောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာရင်လည်း ပေါ်လာနိုင်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ ရဲဝံ့ထန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေ။ သန့်ရာဝိုင်းမှာ သူပဲ အမြဲ အရင်ဆုံးပြီးတယ်။





သင်္ချာ အရမ်းတော်တယ်၊ ပုစ္ဆာပြိုင်တွက်ပြီး ဆရာပေးတဲ့ဆုကို ယူဖို့တောင် မစဉ်းစားရဲအောင် တော်နေတဲ့ကောင်ဟာ ခုတလော ငါတို့သုံးယောက်ကို သိပ်ဂရုစိုက်ဖြစ်သလားလို့”

စသဖြင့် တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိလာသော မသင်္ကာသူ စာရင်းမှာ ရဲဝံ့ထန် ပါလာသည်မှာ သိပ်လည်း မဆန်းလှပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဝိုင်းဝိုင်းဟာ ရှိသမျှ ယောက်ျားလေး ချောချောရော၊ ရုပ်ဆိုးရော၊ အရပ်ပုရော၊ အရပ်ရှည်ရော အကုန် မသင်္ကာသူစာရင်းမှာ ထည့်ထား၍ပင်။

ရဲဝံ့ထန်ကတော့ သတိထားမိစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရုပ်ချောပြီး သင်္ချာဝိုင်းမှာ သင်္ချာအတော်ဆုံးကျောင်းသား (သို့သော်) အင်္ဂလိပ်စာဝိုင်းမှာတော့ အညံ့ဆုံးကျောင်းသား ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုဂရုစိုက်လို့လဲ”
“မသိဘူး၊ ငါ့ရဲ့ Six sense မှာ သိနေတာ”
“ဝိုင်းဝိုင်းဟာလေ၊ ပြောလိုက်ရင် ရယ်စရာချည်းပဲ၊ သူ့မှာပဲ Six sense ရှိရသေးသတဲ့”

ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်ပတ်လောက်ခြားသောအခါ (သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေပါရက်နဲ့) သောတ၏ လွယ်အိတ်ထဲမှာ သုံးစောင်မြောက်စာက ရောက်လို့နေပြန်သည်။ သောတသည် လွယ်အိတ်ထဲမှာ စာကိုတွေ့လျှင် တွေ့ခြင်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်



အပြစ်ရှိသလို ခံစားရလျက် ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကေသီတို့ကို ချက်ချင်း မပြုရဲသေး။ ကိုယ့်ဘာသာ အရင်ဖတ်ကြည့်ကာ တစ်ရက်လောက် သိမ်းထားမိသေးသည်။

သို့သော်လည်း တစ်သက်လုံး ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပဲ အသေးအဖွဲ့ကအစ ထုတ်ပြောနေတတ်လေရာ နောက်နေ့ကျတော့လည်း ပြောပြမိတော့လေသည်။

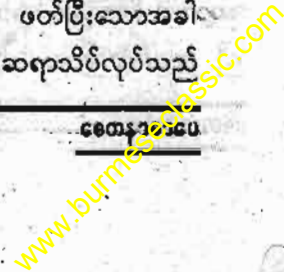
“ဒီမှာ စာထပ်ရောက်နေပြန်ပြီ”
“ဟယ်”

“နင် သေသေချာချာ လွယ်အိတ်ကို ဂရုစိုက်ဘူး ထင်တယ်၊ ဟိုကောင် လာထည့်သွားပြန်ပြီ”

ကေသီကတော့ စာကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ဖို့ပြင်နေသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ တစ်အုပ်စုလုံးရဲ့ ဆရာမကြီး နေရာယူထားသူပီပီ သောတကို အရင်ဆုံး အပြစ်တင်ပြီးမှ စာကိုယူဖတ်ပါသည်။

“သောတ ဘာဖြစ်လို့ သင်္ချာညံ့တာလဲ၊ ဝိုင်းဝိုင်းက ဘာလို့ ဟိုနှစ်ယောက်ရဲ့ဆရာ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကေသီက ဘာလို့ လက်ရေးသိပ်လှနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ သိချင်ရင် စုံစမ်းနိုင်ပါတယ်၊ စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး။ ခင်မင်တတ်ပါတယ်”

ဟူသော စာကြောင်းတွေကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ စိတ်ဆိုးလေသည်။ သူမကို ဆရာသိပ်လုပ်သည်





ဟု ဝေပန်သဖြင့် မကြိုက်။ ကေသီကတော့ သူမကို လက်ရေးလှကြောင်း ပြောသဖြင့် ခပ်ပျိုးပျိုးနဲ့ မျက်နှာလေး မော့နေပါသည်။ သောတကလည်း ကိုယ်ည့်တာ ည့်မှန်းသိပေမဲ့ ည့်သည် ပြောခံရတော့ မခံချင်။

“သူကများ ရာရာစစ၊ ငါတို့နာမည်တွေကို အပြည့်မခေါ်တော့ဘဲ ဟိုစာလုံးဖြုတ်၊ ဒီစာလုံးဖြုတ် ခေါ်ရတာနဲ့။ သူ့ကိုများ သဘောကျနေပြီ အောက်မေ့နေလား မသိဘူး။ တော်တော်ရူးတဲ့ကောင်ပဲ။ သူ့အကြောင်းလည်း စုံစမ်းရဦးမတဲ့”

“စာလာထည့်နိုင်တယ် ဆိုကတည်းက သောတမှာ ဟာကွက်ရှိနေလို့ပဲ၊ နင့်လွယ်အိတ်ကို ဘယ်တော့မှ မချနဲ့ဟယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ပိုက်ထားရင် ကောင်းမယ်”

ကေသီကတော့ ...

“ငါတို့လွယ်အိတ်တွေကျ မထည့်ဘဲ ဘာလို့ သောတထဲပဲ ထည့်လဲ မသိဘူး”

ဟူ၍ အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းကို မေးချင်ဟန်ဖြင့် ထုတ်ပြောသည်။

ထိုသုံးစောင်မြောက်စာ ရောက်လာပြီးသောအခါ သောတသည် ကိုယ့်လွယ်အိတ်ကိုယ်ပင် ဘယ်နားထားရမှန်းမသိအောင် စိုးရိမ်နေရတော့သည်။ သောတ အနေနဲ့ဆိုရင် ဒီလောက်ကြီး အဖြစ်သည်းမှာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ (အထူး



သဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်း) အဖြစ်သည်းနေသဖြင့် စာလာထည့်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိသည်။ အထည့်ခံလိုက်ရလျှင် ကိုယ်ည့်လို့၊ ကိုယ်ပေါ်ဆဲလို့ဆိုပြီး ဟိုနှစ်ယောက်က ဝေပန်တော့မှာကို ကြိုသိသဖြင့် အဝေပန် မခံချင်တာလည်း ပါသည်။

သောတတို့အဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှန်းမသိသော လူတစ်ယောက်၏ စောင့်ကြည့်ဝေပန်မှုကို ကြောက်လျက် ရင်မဆိုင်ရဲတာမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

သောတ လွယ်အိတ်ကို တော်တော်ကြီး ဂရုစိုက်လွန်းလို့ ထင်သည်။ စာက ထပ်ရောက်မလာတော့။ လာထည့်ဖို့ကို အခွင့်မသာသဖြင့် မရောက်လာတာမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

စာမရောက်လာသော်လည်း မျှော်လင့်မထားခဲ့သော တစ်ရက်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းက ရှာဖွေတွေ့ရှိလာသည်မှာ ...

“အဲဒီစာ လာလာထည့်နေတဲ့ကောင်ကို ငါ သိပြီ၊ ဒီမှာ အဲဒီလက်ရေးနဲ့ လုံးဝတူတဲ့စာအုပ်”

ဆိုကာ ကျောင်းစာများ ရေးမှတ်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူလာပြပါသည်။

စာအုပ်မှာ နာမည်တော့ မပါပေမဲ့ Y.W.H ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာလုံး အတိုကောက် နာမည်ကို ရေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

“နင် ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ဘာကို မေးတာလဲ”





“ဟဲ့ ... ဝိုင်းဝိုင်းရယ်၊ သူများစာအုပ်ကြီး နင် ယူလာတာလေ”

“ယူလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ တီချာဒေါ်ဝင်းမာက အတန်းထဲက လူတချို့ရဲ့ စာအုပ်လေးတွေ သယ်သွားပေးပါဆိုလို့ ဆယ်အုပ်လောက်ရှိမယ် ယူလာပေးတုန်း သတိရတာနဲ့ ငါက လက်ရေးလိုက်စစ်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီမှာ ဒီတစ်ယောက်ကို တွေ့တာ”

ကေသီကတော့ စိတ်အေးလူအေးသမားမို့ ...

“Y.W.H ဟာ ရဲဝံ့ထန်ပါလို့ သိပြီးပြီပဲ၊ ထားလိုက်ပါဟယ်၊ သူ့ကို စာအကြောင်း သွားစ၊ မေးမနေပါနဲ့တော့”

ဟု ပြောနေလေသည်။

စာအုပ်မှာ နာမည်ထိုးမထားသော်လည်း Y.W.H (ဝိုင်ဒဗလျူအိပ်(ချ်))သည် ရဲဝံ့ထန်၏အမည် အင်္ဂလိပ်စာလုံးအတိုကောက်ဆိုတာ သုံးယောက်စလုံး အလွယ်တကူ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်၍ ရပြီးသောအခါမှာ ကေသီက စပြီးအကြံပြုတာလည်း ဖြစ်သည်။

ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ပြောမရ

ဘဲ...

“ငါတို့ဆီ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စာလာထည့်နေတာ နင်ပဲလို့ လက်ညှိုးထိုးပြီးတော့ကို ပြောချင်တာ”



သောတာက ကြားနေသမား ဖြစ်နေသည်။ ကေသီ ပြောတာလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ဝိုင်းဝိုင်း ပြောတာလည်း နားထောင်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ သောတာ မျက်ဝန်းထဲမှာ Harry Potter တံဆိပ်နဲ့ ရုပ်ပုံပါသော ကျောပိုးအိတ်လွယ်လျက် သောတာတို့ကိုမြင်လျှင် တစ်မျိုးလေး ပြုံးပြုံးသွားသော ဆံပင်နက်နက်၊ အသားဖြူဖြူ ကောင်လေးကို မြင်ယောင်နေပါသည်။ ရဲဝံ့ထန်ကို ဘာကြောင့် ဆံပင်နက်နက်ဟု အထူးတလည် သုံးနှုန်းရသလဲ၊ ဆံပင်နက်ကြသူတွေ ကြားမှာမှ ဆံပင်နက်နက် ကောင်လေးဟု ဘာကြောင့်သုံးသလဲ ဆိုတော့ သူ့ဆံပင်တွေဟာ သတိထားမိစရာ ကောင်းလောက်အောင် နက်မှောင်လွန်းနေလို့၊ အရောင်ထည့်ထားသလား ထင်ရလောက်အောင် တလက်လက်တောက်နေလို့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာပင် မရှိနိုင်သော နက်မှောင်တောက်ပြောင် ပျော့စင်းနေသော ဆံပင်တို့ကို ဝိုင်ဆိုင်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဆံပင်နက်ပါသည်ဆိုမှ အသားကလည်း အဖြူမှာ အဝါရောသော အသားဖြူပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ အသားဖြူဖြူမှာ ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်ခုံးနက်နက်တွေနဲ့မို့ ရဲဝံ့ထန်ဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အာရုံမှာ သာမန်ကာလျှံကာ ဖြစ်သွားလောက်စေသော ကောင်လေးမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့၍ သောတာတို့လို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သိပ်ဧရာရောနှောနှော လုပ်လေ့မရှိသူ မိန်းကလေးတွေပင် သတိထားမိနေတာ ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com



“ကဲ ... ငါတို့နှစ်ယောက် အငြင်းပွားနေတာ ကြာပါတယ်၊
သောတပဲ မေးရအောင်။ သောတ နင် ဘယ်သူ ဘက်ပါ
လဲ ... ပြော”

ကေသီသည် နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု
ရသွားသလိုဖြင့် သောတဆီ အဖြေကို ဦးတည်မေးလာတော့သည်။

“ငါ မသိဘူးဟယ်”

“ဟာ ... သောတကလည်း၊ ကာယကံရှင်က နင်လေ”

“ဟယ် ... ကေသီရယ်၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ ပြောတာက နင့်လွယ်အိတ်ထဲပဲ၊
လာ၊ လာထည့်တာလေ”

“ဒါက ငါ့လွယ်အိတ်မှာ အာမှမပါဘူးလေ၊ နင့်လွယ်အိတ်
က ချူတွေအများကြီး တပ်ထားတော့ နည်းနည်းထိရင်
အသံမြည်လို့ သူ့ထည့်လို့မရတာ။ ဝိုင်းဝိုင်းက လွယ်အိတ်
လွယ်လာလိုက်၊ သားရေအိတ် လွယ်လာလိုက်၊ ကျောပိုး
အိတ် လွယ်လာလိုက်ဆိုတော့ သူ မမှတ်မိလို့ ထည့်မရတာ
ဖြစ်မှာပါ။ တကယ်တော့ သူ စာရေးတဲ့ စာကြောင်းတွေ
အကုန်လုံးက ငါတို့သုံးယောက်ကိုပဲ ရည်ရွယ်ပြီး ရေးတာ
ပဲ၊ သုံးယောက်လုံးနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်”

“အံ့မယ်လေး ... သောတရယ်၊ နင်ကလည်း အများကြီး
ရှင်းပြနေပြန်ပြီ၊ ကဲ ... နင့်မေးမရလည်း ငါမလိပ်၊ လိပ်
မယ်၊ မဲနှိုက်မယ်၊ မဲလိပ်ကလေးလိပ်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့



စာက နှစ်မျိုးပဲပါမယ်၊ တစ်မျိုးက ဝိုင်းဝိုင်း၊ နောက်တစ်
မျိုးက ကေသီ၊ ငါတို့သုံးယောက်လုံး နှိုက်ကြမယ်၊ ဒီတော့
ဥပမာ နှစ်ယောက်ဆီမှာ ကေသီ ဖြစ်နေပြီး တစ်ယောက်
ဆီမှာ ဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေရင် ဟေသီ နိုင်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်
နှစ်ယောက်ရဲ့ မဲမှာ ဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေပြီး တစ်ယောက်မှာ
ကေသီ ဖြစ်နေရင် ဝိုင်းဝိုင်း နိုင်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

ဝိုင်းဝိုင်းသည် သောတတို့ ကေသီတို့၏ ဆရာမ
ကြီး လုပ်နေကြမို့ ဒီတစ်ခါလည်း သူပဲ ဆရာမကြီးလုပ်ကာ
အဆုံးအဖြတ်ကို ရှာဖွေပေးလိုက်ပါသည်။

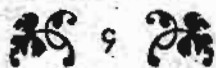
ဒီတော့လည်း ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်တို့ဟာ ဝိုင်းဝိုင်း
ဆရာလုပ်သမျှ လက်ခံကြသူတွေပီပီ-ဒီမဲလိပ်ကိစ္စကို ကျေနပ်စွာ
လက်ခံလိုက်ကြနိုင်လေသည်။

“ငါနဲ့ ကေသီက မဲလိပ်မရေးဘူး၊ သောတက ကြားနေ
ဆိုတော့ သောတပဲရေး၊ သူပဲ၊ မဲလိပ်၊ လိပ်၊ ငါတို့ကြည့်
မနေဘူး၊ ပြီးမှ မဲလိပ်ကို နှိုက်မယ်၊ သောတ အရင်ဆုံး
မဲနှိုက်ပြီးမှ ငါတို့ နှိုက်ကြမယ်နော်”

ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေး သုံးယောက်တို့၏
စိတ်သည် တူညီစွာပင် ဘာမှအရေးမကြီးလှသော အကြောင်း
အရာလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားလျက်တည်း။



www.burmeseclassic.com



ရဲဝံ့ထန်သည် ဒီလမ်းကလာဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘဲ နောက်တစ်ဖန်ပင် ဒီလမ်းမပေါ်မှ ကားဖြတ်မောင်းမိလာသော သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းတွေ မေးလာနေမိသည်။ အရင်ကတော့ ဒီလမ်းမကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သွားစဉ်က သာမန်ကာလျှံကာ ငေးမောခဲ့ပေမဲ့ အခုကျတော့ သူနဲ့သက်ဆိုင်သလိုလို ဖြစ်နေသော ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားမှန်း သိနေလျှင် ဆိုင်ကလေးကို မြင်ချင်နေသောစိတ်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ဆိုင်ကလေးထဲမှာ ပန်းတောကြီးလို ဖုံးလွှမ်းနေပေမဲ့ မတော်တဆများ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ရမလား တွေးပြီး ကြည့်ချင်နေသည်။

“သိပ်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ရဲဝံ့ထန်”

ဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူ အခါငါးဆယ်လောက် ရေရွတ်မိပြီးသောအခါမှာ သူ သံလိုက်တာက သူ့ကားသည် ဆိုင်နဲ့နီးသော နေရာတစ်နေရာမှာ ဝင်ရပ်ပြီး ဖြစ်နေခြင်းပင်။

“ဘာလုပ်ဖို့ သူ့ဆိုင်ကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ် သွားဦးမှာလဲ၊ ဘာဝယ်မှာလဲ”

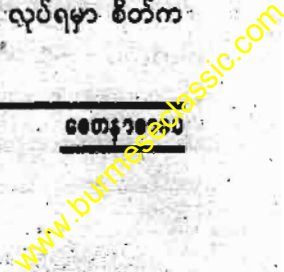
လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကတော့ တကယ်ပဲ ဝန်းဝယ်စရာရှိ၍(ဝယ်လည်း ဝယ်ချင်၍) ဆိုင်ထဲဝင်ပေမဲ့ အခုကျ သူ့မှာ ပန်းဝယ်လောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးဟု ထင်နေပါသည်။

သူ့ရဲ့ အခုလက်ရှိ ရည်းစားဖြစ်နေသော ကောင်မလေးကို ပိုးပန်းတုန်းကလည်း ပန်းစည်းပေးပြီး ပိုးပန်းခဲ့တာ မဟုတ်သလို၊ ကောင်မလေးကို တောင်းပန်ချော့မော့ ပန်းစည်းပေးတုန်းကလည်း ...

“ပန်းတွေက လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်လို့ရမလဲ၊ ဘုရားပန်းလည်း မတင်ချင်ဘူး။ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ချော့မော့ပြီးပေးတဲ့ ပန်းစည်းကြီး ဘုရားတင်ပစ်ရမှာ စိတ်မပါဘူး။ ဘုရားပန်းဆို ဘုရားပန်း သီးသန့်တင်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ နောက်ဆို ချော့ချင်ရင် လာချော့၊ ပန်းစည်းတော့ မပေးနဲ့ အသုံးမဝင်ဘူး။ သူများတွေ အတွက် Romantic ဖြစ်ပေမဲ့ မွန်အတွက်ကတော့ မဖြစ်ဘူး”

ဟူ၍ ပြောထားဖူးသဖြင့် သူ့ကောင်မလေး မွန်မြတ်ကိုလည်း ပန်းစည်းသွားပေးလို့ မဖြစ်။

ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လဲ။ အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ဝင်ဝယ်ပေါ့၊ ဆိုပြီး စဉ်းစားတော့လည်း အဲဒီလို လုပ်ရမှာ စိတ်က မလုံတာနဲ့ပဲ ပေါ်ကုန်လိမ့်မည် ထင်သည်။





သောတကို ထပ်လည်းတွေ့ချင်သည်။ သောတ မျက်လုံးအိမ်ထဲက မျက်ဆန်ညိုညိုလေးတွေကို ကြည့်ပြီး စကား ပြောချင်သည်။ ဘော့(ပ)ဟဲယား ဆံပင်လေးကို အမြဲထားတတ် သော သောတသည် တစ်ခါတစ်ရံ ထိုဆံပင်လေးကို နှစ်ဖက်ခွဲ ပြီး မရမက စည်းနှောင်ကာ ဖဲပြားလေးတွေ တပ်ထားတတ်တာ ကို သတိရမိပြန်သည်။ ဘယ်တော့မှ ဆံပင်အရှည်နဲ့ မမြင်ဘူး သော၊ ဆံပင် ဘယ်တော့မှ ပခုံးထိတောင် မရှည်ဘူးသော သောတ ဆံပင်လေးတွေဟာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဆံပင်မနက်လှ။ အညိုရောင် သမ်းချင်နေသည်။ ပြီးတော့ ပါးလည်းပါးသေးသည်။ သောတက ရဲဝံ့ထန် ဆံပင်တွေကို အမြဲကိုင်ကြည့်ပြီး ...

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဆံပင်သိပ်လှနေတယ်၊ နင့်ကို သောတ တကယ်မနာလိုဘူး သိလား။”

ဟုလည်း ဆံပင်ကိုင်သလိုလိုနှင့် နားရွက်ကိုပါ အငြိုးနဲ့ လိမ်ဆွဲကာ နှိပ်စက်တတ်သေးတာကို သတိရလျက် သူ ရင်ထဲ နွေးသွားပါသည်။

ဒီခြောက်နှစ်ကျော်လုံး ငါတို့ ဘာကြောင့် တစ် ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အမေ့ခံထားတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားမိကြသလဲ။ သောတရော ငါ့လိုပဲ-ရည်း စားအသစ် ရနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို သတိရတုန်းလား။ ထိုသို့တွေးမိလျှင် ရင်ထဲမှာ သောတဟာ ရဲဝံ့ထန်ကိုပဲ သတိရနေ ပါတယ်ဆိုသော စကားကို ပိုကြားချင်ပြန်သည်။



လိမ်ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ယောက်လက် ဖဝါးထဲ ကျန်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဖဝါးနစ်ခင်သွားမတတ် တွဲ ထားဖူးသော လက်များကို မြင်ယောင် လွမ်းဆွတ်သွားပြန်ပါသည်။

အတွေးနဲ့ သူ လျှောက်လာရာ FANTASTIC ဆိုင် လေးနားကို ရောက်လာပေမဲ့ သူ အထဲမဝင်တော့ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ် လို့ ရပြီးနေလေပြီ။ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်မလျှောက်တော့ဘဲ ဒီနား ကတင် ပြန်လှည့်မလို့ ကိုယ်ဟန်ပြင်စဉ်မှာ တိုက်ဆိုင်လှစွာပင် ဆိုင်တံခါးလေး တွန်းဖွင့်ပြီး ဘာကြောင့် အပြင်ထွက်လာသည် မသိသော သောတကား ရဲဝံ့ထန်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် မြင်သွား ခဲ့လေပြီ။

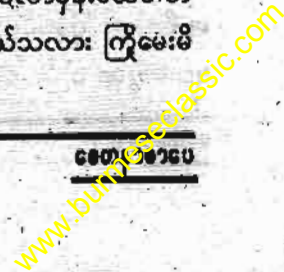
သောတသည် အစတော့ ငေးကြောင်ကြည့်နေသေး လေသည်။ ပြီးမှ အသက်ဝင်လာသလို အရိပ်တွေ လွမ်းလာသည့် သောတ မျက်ဆန်ညိုတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်ငေးနေခဲ့သော ရဲဝံ့ထန်ကို ...

“ပန်းလှာဝယ်တာလား။”

လို့ စမေးလိုက်လေသည်။

“ဪ ... အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး။”

ဖြေမိပြီးမှ ရဲဝံ့ထန်သည် သောတကို အားနာသွား ပါသည်။ ထို့အတူ သောတကလည်း သူ ဘယ်လားမှန်းမသိပါဘဲ ကိုယ့်ဆိုင်ကို လာစေချင်ဟန်ဖြင့် ပန်းလှာဝယ်သလား ကြိုမေးမိ သည့်အတွက် ပြန်၍ အားနာနေပြန်သည်။





ရဲဝံ့ထန်သည် ပန်းလာမဝယ်ပါဘူး ငြင်းပြီးမှ မထူး
တော့ပါဘူးဆိုကာ ဆိုင်ထဲလိုက်ဝင်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်မိပြန်သည်။

“ပန်းမဝယ်ဘူးဆို”

“ပန်းမဝယ်ပါဘူး၊ ကတ်တစ်ခု ဝယ်ချင်လို့ပါ”

“ဒါဆို ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ရွေးနှင့်လေ၊ ကျွန်မ ဒီမှာ ဆိုင်ကို
သွယ်တဲ့ရေပိုက်ထဲ ဘာပိတ်နေလဲ ခဏစစ်မလို့။ ရေကောင်း
ကောင်းမလာတာနဲ့ စစ်လိုက်ဦးမယ်”

ရဲဝံ့ထန်သည် သောတကို ကူညီပြီး ကြည့်ပေးချင်
မိပေမဲ့ ခွင့်မတောင်းချင်ပြန်။ သူကလည်း သောတ အပေါ်
သူငယ်ချင်းဟောင်း ပုံစံနဲ့တောင် မပြောဆို မဆက်ဆံမိသလို
သောတကလည်း ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲမို့ အခြေအနေက ဘာမှမရေရာ။
နောက်ဆို ဒီဆိုင်ဘက် မလာတော့ဘူးလို့ နောင်တတွေရပြီး
ဆုံးဖြတ်နေမိလျက် လူကတော့ ကတ်ပြားတွေ အစီအရီ ထည့်
ထားသော လှည့်လို့ရသည့် ကတ်ပြားစင်လေးရှေ့မှာ လျှောက်
ရွေးနေမိသည်။

အဝင်ဝတ်ခါး တွန်းဖွင့်သံ၊ တံခါးဝမှာ ချိတ်ထား
သော ခေါင်းလောင်းလေးများ၏အသံ ကြားသော် လှည့်ကြည့်မိ
သည်။ သောတ တစ်ယောက် သူမ ဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီပုံစံ
နှင့် ဆင်ဆင်တူသည့် လက်ရှည်အင်္ကျီတွင် အင်္ကျီလက်အနားတွေ
ရေစိုလျက် ပြန်ဝင်လာတာ တွေ့ရသည်။ မျက်နှာပြင်နှင့် ဆံပင်
ပျားတွေမှာလည်း ရေနည်းနည်း စိုနေသည်။



ရေပိုက်သွားစစ်ရင်း ဘာများဖြစ်လာလဲ။ ရဲဝံ့ထန်
မေးမိတော့မလို ဖြစ်ပြီးမှ သူ့ပါးစပ်သူ ပြန်ပိတ်ထားနိုင်ရန်
ပါးစောင်ကို ပီကိုက်ပစ်လိုက်ရပါသည်။ အဲဒီလောက် သိသိသာ
သာကြီး အရောမဝင်သင့်ဘူး ထင်ပါရဲ့လေ။ သူလည်း သူ့လမ်း
သူ့လျှောက်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် နေတာပဲ
ကောင်းမယ်။

“ကတ်ရပြီလား”

“ရပါတယ်”

“ဘာဝယ်ဦးမလဲ ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

“မဝယ်တော့ပါဘူး၊ ကတ်တစ်ခုလောက်ပဲ ဝယ်ဖို့ပါ”

ငွေရှင်းကောင်စာပေါ် လာတင်သော ဘာစာသား
မှ ရေးမထားသည့် Blank ဖြစ်နေသည့် ကတ်၏ ကျသင့်ငွေကို
ရှင်းလိုက်ပါသည်။ သောတသည် သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်
ကတ်လာဝယ်သည် မသိပေမဲ့ ကတ်ဝယ်စရာရှားလို့ သူမဆိုင်မှာ
မှ ပြန်လာဝယ်သော ရဲဝံ့ထန်၏စိတ်ကို သိလည်းသိချင်သည်။
သိလည်း မသိချင်ပြန်။

ရဲဝံ့ထန် အခု ဘယ်မှာနေလဲ။ အရင်အိမ် အကြီး
ကြီးမှာပဲလား။ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိသေးလား။ အခုထိ
အစ်ကိုတွေ စကားကို နားထောင်တုန်းလား။ ရဲဝံ့ထန်ရဲ့ အစ်ကို
နှစ်ယောက်တို့ဟာ တစ်ယောက်ကတော့ (အစ်ကိုလတ်ကတော့)
ရဲဝံ့ထန်ထက် ငါးနှစ်ကြီးကာ အစ်ကိုအကြီးဆုံးကတော့ ဆယ်မှစ

www.burmeseclassic.com



တောင် ကြီးတာမို့ ရဲဝံ့ထန်လည်း နှစ်ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုရင် သူတို့တွေလည်း တော်တော်ကို ရင့်ကျက်သောအရွယ်တွေ ဖြစ် ကုန်ပြီပေါ့။ ငယ်ငယ်ဘဝကလို ရဲဝံ့ထန် အပေါ် ဩဇာညောင်း တုန်းပဲလား။ ရဲဝံ့ထန်ကရော အစ်ကိုတွေကို ကြောက်ရတုန်းပဲ လား။

သောတာသည် မတွေးဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော ရဲဝံ့ထန် အကြောင်းတွေ အခုမှ ဆက်တိုက်တွေးမိတော့သည်။ သောတာသည် ပြန်အမ်းငွေပိုက်ဆံကို အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်နေစဉ် အင်္ကျီလက် ရေစိုနေသဖြင့် အေးပြီး နှာချေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့ပါးစပ်သူ ထိန်း၍မရ တော့ဘဲ ...

“အင်္ကျီလက်ရော ဆံပင်တွေရော ရေစိုနေတာ ခြောက် အောင်သုတ်ရင် ကောင်းမယ်”

“ပြီးရင် သုတ်မှာပါ”

“ရေပိုက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး၊ လေခိုနေတာလား မသိဘူး။ ဒီထဲ ရေသိပ်မလာ လို့၊ ပန်းတွေက ရေမကြာခဏ ဖျန်းပေးရတယ်လေ၊ မဖျန်းရင် မလှဘူး”

“ပန်းတွေက အကြာကြီး ဘယ်ခံမလဲနော်”

“အကြာကြီးခံတဲ့ ဆေးရည်တွေ၊ ဆေးလုံးလေးတွေရှိတယ်၊ အဲဒါ ပန်းတွေ ရေစိမ်ထားတဲ့ ရေပုံးထဲ ထည့်ထားရတာ



ပေါ့။ တစ်ရက်တည်းနဲ့ နှမ်းသွားရင် ဘယ်ကိုက်မလဲ၊ ဒီလိုပဲ သုံးလေးရက် လန်းနေအောင်တော့ ထားတဲ့ဆေး သုံးရတာပေါ့”

“ပန်းအခြောက်တွေပဲ ရောင်းရင် အဲဒီပြဿနာ ဘယ်ရှိမလဲ နော်၊ ပန်းအခြောက်တွေလည်း မဆိုးပါဘူး ကြည့်လိုက် ရင် အစစ်အတိုင်းပါပဲ၊ အဲဒါပဲ ရောင်းပါလား”

“အတူဟာ အတူပဲလေ။ ပန်းအစစ်ကတော့ ပိုပြီး အသက် ဝင်တာပေါ့။ ပန်းအစစ်ရဖို့ကလည်း သိပ်မကြီးစားရဘူး လေ။ မေမေ့ရဲ့ မှော်ဘီက ပန်းခင်းတွေ ရှိနေသရွေ့ ရောင်းမကုန်ပါဘူး”

မထင်မှတ်ပါဘဲ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ တောက်လျှောက် ပြောနေမိကြတော့သည်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ပြီး စကား မပြောမိအောင် တင်းခံဟန်ဆောင်ထားကြပေမဲ့ တကယ်လည်း ပြောဖို့အခွင့်ကြိုရပြန်သောအခါ ရေတံခွန်က ရေတွေ တားမရ ဆီးမရ ကျလာသလိုပဲ၊ စကားတွေဟာ ပြောပြီးရင် ပြောနိုင်ရန် အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့တော့သည်။ စကားပြောနေရင်းမှ သူတို့နှစ်ဦး အသီးသီး စိတ်ထဲမှာလည်း ငါတို့ ဒီမှာတင် စကားဖြတ်သင့်ပြီ၊ ရပ်သင့်ပြီနဲ့ သတိပေးသံတွေလည်း အတူတူ မြည်ဟည်းနေခဲ့ပါ သည်။

“ကတ်ဝယ်ပြီးပြီမို့ သွားတော့မယ်နော်”



ရဲဝံ့ထန်သည် အမှန်တော့ မသွားချင်သေးပေမဲ့ သူ
ဝယ်သောကတ်ကို ဆိုင်တံဆိပ်ပါသော လက်ဆွဲပလတ်စတစ်
အိတ်လေးနဲ့ သောတက ထည့်ပေးပြီးပြီ။ သူ့ကိုလည်း ပိုက်ဆံ
ပြန်အမ်းစရာရှိတာ ပြန်အမ်းပြီးပြီဖြစ်ရာ မသွားရင် မကောင်းတော့
၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားတွေ ပြောလိုက်
ကြဖို့လှတယ် သောတရယ်။ နင်ရော ဘယ်လိုလဲ၊ ငါရောဘယ်
လိုလဲ။ နင် ဘာတွေလုပ်နေလဲ ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းဟောင်းပုံစံနဲ့
ရယ်ရယ်မောမော မေးမြန်းပြောဆို စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ လိုက်ကြ
သင့်တယ်။ အခုမှမဟုတ်ဘူး။ အခုတစ်ခေါက် ထပ်ဆုံမှ မဟုတ်
ဘူး။ ပထမဦးဆုံး ဆုံဖြစ်တဲ့ ရက်ကတည်းကပဲ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ရှိန်မနေ။ ဟန်ဆောင်မနေ။ မာနတွေ ကြီးမနေကြ
ဘဲ ပွင့်လင်းခဲ့ကြသင့်တယ်။

ခုတော့ မရတော့ဘူး။ ဟန်ဆောင်ကောင်းလက်စနဲ့
ဟန်ဆောင်ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီလား။ ဘာမှန်း ရေရေရာရာ
မသိတဲ့ ပြန်ဆုံမှုကြီးနဲ့ပဲ မျောနေရတော့မှာလား။ သောတရယ် ...
တကယ်တော့ ငါတို့ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်မဆုံသင့်ဘူး။ ငါ့ဘက်
ကပဲစပြီး နင့်ကို ဆက်သွယ်ရမှာ။ နင့်ကို လိုက်ရှာရမှာ။ နင်နဲ့
ပြန်ဆုံဖို့ ကြိုးစားသင့်တာနော်။

“လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူဟာ ဘယ်
နေရာမှာပဲ ရောက်နေနေ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲ
ရှိနေမှာပါ။”



ဟူ၍ သောတ နောက်ဆုံးပြောခဲ့တာလေးကို ပြန်
ကြားယောင် သတိရသွားသောအခါ ရဲဝံ့ထန်သည် လွန်ခဲ့သော
ခြောက်နှစ်ကျော် အချိန်ကို ပြန်ရောက်လို့ရရင် ရောက်ချင်သွားပါ
သည်။

အခုချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်
နှစ်ကျော်ကလို မဟုတ်တော့သော အခြေအနေတစ်မျိုးစီနဲ့ ဖြစ်
နေခဲ့ပြီ။ ရဲဝံ့ထန်၌ သူ့ကိုယ်တိုင်က ချစ်ပါသည်ဟု ဖွင့်ပြောဝန်ခံ
ထားခဲ့သော ချစ်သူတစ်ဦးက ရှိနေပါသည်။ သောတနဲ့ ပြန်မဆုံ
ခင် နှစ်တွေတုန်းက ရဲဝံ့ထန်သည် သောတကို သတိရသည် သိစိ
မရှိခဲ့ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့စိတ်ထဲ ချစ်သည်ဆိုလျှင်
သိပ်စဉ်းစားတွေးခေါ်မနေဘဲ ချစ်သည်ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ခဲ့ဖူးသည်။
ဒီတစ်ယောက်နဲ့ သိပ်အဆင်မပြေ။ မကြာခဏ ကောင်မလေးက
စိတ်ကောက်ရင်ကောက်။ မကောက်ရင် သူ့ကို ချုပ်ချယ်။ ထိုသို့
ဖြစ်လာလျှင် လမ်းခွဲပစ်လိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေး။ လမ်းခွဲခါစ
အသည်းကွဲသလိုလို ဘာလိုလို ဟိုလွမ်း ဒီလွမ်း နှစ်ရက်လောက်
ခံစားပြီးလျှင် ပြီးပြီ။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ရည်းစားထားသော ဇာတ်လမ်းက
ပြီးသွားတတ်ပြီ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရည်းစားတွေ တွဲလိုက် ပြတ်လိုက်
ဖြစ်လာတာ သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင် သူ့ကို လူလိမ္မာ လူ
အေးလေး ဖြစ်စေချင်သော အစ်ကိုတွေကို အရွဲတိုက်ရင်းက သူ
ဒီလိုပုံစံဖြောင်းလာတာဖြစ်ကြောင်း ရဲဝံ့ထန်လည်း သူ့ကိုယ်သူ
ဝေဖန်တတ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com



ရဲဝံ့ထန်သည် အခုလက်ရှိ ရည်းစားဖြစ်နေသော မွန်မြတ်မေကိုတော့ တကယ်ချစ်သည်ဟု ထင်ခဲ့ကာ အလေးအနက်ကို ထားခဲ့မိသည်။ တခြားရည်းစားတွေလိုတောင် မဟုတ်။ မွန်မြတ် စိတ်ကောက်လျှင် စိတ်ဆိုးလျှင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ချောခဲ့တာတွေ ရှိသည်။ မွန်မြတ် မျက်နှာညိုလျှင် သူ ဘယ်လိုမှနေလို့မရအောင် စိတ်ပူပင် ကြောင့်ကြခဲ့ဖူးသည်။ မွန်မြတ် တခြားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်မောနေတာ တွေ့မြင်လျှင် သဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ရန်လိုမိတာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မွန်မြတ်က ဒါမလုပ်နဲ့ ဟိုမသွားနဲ့ တားလျှင် နှစ်ခါမပြောရ။ သူ ကျေနပ်စွာ ဝန်ခံခဲ့သည်။ မွန်မြတ်သည် သူ့အသွေးအသားထဲထိ နေရာယူနိုင်လောက်အောင် တကယ်ချစ်ရသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု သူ လက်ခံပြီးသောအခါ ...

“ကိုယ် မွန်မြတ်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

ဟူ၍ပင် ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။

မွန်မြတ်ကလည်း သူ တောင်းဆိုဝန်ခံတာကို လက်ခံပြီး ဟိုဘက်လူကြီး၊ ဒီဘက်လူကြီး အသိပေးတဲ့အထိပင် ခရီးရောက်ပြီးပြီ။

အစ်ကိုကြီး သီဟထန်နဲ့ အစ်ကိုလတ် ကျော်စွာထန် တို့ကတော့ သိပ်သဘောမကျ။

“ညီလေး ... မင်းအသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်



ဟာ အသက်သုံးဆယ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ လူရော စိတ်ရော ရင့်ကျက်နေပြီ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကောင်းကောင်း ထိန်းချုပ်နိုင်နေပြီ”

ဟူ၍ ဝေဖန်ကန့်ကွက်မှုတွေတော့ ရှိပေမဲ့ အရင်က လောက်တော့ သိပ်ပြီး မပြင်းထန်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ ဖြစ်နေပြီမို့ ဒီကိစ္စမှာ သိပ်ဝင်မပါနိုင်တာလည်း ပါသည်။

အရင်တစ်ခါကတော့ သူတို့ကြောင့် ရဲဝံ့ထန် ဘဝပျက်တော့မတတ် တေပေဆိုးသွမ်းသွားဖူးခဲ့သော သာဓက ရှိခဲ့တာကြောင့် ဒီတစ်ခါမှာ သိပ်မတားမြစ်ချင်တော့တာလည်း ပါသည်။

ဒါကြောင့် သူ့ကို မွန်မြတ်နဲ့ ဈေခပ်ကြဲဖို့ကိစ္စမှာ သိပ်ခွင့်မပြုချင်ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ သူတို့ကြောင့် ရဲဝံ့ ထပ်ပြီးဆိုးသွားမှာ မမြင်ချင်၍ဘဲလားတော့ မသိ။ သူတို့ သိပ်မတားမြစ်ခဲ့ကြ။ ရဲဝံ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်တာလည်း တစ်ပိုင်းပါသည်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတွေကို သိပ်ဂရုစိုက်စရာ မလိုတော့ပြီမို့ မွန်မြတ်နဲ့ လူကြီးချင်း စကားပြောသော အကြောင်းအရာက အထမြောက်တဲ့အထိ စီစဉ်ပြီးခဲ့ပါသည်။

အဖေအမေ မရှိတော့သော ညီအစ်ကိုသုံးယောက်တည်း မိသားစုမို့ သူ့ဘက်က အစ်ကိုတွေသာ လူကြီးအရာထားပြီး လူကြီးချင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည့်ပွဲကပင် အရင်လ၊ကမူ ဖြစ်မြောက်ပြီးစီးခဲ့တာ။

www.burmeseclassic.com



ထိုသို့ အခြေအနေတွေ လွန်ပြီးမှ သောတနဲ့ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြလေသတည်း ဟူ၍ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားသော အခါ ရဲဝံ့ထန်သည် ဖေဖေဝါတွေ ဖြစ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ အား မရတော့ချေ။

ရဲဝံ့ထန်သည် ဝယ်လာခဲ့သော ဘာစာသားမှ မရေးထားဘဲ ကိုယ်ရေးလိုရာ ရေးထည့်နိုင်သည့် ပို့စကတ်လေးကို ကားဒက်(ရှ်)ဘုတ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ အမှန်တော့ လူစည်ကားသော ရှော့ပင်းစင်တာကြီးနားမှာ ဖွင့်ထားသည့် သူ့ရဲ့ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်း၊ ဟန်းဆက်အရောင်းဆိုင်ကို သွားရမှာပေမဲ့ မသွားဖြစ်သေးဘဲ ဒီလမ်းက တမင်ဖြတ်မောင်း၊ ကတ်ပြားဝယ်မိအဖြစ်တွေ သူ့အလိုလို ဖြစ်သွားတာ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယတစ်ခါ သောတနဲ့ ပြန်ဆုံပြီးသောအခါမှ ရဲဝံ့သည် သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းတွေ မေးစရာဖြင့် ပြည့်နှက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ငါ သောတကိုပဲ ချစ်နေသေးသလား။ ဒါမှမဟုတ် အရင်က ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူကို ရုတ်တရက် ပြန်ဆုံရလို့ စိတ်ယိမ်းယိုင်တာလား။ ငါ တကယ်ချစ်တာ မွန်မြတ်လား။ တခြားလူတွေ ပြောသလို ဆယ်ကျော်သက် ဘဝမှာ စိတ်ကစားပြီး ချစ်ခဲ့တာဟာ တကယ် အချစ်စစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး ပြောကြတော့ ငါ သောတကိုတော့ တကယ်မချစ်မိခဲ့ဘဲ မွန်မြတ်ကိုကျမှ တကယ် ချစ်သူအဖြစ် ရွေးလို့ရသွားခဲ့တာလား။”



ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့ရင်ထဲမှာရှိသော မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ထပ်ခါတလဲလဲ တွေးနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ရဲ့မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းမှ ခေါ်သံမြည်လာပါသည်။

ခေါက်ချိုးပိတ်ထားသော ဖုန်းအပြားလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မွန်မြတ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပေါ်နေသည်။ သူ့ဖုန်းကို လက်ခံနားထောင်လိုက်သည်။

“ရဲရေ ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“အခု ဆိုင်ကိုလာနေပြီ”

“မွန်မြတ် ဆိုင်ရောက်တာ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် ရှိနေပြီ၊ ရဲ့ရောက်မလာသေးလို့ ဘယ်ဝင်နေတာလဲလို့ပါ”

“ဘယ်မှ မဝင်ဘူး၊ ကားလမ်း ကျပ်နေလို့”

“စောစောထွက်လာရင် ဒီလိုမဖြစ်ပါဘူး။ ရဲက နောက်ကျလို့ ဖြစ်မယ်”

“ကိုယ် လာနေပြီပဲ ရောက်တော့မှာပါ။ မွန်မြတ် ဘယ်သွားစရာ ရှိလို့လဲ”

“သွားစရာရှိတယ်၊ ရဲကိုပါ ခေါ်သွားချင်လို့၊ မွန်မြတ် ဝယ်ထားတဲ့ ဆိုင်ခန်းကို ပြန်ရောင်းတော့မှာလေ။ အဲဒါ ဝယ်ခဲ့သူနဲ့ ဒီနေ့ တွေ့ကြမယ်၊ သူ့ကို ဆိုင်ခန်းအတွင်း ထဲ သော့ဖွင့်ပြရမယ်၊ အဲဒါ လုပ်စရာရှိလို့”

“ကိုယ် ဘာလိုက်လုပ်ပေးရမှာလဲ”





“ဘာမှ လိုက်လုပ်ပေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မွန်မြတ် တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာမို့ ပျင်းလို့ ရဲ့ကို ခေါ်ချင်လို့၊ အဲမယ် ... ဘာဈေးကိုင်နေတာလဲ။ ဒီက သူနဲ့တွဲသွားချင်လို့ ခေါ်မှန်းသိရက်နဲ့ ဟန်လုပ်ပြန်ပြီ။ အရင်ကတော့ မွန်မြတ် ဘယ်သွားသွား လိုက်ချင်တယ်ဆို။ အခု ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လိုက်ချင်ပါတယ်၊ လိုက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဈေးစကားပြောကြရင် မွန်မြတ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆုံးဖြတ်နော်။ ကိုယ့်ကို အကြံမတောင်းနဲ့။ ကိုယ် အကြံပေးတာ မှားသွားရင် မွန်မြတ် အဖေကြီးက ကိုယ့်ကို အပြစ်တင်မှာ စိုးတယ်”

“သိပါတယ်၊ ရဲ့ဘာမှ အကြံမပေးရပါဘူး စိတ်ချ”

“ဒါဆို အိုခေ ... ကိုယ်လာပြီ စောင့်နေ”

ဖုန်းပြောပြီးလျှင် ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ပိတ်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ မွန်မြတ်တို့က ပိုပြီးချမ်းသာကြွယ်ဝလှသော မိသားစု ဖြစ်သည်။ မွန်မြတ်အဖေက ပြည်တွင်းဖြစ် စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်ပြီး မွန်မြတ်မှာ မောင်နှမလေးယောက် ရှိပေမဲ့ အားလုံး အသီးသီး ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ကိုယ် ခွဲထွက်ထားနိုင်နေပြီ။ အားလုံးလည်း အောင်မြင်နေကြပြီ။ မွန်မြတ်ကသာ သမီးအငယ် ဆုံးပီပီ အဖေထုတ်ပေးသော အရင်းအနှီးကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဆိုင်ခန်းတွေဝယ်။ အိမ်တွေ ခြံတွေဝယ် လုပ်လိုက် ရောင်းလိုက်နဲ့ပဲ အဆတွေ တိုးပွားနေတာ ဖြစ်သည်။



မွန်မြတ် အဖေကတော့ ဒီလိုလုပ်နေတာ မကြိုက်။ “ဆိုင်ခန်းတွေ ဝယ်ထားတာ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပါလား၊ ခြံတွေ ဝယ်ထားတာ In။ ဖြစ်ဖြစ် ထောင်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ပါလား ဆိုတာ ပြောမရဘူး၊ ဒီတော့ မင်း သူ့ကိုနားဝင် အောင် ပြောဖို့လိုတယ်၊ သူ ရှိတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ တစ်နေ့ကျ မင်းနဲ့ပါ သက်ဆိုင်လာမှာ၊ အခုတည်းက တိုးပွားအောင် မင်းပါ ဝင်ကူပေးဖို့သင့်တယ် ရဲဝံ့ထန်”

ဟူ၍ ရဲဝံ့ထန်ကို ပြောလာဖူးတော့ ရဲဝံ့ထန်မှာ ထိုစကားကို အထအနကောက်ပြီး နာကျင်လေသည်။ သူတို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ မိဘထားခဲ့သော အမွေသုံးပုံ ပုံခွဲရသဖြင့် မွန်မြတ်တို့လောက်တော့ မကြွယ်ဝ။ ရဲဝံ့ထန် ဆယ်နှစ်နှစ်မှာကတည်းက အမေက သားအိမ်ထဲမှာ အလုံးတွေ့၍ ခွဲစိတ်ကုသရင်း ဆုံးပါခဲ့သည်။ နောက်နှစ်နှစ်အကြာမှာ အဖေက ကောက်ခါငင်ခါ ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်၍ ဆုံးပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးက အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ် ရှိပြီမို့ မိဘချွန်ခဲ့သော အိမ်၊ ခြံနှင့်ကား အပါအဝင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်ဦးစီးပြီး ညီတွေကို ကျောင်းပြီးအောင် ထားပေးခဲ့နိုင်လေသည်။ အစ်ကိုကြီးက တရားမျှတစွာပင် ...

“ညီလေးတို့ အသက်နှစ်ဆယ်တစ်နှစ် ပြည့်တာနဲ့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့အမွေကို ပေးမယ်၊ အဲဒီအမွေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ငန်းထူထောင် လုပ်ကြရမယ်”

www.burmeseclassic.com



ဟု ဆုံးဖြတ်ပေးထားခဲ့သည်။

ရဲဝံ့ထန်က အငယ်ဆုံးမို့ အခုမှ အမွေရကာ ထို အမွေဖြင့် သူ့ကိုယ်ပိုင် ကွန်ဒိုအခန်းတစ်ခန်း၊ ကားတစ်စီးဝယ်၊ စီးပွားရေးအတွက် မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းဟန်းဆက်များ ရောင်းသောဆိုင် ကို ဖွင့်ထားခဲ့သည်။

မွန်မြတ်တို့နှင့်စာလျှင် သူ့ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိတာ အိမ်ခန်းပိုင် ကားပိုင် ဖြစ်တာဟာ ပါမွားလောက်သာ အဆင့်ရှိ သည်မို့ မွန်မြတ် အပြောအရ ...

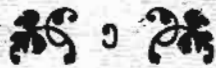
“ဖေဖေက ရဲရဲ့လုပ်ငန်းကို သိပ်သဘောမကျဘူး ဖြစ်နေ တယ်၊ အဲဒီလောက် ဝင်ငွေနဲ့ ရပ်တည်လို့ ရပေမဲ့ ဘယ် လိုမှ ကြီးပွားမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ဟူ၍ ပြန်သိထားသောအခါ ရဲဝံ့ထန်သည် မတော် ရသေးသော ယောက္ခမလောင်းအပေါ် သိပ်မကြည်မလင်တော့ ဖြစ်နေမိပါသည်။ ဒါကြောင့် မွန်မြတ် ဆိုင်ခန်းအရောင်းအဝယ် ကိစ္စကို သူ ဝင်မပါလိုတာ ဖြစ်သည်။ သူ အကြံပေးတာများလျှင် အဘိုးကြီးဆီက ဝေဖန်သံ ပြန်ကြားရမှာ မလိုလား၍ပင်။ သမီးကို ချစ်၍ သူနဲ့ သဘောတူရသည် ဆိုပေမဲ့ မွန်မြတ် အဖေရဲ့စိတ် ထဲမှာ သူ့သမီးက ပိုချမ်းသာ၍ ရဲဝံ့ထန်က ကပ်နေသည်။ မရ၊ ရအောင် ဆွဲဆောင်သည်ဟု ကင်နေကြောင်း ရဲဝံ့ထန် စိတ်ထဲမှာ ခံစား၍ ရနေပါသည်။



သူ့ရဲ့ mobile world အမည်ရှိ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကား ဝါကင်ရပ်လိုက်သောအခါ ဆံပင်တွေပေါ် နေကာမျက်မှန်အကြီး ကြီးဖြင့် ပင့်တင်ထားသော မွန်မြတ်၏ အပြုံးလှလှဖြင့် ဆီးကြို ခုကို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ လှပသော အပြုံးလေးတွေရှိသည့် မွန်မြတ်ကိုမြင်တော့ မွန်မြတ်လောက်လည်း မလှသည့် သောတ၊ တို့ ဖျတ်ခနဲ ထပ်ပြီး သတိရသွားပြန်သည်။





ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့ထံ တည့်တည့်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးကိုမြင်လျှင် အံ့ဩပြီး သူ့ပါ ငေးကြောင်မှင်သက်သွားသည်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကိုမြင်လိုက်ရ၍ အံ့ဩပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောဖို့ပင် မေ့နေသလား။ တမင်ပဲ စ၊မခေါ်အံ့နေသလား။ မွန်မြတ်မေလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေကြသော သူတို့ကြောင့် ဘေးမှ တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်နေခဲ့သဖြင့် ဘာစကားမှ ဘယ်သူ့ဆီကမှ စပြီး မကြားရသလို ဖြစ်နေသည်။

နောက်မှ မွန်မြတ်မေပဲ အရင်ဆုံး စကားစပြောရအောင် ဖြစ်လာသည်။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်တို့ဟာ ဘယ်သူကမှ စကားစ၊မပြောလေရာ နောက်တော့ သူမပဲ စကားစ၊လိုက်ရသည်။

“ရဲ ... အဲဒါ မွန်မြတ်ရဲ့ ဆိုင်ခန်းကို ဝယ်မိသလေ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း”



“ရဲနဲ့ သီလို့လား”

ရဲဝံ့ထန် မဖြေခင် ထိုကောင်မလေးထံမှ ...

“ဆယ်တန်းတုန်းက ကျူရှင်တူကြဖူးတယ်”

ဟု ဖြေသံ ထွက်လာသည်။

“ဟယ် ... ဟုတ်လား”

မွန်မြတ် လှည့်မေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ... အဟဲ ... ဆောရီးနော်၊ ကျွန်တော်

နာမည်မေ့နေလို့ပါ။ လူမြင်မြင်ချင်း မှတ်မိပါတယ်”

“ဝိုင်းဝိုင်း ... ခင်ဝိုင်းဝိုင်းလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဝိုင်းဝိုင်းပဲ”

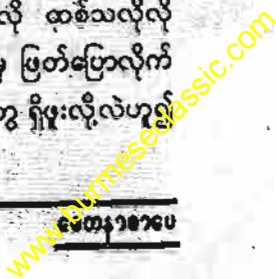
အမှန်တော့ ရဲဝံ့ထန်သည် သောတာ၊ ဝိုင်းဝိုင်း၊

ကောသီ ဟူသော အမည်တွေကို ဘယ်သောအခါမှ အလွယ်တကူ မှုပျောက်၍ မရခဲ့သည်မို့ အခုလည်း မမေ့ပါ။ သူကစပြီး မခေါ်မီ၊ နှုတ်ဆက်မိသည့်အတွက် အားနာပြီး နာမည်ပါ မေ့ချင်ဟန် ဆောင်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဝိုင်းဝိုင်း သူက မွန်မြတ်မေတဲ့၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ဟို ... အဲ”

“လူကြီးချင်း ဧစေပံထားတဲ့ ချစ်သူတွေပါ”

မွန်မြတ်က ရဲဝံ့ထန် အ၊သလိုလို ထစ်သလိုလို ဖြစ်နေခြင်းကို သဘောမကျဟန်ဖြင့် ကြားထဲမှ ဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘာစာတ်လမ်းတွေ ရှိဖူးလို့လဲဟူ၍ သည်း သံသယဖြစ်သွားပါသည်။





ခင်ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ ဒီကိစ္စကို သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘဲ မွန်မြတ်မေ၏ ဆိုင်ခန်းအကျယ်ကို လိုက်လေ့လာကြည့် ရှုနေတော့သည်။

“မွန်မြတ်မေက ဒီဆိုင်ကို ဘာရောင်းမယ် စဉ်းစားပြီ ဝယ်ထားခဲ့တာလဲဟင်”

“ဪ... ဘာရောင်းမယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မွန်မြတ် တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုလုံး ဝယ်ကြမယ်ဟေ့ဆိုပြီး ဒီဆိုင် ခန်းကြီးတွေ ရောင်းတော့ တစ်ယောက် တစ်ခန်းစီ ဝယ် ဝယ်လိုက်ကြတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဘယ်သူမှ ဆိုင်မဖွင့်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ ဒီဆိုင်ခန်းတွေ ပြန်ရောင်းပြီ နိုင်ငံခြား ထွက်တဲ့လူထွက် ဖြစ်ကုန်တာနဲ့ မွန်မြတ်လည်း ဆိုင်လုပ်ဖို့ စိတ်မပါတော့ဘဲ ပြန်ရောင်းတာပါ။ ဘာဖြစ် လို့လဲဟင်”

“ဪ... ဆိုင်ခန်းကြီးက သိပ်ကြီးနေတော့ တို့တောင် ဘာရောင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ခင်ဝိုင်းဝိုင်းက ဘာရောင်းဖို့ ဆိုင်ခန်းလိုက်ရှာတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ။ အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်၊ လက်ကိုင်အိတ်လောက် ပဲ စဉ်းစားမိတယ်။ အိမ်ကပြောတော့ သိပ်မကိုက်နိုင်ဘူး တဲ့။ ဒါပေမဲ့ တို့ကလည်း အဲဒါပဲ ရောင်းချင်နေတယ် လေ။ ဆိုင်ခန်းကျယ်တော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့လေ။ fitting room ပါ ထည့်ပြင်လို့ ရတာပေါ့”



“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မွန်မြတ်လည်း အင်္ကျီအဝတ် အစားဆိုင် သွားရင် fitting လုပ်ခွင့်ရတဲ့ဆိုင်မှာ သွားတယ်။ နောက်မို့ ကိုယ်နဲ့တော်လား၊ မတော်လား၊ လိုက်လား၊ မလိုက်လား၊ မသိဘဲ မျက်စိမှိတ် ဝယ်လာပြီး အိမ်ရောက် မှ ဝတ်ကြည့်ရင် ပြဿနာက တက်ရော။ မလိုချင်ရင် ဒီမှာက ပြန်လည်း လဲလို့မရဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ အမျိုးတွေဆို ပြောဖူး တယ်။ သူတို့ဆီမှာ ဘာပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီဆိုင်က ဝယ် လာတဲ့ ငွေရှင်းဆောက်ချာရယ်၊ ပစ္စည်းကလည်း မပျက်စီး ဘဲ မှန်ကန်နေတာရယ် ဆော့ချာရင် ဂိုက်ဆံပြန်အမ်းတယ်။ ဒါမှမဟုတ် တခြားဟာနဲ့ လဲချင်တယ်ဆိုလည်း ပြန်လဲ ပေးတယ်တဲ့”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ စကားတပြောပြော လုပ် နေစဉ် ရဲဝံ့ထန်ကတော့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာမှ တိုက်ဆိုင်လာ သော ပြန်ဆုံတွေ့မှုတွေကို တွေးနေမိသည်။

သူ့ကို တစ်ချက်သာ အသေအချာကြည့်ပြီး ထပ်၍ ကရုလည်းမစိုက်၊ ကြည့်လည်းမကြည့်၊ ထပ်၍ စကားပြော နှုတ် ဆက်ခြင်းပင် မပြုတော့သော ခင်ဝိုင်းဝိုင်း၏ သူစိမ်းဆန်မှုကို သူ အခံရခက်နေသည်။ ကေသိနဲ့သာ ပြန်ဆုံရင် ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ခင်ဝိုင်းဝိုင်းမို့လို့ပေါ့။ အရင်တည်းက ခင်ဝိုင်းဝိုင်းဟာ ရဲဝံ့ထန် အပေါ် အလိုလိုနေရင်း မကြည့်လင်နေခဲ့တဲ့ ကောင်မ လေးလေ။

www.burmeseclassic.com



“မနက်ဖြန် ပိုက်ဆံလာချေမယ်လေ၊ စာချုပ်တွေ အသင့် ပြင်ထားပေးနိုင်မလား”

“ပြင်ထားလို့ ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ၊ ဘယ်လာရမလဲ”

“မွန်မြတ် အိမ်ပဲ လာနိုင်မလား”

“လာခဲ့မယ်လေ”

သူတို့ချင်း အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေကာ ချိန်းဆို နေသံ ကြားရသည်။ ရဲဝံ့ထန်ကတော့ အပြင်မှာ ထွက်ရပ်ပြီး သူ့ဖုန်းသူ ကလီလျက် စောင့်နေခဲ့သည်။ မွန်မြတ်မေသည် ရဲဝံ့ ထန်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်ရင်း ခင်ဝိုင်းဝိုင်းကို ...

“ရဲနဲ့က ကျောင်းနေဖက်တွေဆိုတော့ သူ့အကြောင်း စပ်စုရဦးမယ်။ ကျောင်းမှာ သူက လူဆိုးလေးလား”

ဟူ၍ တမင်ပဲ မေးလေသည်။

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းသည် မွန်မြတ်မေ၏ သဝန်တိုမှုကို သတိပြုမိပါသည်။ သဝန်တိုမနေနဲ့။ သူ့ရည်းစားဟောင်းက ငါ မဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာသာ ပြန်ရှင်းပြနေမိသည်။ နှုတ်ကတော့ ထုတ်မပြောချင်ပါ။ သောတဘက်မှာက အားလုံးအရှုံးတွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ အရင်က အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန် အစမဖော်ပေးချင်ပါ။

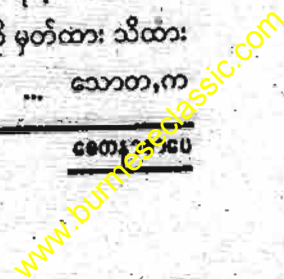
“ကျောင်းနေဖက်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက အဲဒီတုန်း က စိန်ပေါလ်လား၊ လမ်းမတော်လား မသိဘူး။ ယောက်ျား

လေးကျောင်းမှာ နေတာလေ၊ တို့တွေက ယောက်ျားလေး မိန်းမလေး ရောထားတဲ့ ကျောင်းကပါ။ သူနဲ့သိတာက ဆယ်တန်းဆိုတော့ ဆရာကောင်းတွေချည်းပဲ စုဖူးပြီး စု ဝိုင်းသီးသန့်လုပ်ကြတော့မှ သိတာပါ။ သူ ဆိုးလား မဆိုး လားတော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျူရှင်တော့ မလစ်ပါ ဘူး။ ပြီးတော့ သူက သင်္ချာ သိပ်တော်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ပြောဖူးတယ်၊ သူ ဆယ်တန်းအောင် တုန်းက အမှတ်က သိပ်ရယ်ရတာတဲ့။ သင်္ချာတစ်ခုတည်း အမှတ်တစ်ရာရပြီး ကျန်တာတွေက အောင်ရုံလေး အောင် လာတာလို့ ပြောတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာဆို (၄၀)အတိန် အောင်ထားတာတဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူက အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်ညံ့တယ်”

ရဲဝံ့ထန်သည် ခင်ဝိုင်းဝိုင်း ပြောတာ ကြားတော့ ပြုံးမိသွားသည်။ သောတက အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တော်တယ်လေ။ ခြောက်တန်း ခုနစ်တန်းလောက်မှာကတည်းကပဲ သိချင်းနားထောင် ရင် အင်္ဂလိပ်သိချင်းမှ နားထောင်ပြီး အဲဒီစာသားတွေကို အလွတ် လိုက်ကျက်၊ လိုက်ဆိုတဲ့အထိ ဝါသနာလည်း ပါခဲ့တာလို့ပြောဖူး တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာဆို တချို့တွေလိုမျိုး grammar ချည်းသီးသန့် တော်နေတာ မဟုတ်ဘဲ စာတစ်ပုဒ်ချရေးလို့ ရတဲ့အထိ စကား လုံးကြွယ်ဝတယ်၊ စာလုံးတော်တော်များများကို မှတ်ထား သိထား တယ်၊ မမေ့အောင် အမြဲသုံးတယ်၊ အင်း ... သောတက





တကယ်တော့ ဆိုင်မွှင်ပြီး ဈေးရောင်းဖို့ မသင့်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာမလေး လုပ်ဖို့ သင့်တယ်။ သောတ တတ်ထားတာတွေ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖြစ်ဖြစ် သင်ပေးခဲ့ဖို့ သင့်တယ်ဆိုတာ သောတ ဘာလို့မတွေးမိတာလဲ၊ ရဲဝံ့ထန်သည် သောတ အကြောင်း တွေသာ တရေးရေး ဆက်တိုက် တွေးတော ကြည့်နူးနေမိခဲ့ပါ သည်။

“ရဲက သူငယ်ချင်းဟောင်းနဲ့ ဆုံတုန်း ကော်ဖီဖုလေး ဘာ လေး တိုက်ဖို့မစဉ်းစားဘူးနော်”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဖိတ်ပါတယ် ဝိုင်းဝိုင်း။ ဘယ်လိုလဲ ... အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ငါက အလုပ်ရယ်လို့ မယ်မယ်ရရ မရှိသေးတော့ အား တော့အားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဝိုက်ပြည့်နေလို့ ဘာ မှစားချင် သောက်ချင်စိတ် မရှိဘူးဟယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဆုံဖြစ်ရင် ဆုံဦးမှာပေါ့၊ အဲဒီကျိမှ နင်တိုက်တဲ့ ကော်ဖီ ကို သောက်ပါမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း နင်နဲ့ မွန်မြတ်မေ တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျ ဖိတ်လေ၊ အဲဒီကျိမှပဲ မင်္ဂလာဆောင် မှာကျွေးတဲ့ ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေ စားတော့မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဖိတ်မှာလား ငါတို့ကို”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်း၏ “ငါတို့ကို” ဟူသော အဆုံးသတ်မှာ သူမအပြင် သောတနှင့် ကေသီပါ၊ ပါနေကြောင်း ရဲဝံ့ထန် အလိုလို နားလည်လိုက်ပါသည်။



“ဖိတ်မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နင်က အရင်အိမ်မှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကေသီရော ငါရော အရင်တုန်းကအိမ် မှာပဲ။ သောတ တစ်ယောက်ပဲ အိမ်ပြောင်းသွားတာ”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းသည် သောတ အမည်ကို ထည့်ပြော လိုက်လေသည်။ ရဲဝံ့ထန် သိချင်၍ ဒီအိမ်လိပ်စာ မေးသည်ဟု ထင်ပြီး ထည့်ပြောလိုက်တာလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြောလိုက် ရ၍လည်း သောတမှာ ဘာမှ ပြဿနာမရှိဟု ထင်ပါသည်။ ဒီမှာက ဒီကောင်ကလည်း စေ့စပ်ထားနေပြီ။ သောတဆီ သူ အမှတ်မထင် ပန်းဝင်ဝယ်ရင်း တွေ့တာ သိတာ ဆုံတာဟာ စာတ်လမ်းက ဒီလောက်ပဲ ပြီးနေပြီလေ။ ဒီကောင်လည်း သောတ ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ မရတော့ပါဘူးလို့ သူမဘာသာ တွေးနေခဲ့ သည်။

“ရဲမှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း သုံးယောက်တောင် ရှိခဲ့ တယ်နော်”

ဟူ၍ ခင်ဝိုင်းဝိုင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်ပြန်ရောက်သောအခါမှာ မွန်မြတ်မေက မေးချင်သလို စ၊ ပြော လာပါသည်။

“မွန်မြတ်ကလည်းကွာ၊ ဒါ ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတွေ ပါ။ ဘာပြဿနာ ရှိလို့လဲ၊ သူငယ်ချင်းဟောင်း ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတာပဲ။ မွန်မြတ်မှာလည်း ငယ်သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတွေ ရှိခဲ့တာပဲ။ ကိုယ် ဘာအပြစ်ပြောမိလို့လဲ”

www.burmeseclassic.com



“ရဲကိုလည်း မွန်မြတ်က အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရဲက တော်တော်စွဲတာပဲလို့။ ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်တည်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော နေခဲ့တယ်လို့ တွေးမိပြီး မေးတာပါ”

“သူတို့သုံးယောက်ပဲ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ဖူးတာ”

“ခင်ဝိုင်းဝိုင်းက ချစ်စရာလေး၊ ကေသီ ဆိုတာကရော ဘယ်လိုလဲ လုလား၊ သော်က ဆိုတာလား သောတဆို လား တစ်ယောက်ကရော”

ရဲဝံ့ထန်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ ဈေးရောင်းပေါက်ပေါက် စပ်စုနေသော မွန်မြတ်ကို ရှင်းပြဖို့ စိတ်မပါတော့ပေမဲ့ ရှင်းမပြ ပြန်လျှင် စိတ်က ကေအက်ဦးမှာမို့ သက်ပြင်းအသာချရင်း ...

“ကေသီက ခပ်အေးအေး နေတတ်တယ်၊ ရုပ်ရည်က မြန်မာဆန်တယ်၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အတွက် သိပ် attractive မဖြစ်တဲ့ရုပ်မျိုး။ သောတကတော့ ဘယ် လိုပြောမလဲ၊ သိပ်ချောလှနေတာတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ မိန်း ကလေးတွေ အများကြီးကြား ရောနေလည်း သူ့ရုပ်က ပျောက်မနေဘူး။ အဲဒီလိုမျိုးပုံစံ ရှိတယ်၊ ကဲ ... ဘာသိချင် သေးလဲ”

“အဟင်းဟင်း ... နာမည်က သောတကိုး။ သော်က ထင် လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သောတကြည်တဲ့”



“ဟယ် ... နာမည်ကလည်း ရေဒီယိုအဆိုတော်လိုလိုကြီး နော်”

“ဟား ဟား ... မွန်မြတ် ဝေဖန်တာနဲ့ ကိုယ် သူ့နာမည် ကို စသိသိချင်း ဝေဖန်တာ နီးစပ်တယ်ကွ”

“ရဲက ဘယ်လိုဝေဖန်မိလို့လဲ”

“သူ့နာမည်ကို အငြိမ်မင်းသမီး နာမည်မျိုး ထင်လို့လေ”

“အခုရော သူက ဘယ်မှာလဲ”

မွန်မြတ်မေက ဖျတ်ခနဲ ထပ်မေးချလိုက်သည်။ ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့မျက်နှာသူ့ အမူအရာ အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်လျက် ...

“သူလား ... တစ်နေရာရာမှာ ရှိမှာပေါ့၊ ကေသီလည်း တစ်နေရာရာမှာ အလုပ် လုပ်နေမှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ မတွေ့ တာ ကြာလှပြီ၊ ခြောက်နှစ်လောက် ရှိပြီ”

“တက္ကသိုလ် တက်တော့ရော”

“ကိုယ်က Day မတက်ဘူး၊ အဝေးသင် တက်လိုက်တယ် လေ၊ သူတို့ကတော့ Day ပဲ တက်ကြတယ် ထင်တယ်”

“မွန်မြတ် အခုလို မေးနေတာ ရဲ ဘယ်လိုထင်လဲ”

ရဲဝံ့ထန် ဘာမှ ထင်မြင်ချက် မပေးလို၍ ပခုံးတွန့် ပြလိုက်ပါသည်။ မွန်မြတ်မေက တဟင်းဟင်း ရယ်ပြရင်း ...

“ရဲတို့ တွေ့ကြပုံက တစ်မျိုးပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရိုးသားကြတယ်ဆိုရင် ဟယ် ... ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုပြီး”





ချက်ချင်းခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြရမှာ။ အခုကျ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် ရှိနဲ့ပဲရှိနဲ့နေသလိုလို၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပဲ
ရှိနေသလိုလို ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန်နဲ့။ သူ့ အရင်စခေါ်မှ ငါလည်း
ခေါ်မယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့မို့ မွန်မြတ် စိတ်ထဲမှာ မရိုးဘူးထင်
တာနဲ့ လျှောက်မေးနေတာ။ ကဲ ... ပြော ... ခင်ဝိုင်းဝိုင်း
နဲ့ ငယ်ကျွမ်းဆွေဇာတ်လမ်း ရှိခဲ့တာလား။”

“ဟာ ... မဟုတ်တာတွေကွာ မရှိပါဘူး။ ရိုးရိုးသူငယ်
ချင်းပါ။ မွန်မြတ်ရယ်၊ ကိုယ် ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ ညာလည်း
ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။”

“မွန်မြတ် ရဲ့ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းတွေလည်း သိထားတာပဲ၊
ဘယ်မှာ သဝန်တို့လိုလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောပါ ရဲ့ရဲ့။”

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာကွာ၊ ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ကိုယ် ဘာမှ
မဖြစ်ခဲ့ဘူး။”

“ဒါဖြင့် ကေသီလား၊ သောတလား။”

ရဲဝံ့ထန် ခေါင်းကိုသာ အသာခါမိသည်။ သောတ
နဲ့ ချစ်သူတွေ၊ သိပ်ကိုချစ်မိခဲ့ကြတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ အခွဲခွဲ
ရတာ ဆိုတာတွေ ပြန်မပြောချင်ပါ။ ရဲဝံ့ထန်အတွက် ဘာမှ
အကျိုးမရှိပေမဲ့ သောတ အတွက်ကျတော့ သိက္ခာကျစရာတွေ
ဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်ပါသည်။

“ရဲ့ မပြောချင်တာဟာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလို့ပဲလို့
ထင်တယ်”



“ကိုယ့်မှာ ဘာမှပြောစရာမှ မရှိတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ
ကွာ၊ မွန်မြတ်ကလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတာကို မယုံဘဲ
စွတ်ဝန်ခံခိုင်းနေတယ်”

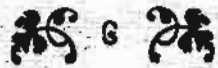
“မွန်မြတ် သဝန်မတိုပါဘူး။ ဆယ်ကျော်သက်မှာ ရည်း
စားထားခဲ့လည်း ဒါဟာ စိတ်ကစားလို့ ထားဖြစ်တာပဲ၊
အဲဒီအချစ်ဟာ မခိုင်မြဲဘူး။ မမှန်ကန်ပါဘူးလို့ မွန်မြတ်
သိထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး။ ရဲဝံ့
ပြောဝန်ခံတာကိုတော့ ကြားချင်နေတယ်။ အဲဒါပဲ၊ မပြော
ချင်လည်း ရပါတယ်။ မွန်မြတ်လည်း အလုပ်စွပ်ခဲပြီး
စိတ်ကောက်မနေပါဘူး။ ခုချိန်မှာက ကိုယ်က စင်ပေါ်ကပဲ
လေ။ မွန်မြတ် လက်ထဲကနေ ရဲကို ဘယ်သူကမှ လာလု
ယူလို့ မရတော့ဘူး။”

ရဲဝံ့ထန်သည် သက်ပြင်းကို ဓဏဓဏချရင်း ခင်ဝိုင်း
ဝိုင်း အကြောင်း တွေးနေခဲ့သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ သောတဟာ အခု
ထိ အဆက်အသွယ် ရှိကိုရှိဦးမှာပါ။ ဒါဆို ဝိုင်းဝိုင်းက သောတကို
ငါ့ရဲ့အခြေအနေကို ပြန်ပြောပြတော့မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့
ပြန်ဆုံခဲ့ကြသေးတယ်ဆိုတာ သောတက ဝိုင်းဝိုင်းတို့ကို ပြန်ပြောခဲ့
ရင်လည်း ပြောခဲ့မှာပေါ့။

ပြန်တွေ့တာ နောက်ကျတယ်လို့ မတွေးပါရစေနဲ့
တော့ သောတရယ်။



www.burmeseclassic.com



ရဲဝံ့ထန်သည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့ရဲ့အဝတ်
မိရီကိုပြေး၍ အရင်ဆုံး ဖွင့်မိသည်။ အဝတ်မိရီထဲမှာ အတွင်းခံ
ဘောင်းဘီတို့၊ ခြေစွပ်တို့ထားသော အဆွဲက တစ်ခြမ်း၊ နက်(ခ)တိုင်
တွေ၊ လက်ကိုင်ပဝါတွေထားသော အဆွဲကတစ်ခြမ်း မပါပါသည်။
ထိုအဆွဲတွေထဲမှာ နက်(ခ)တိုင်တွေထားသော အဆွဲထဲတွင် Note
Book အဟောင်းလေးတွေပါ ထည့်ထားမိသည်ကို သတိရသွား၍
မွေနှောက်ရှာမိသည်။

အသုံးမဝင်သော Note Book တချို့ကိုတော့ လွှင့်
ပစ်လိုက်သည်။ ကျန်တစ်အုပ်ထဲမှာတော့ သူ့ရှာဖွေလိုသော ဓာတ်ပုံ
လေးတစ်ပုံ ရှိနေကြောင်း သိသဖြင့် ထိုတစ်အုပ်ကိုယူကာ အထဲ
ကို လှန်လှောကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုအထဲမှာ ပတ်(စ)ပို့အရွယ် ကျောင်းသူဓာတ်ပုံ
လေးတစ်ပုံကို သူ ညှပ်ထားမိသည်။ ထိုဓာတ်ပုံလေးနောက်မှာ



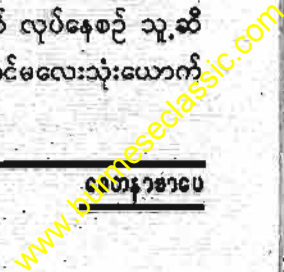
သောတရဲ့ လက်ရေးပိန်ပိန် (မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး) လက်ရေးမလှ
သော စာသားလေးတချို့ ရေးထားပါသည်။

“ရဲဝံ့အတွက်
ချစ်တဲ့ သောတ”

ဟူသော ရိုးရိုး စာကြောင်းလေးကို ပြန်ဖတ်မိသော
အခါ ရဲဝံ့ထန် ရင်ထဲမှာ ထိုရက်များကို ပြန်လွှမ်းသွားရတော့သည်။

ဘော့(ပ)ဟ်ယား ဆံပင်တိုလေးကိုပဲ ဘေးနှစ်ဖက်ခွဲ
ပြီး ဖဲပြားအဖြူလေးတွေ စည်ထားသော နေဗီကော်လံကြီး
ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီလေးနဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ သောတသည်
ဓာတ်ပုံထဲမှာ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပြီး ပြီးနေသည်။ သိသိသာသာ
လေး ရှည်ချွန်ချွန်လေး ဖြစ်နေသော သောတရဲ့ မေးစေ့လေးကို
သူ လက်ညှိုးလေးဖြင့် ထိကြည့်မိရင်း သောတတို့သုံးယောက်
သူ့ဆီ ရောက်လာပြီး ရန်တွေ့သော နေ့လေးကို သတိရသွားခဲ့
ပါသည်။

သုံးယောက် လာရန်တွေ့တယ် ဆိုပေမဲ့ တကယ်
တော့ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်လာသူမှာ ဝိုင်းဝိုင်းပဲ ဖြစ်လေ
သည်။ ရဲဝံ့ထန်သည် ကျူရှင်မစခင် ကျူရှင်သင်သော မြေရှေ့ရှိ
မြောင်းပေါင် အုတ်ခုံတွင် ခြေတွဲလောင်းချကာ သူငယ်ချင်း သုံး
လေးယောက်တို့နှင့် အော်ကျယ် အော်ကျယ် လုပ်နေစဉ် သူ့ဆီ
တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသော ကောင်မလေးသုံးယောက်
တို့ကို မြင်တာနဲ့ ...





“ဟိုက် ... လာကုန်ကြပြီ၊ ပြဿနာတော့ ပေါ်ပြီထင်တယ်”

ဟု လွတ်ခနဲ ပြောမိသည်။ သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်က ...

“မင်း ဘာသွားစ၊ထားလို့လဲ”

လို့ မေးသံမဆုံးသေးခင် သူတို့ရှေ့ကို ကောင်မလေးတွေ ရောက်လာသဖြင့် မျက်နှာပိုး သတ်လိုက်ကြရတော့သည်။ ခင်ဝိုင်းဝိုင်းက သူမ လက်ထဲမှာ အသင့်ပါလာသော စာသုံးစောင်နှင့် ရဲဝံ့ထန်၏ ကျူရှင်စာအုပ်ကို ပြလိုက်ရင်း ...

“ငါတို့ကို စာတွေရေးရေးပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာ နင်ပဲလို့ ငါတို့ သိပြီ။ ဒီမှာကြည့်၊ ဒီလက်ရေးနဲ့ စာအုပ်ထဲကလက်ရေး အတူတူပဲ၊ ကဲ ... နင် ဘာငြင်းဦးမလဲ ရဲဝံ့ထန်”

ဘေးကကောင်တွေကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းထင်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ (သို့သော်) စပ်ဖြူဖြူဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ ရဲဝံ့ထန်ကလည်း ရဲဝံ့ထန်ပင်။ အရယ်အပြုံး တစ်စက်မှ မပျက်ဘဲ ...

“ဘာမှတောင် မငြင်းရသေးပါလား”

ဟူသော အသံလေးလေးကြီး ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”



သောတနှင့် ကေသီတို့ကတော့ ဝိုင်းဝိုင်း ပွဲကြမ်းတော့မှာကြောက်ပြီး နောက်မှာ ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ ရဲဝံ့ထန်သည် သူ တကယ်ပင် စိတ်ဝင်တစား ချစ်မိသလိုလို၊ ဘာလိုလို ဖြစ်နေသော ကောင်မလေး သောတကို အသာတစ်ချက် ပြီးပြုရင်း အင်း ... သောတကို ပြေလည်ချင်ရင် သူ့ရဲ့ဆရာမကြီး ဝိုင်းဝိုင်းကိုတော့ တည့်အောင် ပေါင်းရမှာမို့ ပြေပြေလည်လည် ပြောမှပါ့ဟူ၍ တွေးမိသဖြင့် မျက်နှာပိုးကို လျှော့လိုက်ပါသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ခင်ချင်လို့ မိတ်ဖွဲ့တဲ့အနေနဲ့ စ၊တာပါဟား၊ စိတ်သိပ်ဆိုးပြမနေပါနဲ့။ ငါ ရေးတာတွေက နင်တို့ကို ဘာမှမကောင်းတာ ရေးတာမပါပါဘူး။ ခင်မင်တဲ့ သဘောနဲ့ ငါက နင်တို့ကို ဘာလဲအချက်တွေမှာ သတိထားမိကြောင်း ရေးပြတာပါ”

“အဲဒီလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စာထည့်တာကိုက အောက်တန်းကျတာ။ မရိုးသားတာပဲ”

ကေသီက ဝိုင်းဝိုင်း အလကားနေရင်း ရန်လိုနေမှာ စိုးရိမ်လာသဖြင့် ...

“ကဲပါ ဝိုင်းဝိုင်းရယ်၊ သူ ဝန်ခံရင် ပြီးတာပဲ။ နင်ကလည်း လေ ပြဿနာ ဆက်လုပ်မနေပါနဲ့။ ဟို ... ဟိုဒင်း ... အဲ ရဲဝံ့ထန် ... နင်ကလည်း ဆက်ပြီး စာတွေမထည့်ပါနဲ့နော်။ ငါတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လို့ပါ။ နင်က စောင့်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ရေးတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတော့ ငါတို့ အနေရ ခက်လို့ပါ”

www.burmeseclassic.com



ဟူ၍ ပြောပြလည်လည် ဝင်ပြောလေသည်။

ရဲဝံ့ထန်သည် သောတထံမှ အသံတိတ်လျက် သူမ လွယ်နေကျ ကချင်လွယ်အိတ် နီနီလေးကို ရင်ဘတ်မှာပိုက်ပြီး မျက်လုံးညိုညိုလေးတွေ ပြူးနေအောင် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့သဖြင့် သောတကိုပါ၊ စကားပြောစေချင်သွားပါသည်။ သူ့ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က သောတ လေ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ကျူရှင်စပြီး ဝိုင်းကြစဉ်ကတော့ သောတကို သိပ်ဂရုမပြုမိပေမဲ့ တစ်လ နှစ်လ သုံးလ စသဖြင့် ရက်တွေကြာလာတော့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သောတကို မြင်ရတာပဲ ရင်ထဲနေသလိုလို။ သောတ မတော်တဆ သူ့ကို ကြည့်မိရင်ပဲ စိတ်လှုပ်ရှားသလိုလို၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သိပ်ရော့ရော့နှော့နှော့ မခေတတ်တဲ့ သောတကများ အမှတ်မထင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ရပ်ပြောမိရင်ပဲ ရဲဝံ့ထန် ရင်ထဲမှာ မနာလို ဝန်တိုချင်သလိုလိုတွေ ဖြစ်ပြင်လာပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဆယ်ကျော်သက် ဆယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ် ကောင်လေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရင်ခုန်တာကို အချစ်လို့ထင်ပြီး ဒီကောင်မလေးကို ငါ ချစ်တယ် ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာသည်။ ကောင်မလေးနဲ့ ရည်းစား ဖြစ်ချင်လာသည်။ ဒါကြောင့် ကောင်မလေး သောတကြည့်နဲ့ အရောဝင်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှာတော့ သူမနဲ့ တစ်မိနစ်မှတောင် မခွဲမခွာနေကြတဲ့ သူ့ငယ်ချင်းတွေကိုပါ အရောဝင်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာ ဖြစ်လေသည်။

“အေးပါ ... ငါ ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး။ နင်တို့ဆီ စာလားမထည့်တာဖြင့် ကြာပြီ”

“အဲဒါက ငါတို့အားလုံး အရမ်းစောင့်ကြည့်နေကြလို့ မဟုတ်လား၊ သောတကလည်း ငါတို့စကား နားထောင်ပြီး လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တောင် မတင်တော့ဘူး။ ရင်ဘတ်နဲ့ပဲ ကပ်ထားတာကိုး”

“ငါလည်း စာသိပ်အရေးတတ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဝိုင်းဝိုင်းရာ။ ဒီစာသုံးစောင်လောက် ရေးပြီးတော့ ဘာရေးရမှန်း မသိတာနဲ့ ထပ်မရေးတော့တာပါ”

“ဪ ... တကယ်လို့ ရေးတတ်မယ်ဆိုရင် စာထပ်ထည့်ဦးမယ်ပေါ့”

“စာအထည့်ခံရတာ သောတကြည့်ပါဟာ။ နင်က ဘာလို့ ဒီလောက်ကြီး စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ။ သောတကြည့်က ဘာလို့ စိတ်မဆိုးတာလဲ”

“အဲမာ ... ငါတို့သုံးယောက်မှာ ဘယ်သူ့ပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့နဲ့ဆိုင်တယ်၊ ငါ့ဘာသာ စိတ်ဆိုးရုံမကလို့ လဲပဲသေသေ နင်ပြောစရာလား”

ဝိုင်းဝိုင်းမှာ သူမကို အဝေဖန်ခံလိုက်ရ၍ ရဲဝံ့ထန်ကို မျက်စောင်းကြီး တထိုးထိုး လုပ်နေတော့သည်။ ရဲဝံ့ထန်သည် ဝိုင်းဝိုင်းကို အရေးလုပ်မနေတော့ဘဲ သောတကို တိုက်ရိုက်ကြည့်ပြီး ...

www.burmeseclassic.com



“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် သောတ။ ကျေနပ်လား”
 ဟုလှမ်းမေးလိုက်သည်။
 သောတသည် ရဲဝံ့ထန်ကို ပြန်ကြောင်ကြည့်နေရင်း...
 “ကေသီနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းပါ ကျေနပ်ရင် သောတလည်း ကျေနပ်
 တယ်”
 ဟူ၍ အူတူ အဖြေကို ပြန်ဖြေပါသည်။
 ကေသီကတော့ ယောက်ျားလေးအုပ်စုကြား လာ
 စကားပြောနေရသဖြင့် စိတ်ပျက်ဟန် မြန်မြန်ပြီးလိုဟန်ဖြင့် ...
 “ငါက ကျေနပ်ပါတယ်”
 “ဒါဖြင့် အိုခေ ... အားလုံး ပြေလည်သွားပြီ၊ ပြေလည်တဲ့
 အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျူရှင်ပြီးရင် လမ်းထိပ်က အအေးဆိုင်
 မှာ အအေးတိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ”
 ရဲဝံ့ထန်က ဇာတ်လမ်းကို ဆက်လိုက်ပါသည်။
 ဝိုင်းဝိုင်း လက်မခံဘဲ ...
 “အံ့မယ် ... ဘာလို့ သောက်ရမှာလဲ”
 “ဝိုင်းဝိုင်းကလည်းဟာ၊ ငါက ခင်လို့ပါ၊ ငါ နောက်တာ
 လည်း နင်တို့ကို နစ်နာစရာ ဘာမှမပါအောင် ရေးပြီး
 နောက်တာပါ၊ တကယ်တော့ နင်တို့ကို ခင်ချင်လို့ပါ။
 ငါတို့ ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဆယ်တန်း တစ်နှစ်လုံး
 ဒီတစ်ဝိုင်းတည်း ဘာသာစုံတက်ရဦးမဲ့ လူတွေပါ။ ဒီမျက်
 နှာကို နင်မြင်ချင်လို့လည်း မရဘူး၊ မခင်ချင်လို့လည်း
 မရဘူး ဟဲ ဟဲ”



“ငါတို့က ဗရုတ်ဗရက် လုပ်တဲ့ကောင်နဲ့ ပေါင်းစရာလား။
 ငါတို့ဘာသာ သုံးယောက်တည်းတွဲလည်း ရတယ်”
 “ငါက ပါမယ်လေ ... ဟဲ ဟဲ”
 ထိုအချိန်မှာပဲ စာသင်မဲ့ဆရာ ရောက်လာ၍ ကျူရှင်
 သင်ဖို့ အားလုံး အထဲဝင်ကုန်ကြရသည်။ ရဲဝံ့ထန်သည် သူငယ်
 ချင်းတွေနောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေသော သောတနား
 မြီးကပ်ပြီး ...
 “သောတ ... ကေသီနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းကို ပြေလည်အောင် ပြော
 ပေးပါ။ ကျူရှင်ပြီးရင် အအေးဆိုင်မှာ ကြိုစောင့်နေမယ်
 လို့”
 “ဟာ ... မပြောဘူး ... မပြောဘူး”
 “ပြောလိုက်ပါ သောက်ရယ်၊ ဘာငြင်းစရာရှိလို့လဲ။ ငါက
 တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့ အအေးတိုက်တာပါ”
 သောတသည် ရဲဝံ့ထန် အေးနားမှ ပြေးထွက်သွား
 တာ ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကေသီ ကြားထဲ တိုးဝင်ပြီး ကျူရှင်အိမ်ထဲ
 ဆွှတ်ဝင်သွားတော့သည်။ ရဲဝံ့ထန်သည် စာသင်နေသော တစ်
 နှိန်လုံး အရင်ကလို မဟုတ်ဘဲ သောတကိုသာ အားတိုင်းယား
 ဆိုင်း မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 မျက်လုံးချင်း ဆုံလိုက်၊ သောတကို သိပ်ကြွေနေ
 ဆဲပုံ ကြည့်ပြလိုက်၊ သောတ တအံ့တဩဖြင့် အစကတော့ သုံး
 ဆူးခါ ပြန်ကြည့်သေးသည်။ နောက်တော့ သောတလည်း

www.burmeseclassic.com



မိန်းကလေးပီပီ အခြေအနေကို သဘောပေါက်လာကာ ရဲဝံ့ထန် နှင့် မျက်လုံးချင်း မဆုံမိအောင် ရှောင်တော့လေသည်။ သို့သော် ခိုး၍လည်း ပြန်ကြည့်မိတဲ့ အခါတွေ ရှိပြန်သည်။ ထိုသို့ပြန်ကြည့် မိလျှင်တော့ အရည်တွေ ခုချက်ချင်းပဲ ပျော်ကျစီးဆင်းတော့မ တတ် ရိတိတိ ချိတ်တိတိတိတ် ကြည့်ပြသော ရဲဝံ့ထန်၏ မျက်လုံး တွေကို ဆုံရသည်ပဲပေါ့။

(ခုချိန်ကျမှ ရဲဝံ့ထန် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်တွေးမိသော အခါ တကယ့်ကို ကလေးဆန်သော အပြုအမူအဖြစ် ရယ်ချင်နေ တတ်ခဲ့သည်။)

ကျူရှင်ပြီးသောအခါ ရဲဝံ့ထန်သည် ထိုသုံးယောက် နား ပြေးသွားပြီး ...

“အအေးသောက်ကြမယ်နော်၊ ငါ သွားနှင့်မယ်၊ လာခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလည်းပြော၊ အရင်လည်း ပြေးထွက်ပြီးသွား နှင့်ပါသည်။

ကောင်မလေးတွေ လိုက်လာမည်။ မလာမည်ကို မသေချာပေမဲ့ သူ တမင်ပဲ အအေးဆိုင်မှာ သွားထိုင်စောင့်နေခဲ့ ပါသည်။ ထိုအအေးဆိုင်ရှေ့မှပင် ဖြတ်ပြန်သော ကောင်မလေး သုံးယောက်ဟာ ရဲဝံ့ထန် ထိုင်စောင့်နေမှန်းမြင်လျှင် ဝိုင်းဝိုင်း၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကပင်လျှင် အရင်ဆုံးစပြီး ...

“နင့်ကို အမြင်ကတ်လို့ အပြစ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ နင့်ပိုက်ဆံ ကုန်အောင် ဈေးကြီးတာတွေ ဝယ်စားမယ်လို့ တိုင်ပင်ပြီး လာတာနော်။ နင့်ကို သိပ်ခင်ချင်တယ်လို့ မထင်နဲ့”

ခပ်ကြောကြောလေး ပြောပါသည်။ ရဲဝံ့ထန်ကတော့ သာတ အနားရောက်လာ၍ ရင်တွေ ခုန်တာနဲ့ပဲ စကားပြန်ပြော ပိုင် မေ့နေသည်။

“ဒီဆိုင်မှာ ဈေးအကြီးဆုံး ဘာရှိလဲ”

ဝိုင်းဝိုင်းက စားပွဲထိုးကို မေးသည်။

“ထောပတ်သီးဖျော်ရည်၊ လိုက်ချီးဖျော်ရည် သီးစုံတို့က ဈေးအကြီးဆုံးပါပဲ”

“ထောပတ်သီး ငါ မကြိုက်ဘူး စိမ်းရွှေရွှေကြီး၊ လိုက်ချီး ဖျော်ရည်ပဲပေး၊ သောတကတော့ ထောပတ်သီး ကြိုက်တယ် နော်၊ ငါ မှာလိုက်ပြီ၊ ကေသီကရော”

“ရေခဲသုပ်”

“ဟယ် ... ကေသီကလည်း အပြင်က ရေခဲတွေစားရင် အာသီးရောင်နေဦးမယ်”

“စားမှာပဲ၊ အာသီးရောင်တော့လည်း ဆေးသောက်လိုက် မှာပေါ့”

ရဲဝံ့ထန်က အရောဝင်လိုက်တာနဲ့ စကားစရာသွား မဖြင့် ဝင်ပါပါသည်။

“အာသီးခဏခဏရောင်ရင် လေးဖက်မှာ ဖြစ်တတ်တယ် တဲ့၊ ဆေးစစ်ကြည့်ပါလား”

www.burmeseclassic.com



“စစ်ပြီးပြီ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ နင့်မှာရော ဘာရောဂါရှိလဲ”

ကေသိက သူမကို လေးဖက်နာ ဖြစ်မည်ဟု ပြောသဖြင့် စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်မေးဟန် ပြုပါသည်။ သောတာပန်တော့ ခုန ကျူရှင်တစ်ချိန်လေး အတွင်းမှာ အမူအရာမျိုးစုံ လုပ်ပြပြီး သူ ပိုးနေကြောင်း သိသာအောင် ကြေညာထားသော ရဲဝံ့ထန်ကို ရှိန်ပြီး စကားမပြောရဲဘဲ ငြိမ်နေသည်။

အမှန်တော့ သောတာပန်ဘာသာဆို ရဲဝံ့ထန် အအေးတိုက်မယ် ပြောပြီး ခေါ်တာကို လက်ခံဖြစ်မည် မထင်။ ဝိုင်းဝိုင်းကြောင့်ပါ။ ဝိုင်းဝိုင်းက ဘာမှန်းမသိ၊ သူပဲ ရဲဝံ့ထန်ကို အမြင်ကတ်လိုက်၊ သူပဲ ရဲဝံ့ထန် ဖိတ်ခေါ်တာကိုကျ လက်ခံလိုက်နဲ့။ ဘာမှန်းကို အကဲခတ်လို့ မရဘူး။ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်။ သောတာပန်ဖြင့် ကိုယ့်ကို ရဲဝံ့ထန် ကြိုက်နေပါပြီဆိုပြီး ရှက်တာနဲ့ သူ့ရှေ့မှာ သေတော့မယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ပါးစပ်ဖွင့်ပြီး ဘယ်လိုလှုပ်ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို သောက်ရဲမလဲ။ သူက လိုက်ကြည့်နေတာ။ အလကားကောင် လူကဖြင့် နို့နဲ့မစင်သေးဘူး။ မိန်းမပိုးတတ်နေပြီ။ ရည်းစားထားချင်နေပြီ။

သောတာပန် ငြိမ်လျက် လွယ်အိတ်အမြီးနားက တွဲလောင်းကျနေသော အနားစတွေကို ကျစ်ဆံမြီး လိမ်ကျစ်နေမိသည်။ တစ်ချိန်လုံး ရဲဝံ့ထန် အကြောင်းပဲ တွေးနေမိသည်။ သူ့အကြောင်း ပြောသံကြားဖူးတာတော့ အစ်ကိုတွေက အုပ်ချုပ်နေ



တာမို့ သူ့အစ်ကိုတွေကို သူ သိပ်ကြောက်ရတယ်တဲ့။ အစ်ကိုကြီးကဆို ပြောမရရင် ဆွဲထိုးတတ်တာတဲ့။ အဖေအမေ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒါတော့ သနားပါတယ်လေ။ သောတာပန်တော့ အဖေမရှိပေမဲ့ အမေ ရှိသေးတာ။ သူက အဖေ အမေ မရှိဘူးဆိုတော့ တော်တော်ကို အားငယ်မှာပဲ။ သူ့ အဖေ အမေ တွေကို လွမ်းရင် ဝိုင်းတတ်လား မသိဘူး။

“သောတာရယ်၊ ဝိုင်းဝိုင်းရယ်၊ ကေသိရယ် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ခွဲမတွေ့ရဘူးနော်၊ တတွဲတွဲပဲ ၊ ကျူရှင်တစ်ယောက် ပျက်လည်း နောက်နှစ်ယောက်ပါ မလာတာထင်တယ်၊ သုံးယောက်ပူးတွဲကြီး ပျက်ကြတယ်။” ငါ နင်တို့ကို ဒီနှစ်မှသိပေမဲ့ နင်တို့အကြောင်း ပြောသံကြားတယ်၊ ငယ်ငယ်တည်းက ပေါင်းလာတာဆို”

ရဲဝံ့ထန်ကစပြီး တရင်းတနီး မေးလာပါသည်။ “ငါတို့ ဇီလးတန်းလောက်ကတည်းက တစ်ခုတည်းထိုင်လာကြတာ”

ဝိုင်းဝိုင်းကပဲ ပြောသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းသည် အခုကျတော့လည်း ရဲဝံ့ထန်ကို အမြင်ကတ် ဒေါသဖြစ်ခဲ့တာ သူမ၊ မဟုတ်တော့တဲ့အတိုင်း ကြည်သာနေပြန်သည်။

“အားကျလိုက်တာ၊ ငါ့မှာကော့ သိပ်စွဲစွဲမြဲမြဲ ခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ မရှိဘူး”
“နင် ဘယ်ကျောင်းကလဲ”

www.burmeseclassic.com



“စိန်ပေါကျောင်း ဗိုလ်တထောင်(၆)လေ”
 “ဪ... ယောက်ျားလေးကျောင်းပေါ့”
 “နင်တို့က T.T.C ကနော်”
 “ဟုတ်တယ်”
 “အိမ်နဲ့ နီးလား”
 “ငါ့အိမ်က တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှာ ကေသီ အိမ်က မြေနီကုန်းမှာ ဆိုတော့ နီးတယ်ပေါ့လေ၊ သောတကတော့ နည်းနည်း ဝေးသွားတယ်၊ သူက မြို့ထဲမှာနေတာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းမှာ”
 “အဝေးကြီးပဲ”
 “သောတက ကျောင်းကားနဲ့ လာတော့လည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

ကေသီက သောတအကြောင်း ဝင်ပြောပေးလိုက်ပါသည်။ ကေသီဟာ လူသာအေးတာပေမဲ့ အကဲခတ်တာ မြန်လှပြီး ရဲဝံ့ထန် ဘာကြောင့် ဒီသုံးယောက် အကြောင်း စပ်စုလဲ။ အရောဝင်လည်း ဆိုတာကို သိရှိသွားပြီဖြစ်ရာ ရဲဝံ့ထန် သိချင်နေပုံရသော သောတ အကြောင်းကို ဝင်ပြောပေးလိုက်မိသည်။ သောတ ကြည့်ရတာလည်း ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ အသံကတိတ်လျက်၊ သူ့ရှေ့က ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကိုပင် ကောက်မသောက်ရဲအောင် အရှက်က၊ ကြီးနေတာ။



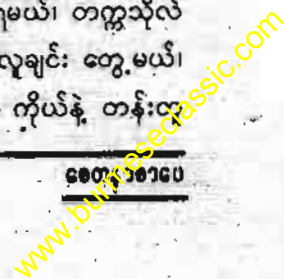
အရင်ကဆို သုံးယောက်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းက အသွက်ဆုံး၊ သောတက အလယ်အလတ် ဖြစ်လျက် ကေသီကတော့ အအေးဆုံး၊ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါတစ်ရံ လူယက်ပြောတာကို ဟိုလူကြည့်လိုက်၊ ဒီလူကြည့်လိုက် နားထောင်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ဒီနေ့ကျတော့ သောတက ကေသီ နေရာ ဝင်ယူသွားပြီး အေးဆေးတိတ်ဆိတ်နေတော့သည်မို့ ကေသီလည်း ရိပ်မိသွားတာ ဖြစ်သည်။

သောတတို့ ကေသီတို့ ဝိုင်းဝိုင်းတို့ ဆိုတာ ရုပ်အဆိုကြီးတွေလည်း မဟုတ်ကြတာမို့ ဒီအသက်အရွယ်မှာ ကိုယ့်ကို သဘောကျ လိုက်ပိုးပန်းခံရတာတွေလည်း သုံးလေးခါတော့ ကြုံဖူးပြီးပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ အဲဒီတွေတုန်းက သောတဟာ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြရင်းနဲ့တောင် တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်နိုင်ခဲ့သေးတာပါ။

“ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ရည်းစားထားဖို့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ လူကဖြင့် နို့နဲ့မစင်သေးဘူး”

... တွေ ဘာတွေ ထုတ်ပြော ကဲ့ရဲ့ပြီး ရွတ်ချသေးတာပါ။

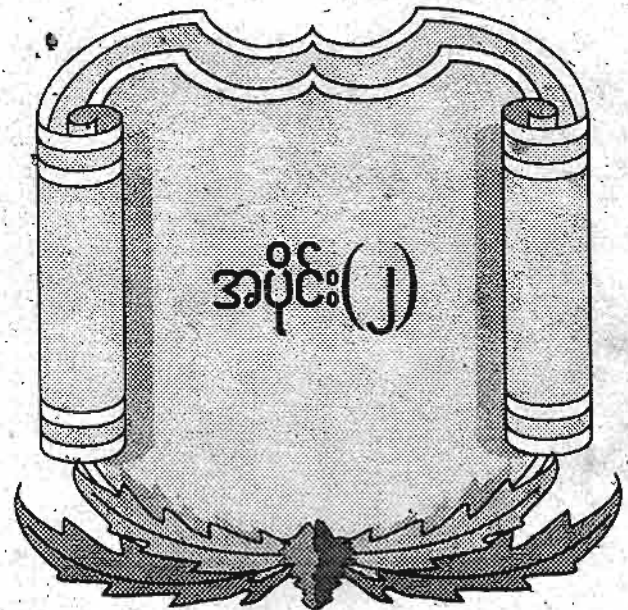
“ငါ့ဆရာမတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်၊ ဆယ်တန်းမှာ ရှာရင် ကိုယ်နဲ့တန်တဲ့ ဆယ်တန်းမဲ့ ရမယ်၊ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ရှာရင် တက္ကသိုလ်တက်တဲ့ လူချင်း တွေမယ်၊ ဘွဲ့ရမှရှာရင် ဘွဲ့ရတဲ့လူပဲ တွေမယ်။ ကိုယ်နဲ့ တန်းတူ”

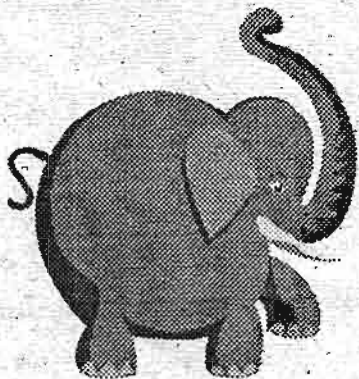




ရည်တူ တန်ရာတန်ရာပဲ ရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ငါတော့
 ဆယ်တန်းလောက်နဲ့တော့ ရည်းစားထားတာကို သဘော
 မကျပါဘူး။ လူကဖြင့် အထက်တန်းကျောင်းကတောင်
 မပြီးသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီအရွယ်က စိတ်ကစားလို့ ရည်း
 စားထားတဲ့အရွယ် ဘာမှ အစစ်အမှန် မရှိဘူးလို့လည်း
 မေမေ ပြောဖူးတယ်”

တွေ ဘာတွေ လေသံရှည်ရှည်နဲ့ ကိုးကားပြီး ဆုံးမ
 သလိုလေးနဲ့ အဲဒီကောင်လေးတွေကို ပြန်နက်ဖူးတာပါ။ အခုကျ
 မှ သောတ တစ်ယောက်ဟာ မူပျက်လျက် ပုံစံပြောင်းနေသဖြင့်
 ကေသီကား စောင့်ကြည့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေပြီ။





အိမ် ?

“ငါ့ဆိုင် စပြီးပြင်ဆင်နေပြီ၊ လိုက်ကြည့်ပါလား။”

ဝိုင်းဝိုင်းက သောတ ဆိုင်ပိတ်ခါနီးမှာ ကောသိုကို ပါ ဝင်ခေါ်ပြီး ရောက်လာကာ၊ လာခေါ်ပါသည်။ အခုကျ ကောသိုလည်း သူ့အဖေ ပိုနိပ်တိုက်မှာပင် ရုံးချိန်အတိုင်း မနက် ကိုးနာရီကနေ ညနေငါးနာရီ အလုပ်ဝင်ရပြီမို့ ညနေဝိုင်းတွေသာ အားသဖြင့် သူတို့ ညနေကျမှ ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါသည်။

“သောတ ဆိုင်က ပိတ်ရက်မရှိ ဖွင့်တော့ နင်အားတဲ့ ညနေဘက် ဆိုင်ပိတ်ချိန်ပဲ ရွေးလာခေါ်ရတာ၊ လိုက်ခဲ့ဟာ၊ အပြင်မှာ ဆီချက်တို့ ဘာတို့ စားကြရအောင်လေ”

“လိုက်မှာပါ၊ မေမေ့ကို ပြန်ပြောရဦးမယ်လေ”

“နင့်အိမ်မှာ ဖုန်းရှိသားပဲ၊ အခု လမ်းကနေ ဖုန်းနဲ့ဆက် လိုက်ပေါ့”



“ဟာ ... ဒီနားလေး ခဏဝင်ပြောရင် ရတာပဲ ဝိုင်းဝိုင်း ရယ်၊ နင်ကလည်း အလျင်လိုနေပြန်ပြီ။ သောတ သနား ပါတယ်၊ သူ့အမေသူ့ ဝင်ပြောချင်တာ ပြောပါစေလား။”

“ငါက စတာပါ ကေသီရယ်။ သောတနဲ့ အန်တီကြည်တို့ က ဒီအမေ ဒီသမီးပဲရှိတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဂရုစိုက်ကြရမယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။”

သောတသည် စကားများစရာမရှိ ရှာကြစကားများ နေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ကို လျစ်လျူရှုပြီး ဆိုင်မီးတွေ ပိတ်စရာရှိပိတ်၊ သော့တွေ အထပ်ထပ် ခတ်စရာရှိ ခတ်နေပါ သည်။

သောတ ဆိုင်ပိတ်ပြီးသောအခါမှ ဝိုင်းဝိုင်း မောင်း သော ဆလွန်းကားလေးထဲ သုံးယောက်အတူတူ တက်စီးပြီး သောတ အမေကို အရင်ဝင်ပြောပါသည်။ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်ရင် ပါသွားနေကျမို့ မေမေကတော့ အေး ... သွားကြ ... သွားကြပေါ့။ ဝိုင်းဝိုင်းက လောကွတ်လုပ် ပြီး ...

“အန်တီကြည် ဘာစားမလဲ မှာလိုက်၊ သမီး ဝမ်းခဲမယ်”

တွေ ဘာတွေ ပြောနေသေးပေမဲ့ အစားနည်းပြီး ညနေဆို ခပ်များများ မစားတတ်သော သောတ အမေက ဘာမှ မမှာပါ။



“သမီးတို့သာ ညနေစာကို အာဟာရဖြစ်ပြီး စိုက်ပြည့်တာ ပဲ စားလာကြပါ။ သောတက ညနေဆို ကော်ဖီနဲ့ မုန့်နဲ့ ပြီးပြီးနေတာ ပြောမရဘူး၊ ညစာ ကောင်းကောင်းမစား ဘူး”

“ဟား ဟား ... သူက diet လုပ်နေတာ ထင်တယ်”

“အံ့မယ်လေး ... သောတသာ diet ထပ်လုပ်ရရင် ဟောလီးဝုဒ်မှာ ခေတ်စားနေတဲ့ anorexia (အနိုရက်ဆီး ဟား)ရောဂါ ဝင်တဲ့ပုံ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အလကား မေမေ၊ ဝိုင်းဝိုင်းက ဒီလိုပဲ၊ သူများကိုကြိမ်နံ ချောက်တွန်းတာ၊ သူသာ နှစ်ပေါင်လောက် စာက်လာပြီ ဆိုရင် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူး၊ ကြောက်ပြီး တစ်ပတ် လောက် ရေပဲ သောက်နေတာ သိလား”

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သား စကားနိုင်လှရင်း ဆင်းသွားကြသည်ကို သောတ၏ မေမေက အိမ်ခါးပိတ် ရပ် ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“သောတ ဆာပြီလား”

“မဆာသေးပါဘူး၊ ငါက နေ့လယ်ဆို လာတဲ့ဈေးသည် ခေါ်ဝယ်စားထားတယ်၊ အိမ်က ထည့်ယူလာတဲ့ ကော်ဖီ လည်း သောက်ထားတယ်”

“သောတက မုန့်ဆို မြန်မာမုန့်လည်း ကြိုက်တာပဲ၊ နေ ခင်းဘက် ဗန်းနဲ့ရွက်လည်ရောင်းတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်း

www.burmeseclassic.com



တို့ မုန့်ဖက်ထုပ်တို့ ထန်းသီးမုန့်တို့ မုန့်စိမ်းပေါင်းတို့ လည်း တစ်နေ့တစ်မျိုး စားတယ်။ လမ်းဘေး မုန့်ဆိုင် တန်းမှာ လုပ်ရောင်းတဲ့ ခေါက်မုန့်တို့ ရေမုန့်တို့ မုန့်လင် မယားတို့ ဘိန်းမုန့်တို့လည်း စားတာပဲတဲ့။ အန်တီကြည့် က တိုင်လိုက်တယ်။ နေ့လယ်ဘက် ရင်ပြည့်စာတွေစား ပြီး ညနေကျ ထမင်းမစားချင်ဘူး ဖြစ်ရောတဲ့၊ နင်ကလေး ကလေးတုန်းကအကျင့် ခုထိ မပျောက်သေးပါလား။”

ဝိုင်းဝိုင်းသည် စကားသာ ပြန်ပြောနေရပေမဲ့ အသေမ ဦးတည်သွားနေတဲ့ သူမရဲ့ဆိုင်နဲ့ ပတ်သက်သူအကြောင်း ကိုတော့ တရေးရေး တွေးမိနေလေရာ သောတကို အသိလည်းပေး ချင်သည်။ သို့သော် အသိလည်း မပေးရက်ပြန်။

ထိခိုက်ကြေကွဲသွားနိုင်သော သောတရဲ့ နှလုံးသာ ကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်း မြင်ထားလေရာ မပြောရက်ပြန်ပါ။ ဟိုကဖြင့် အသစ်ရှာတွေ့ပြီး တစ်ဘဝစာအတွက် လက်တွဲသွားဖို့တော့ စဉ်းစားပြီးနေပြီ သောတရယ်။

နင်ကတော့ ခုထိ ဘယ်ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘဲ ရဲဝံ့ထန်ကိုပဲ စောင့်နေခဲ့လေသလားလို့ သံသယ ဖြစ်ချင်တယ်။

ဝိုင်းဝိုင်း ဝယ်ထားသော ဆိုင်ခန်းရှိသည့် ပလာစ ကြီးထဲမှာတော့ စည်ကားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ညကိုးနာရီမှ ပိတ် မှာဖြစ်သည်။ ညဘက် မီးရောင်တို့နှင့် လှပခမ်းနားနေသော



ဆိုင်ခန်း၊ CD အရောင်းဆိုင် တချို့၏ သီချင်းဖွင့်သံ ခပ်မြူးမြူး၊ ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေ၏ ရောင်စုံဖက်ရှင်များနှင့် အသက် ဝင်နေသော ပလာစာကြီးမှာ ညဘက်မှ ဝိုလူစည်နေသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းမှာ ကားရှပ်ဖို့နေရာ မနည်းပင် ရှာယူရသည်။ ကားရှပ် ပြီးမှပဲ နေရာဝိုင်းကြည့်ပေးရသော ကျန်နှစ်ယောက်ပါ သက်ပြင်း ချနိုင်တော့လေသည်။

သောတကတော့ ကားကို လှည့်ကြည့်ရင်း ... “ဒါကြောင့် ငါ အစက အကြိပေးမလို့ပါပဲ။ နင်ကား ငါ တိုက်ရှေ့ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ငါတို့ တက္ကစီနဲ့ သွားရအောင်လို့ လေ။ ကားပါလာတော့ ထားစရာနေရာက ရှာရရော။ နေ ရာအတွက် ပူပန်ရရော။ ကားကြီး ခေါက်ချိုးပြီး ပိုက်ဆံ အိတ်လို့ ပခုံးမှာ လွယ်သွားလို့ရရင်လည်း ကောင်းသား။”

ဟဲ့ ဝိုင်းဝိုင်း ကားဝင်ရပ်ထားရသော နေရာကျဉ်း ကျဉ်းလေးကို စိတ်မချစွာ ပြောပါသည်။ ကားက ကျပ်ညပ်နေ အောင် ရပ်ထားရသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ့်ဘေးက ကားဟာ ဂရုတစိုက် မထွက်ဘဲ ဝရန်းသုန်းကား ထွက်လိုကတော့ ပွန်းမှာသေချာ သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ပွန်းသွားတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မလဲလေ လို့၊ စိတ်ထဲမှာ တွေးထားလိုက်ရုံပေါ့ဟယ်”

“နင်က သူဌေးကို ဘယ်နှမြောပါ့မလဲ”
ကေသီက ပြောတော့ ဝိုင်းဝိုင်း ရယ်သည်။

www.burmeseclassic.com



“အဲဒီလိုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဌေးဖြစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။
 ငါ Paris Hilton လောက်လည်း မချမ်းသာသေးပါဘူး။
 “နင်ဟာလေ ... အဲဒီ မိန်းမပျက်လို့ ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းက
 လေးများ စိတ်ဝင်စားရသေးတယ်။ သူက ရုပ်လည်းသိပ်
 မလှပါဘူး။ ဝိုက်ဆံသိပ်ချမ်းသာပြီး ယောက်ျားတွေ
 ရှုပ်လွန်းလို့သာ နာမည်ကြီးနေတာပါ။ ငါတော့ ကြိုက်
 မကြိုက်ဘူး”

“သူ့ကို အားကျလို့ စကားထဲ ထည့်ပြောတာ မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ သတိရသွားလို့ ပြောမိသွားတာပါ။ ငါလည်း ငါ့က
 လေးတော့ နှမြောတတ်ပါတယ် သောတရယ်။ ဒါပေ
 ကိုယ် တမင်လုပ်မိတာ မဟုတ်ဘဲ မတော်တဆ ဖြစ်သွား
 တော့လည်း ပစ္စည်းသင်္ခါရု လူသင်္ခါရု ဆိုပြီး တရားနဲ့
 မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့ပါ”

“ဟဲ ဟဲ ... ဝိုင်းဝိုင်း တရားရနေပြီ။ ဒါတောင် ဒီနွေရာသီ
 တုန်းက ရိပ်သာမဝင်လိုက်ရသေးဘူး။ ရိပ်သာဝင်ပြီး
 တောထွက်လိမ့်မယ် ကေသီ”

သောတ ပြောသမျှ ကေသီက ရယ်နေသည်။

ယောက်သား အပေါ်တက်သော စက်လှေကားပေါ် ခြေချမိကြသည့်
 ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ အဆင်းစက်လှေကားမှ ဆင်းလာ
 တစ်ဦးကို သူတို့သုံးယောက် အမှတ်မထင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
 ကြည့်လိုက်မိကြသောအခါ ...။

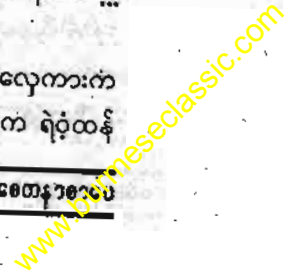
သောတသည် ခုတလောမှာမှ ခဏခဏ ပြန်ဆုံစည်း
 ချသော တိုက်ဆိုင်မှုတွေကို မုန်းသွားပါသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကတော့
 ထင်မှတ်ဘဲ ဒီနေရာမှာ ရဲဝံ့ထန်ကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးတွေ
 ချွေးကျယ်ပြီး ကြည့်ပါသည်။ ကေသီကတော့ ရုတ်တရက် ဘယ်
 ခုမှန်း စဉ်းစားမရဘဲ သိပ်မမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုပြီး
 သောအချာ ကြည့်ရင်းကမှ တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာကာ
 ဘဲတရက် ခေါ်လိုက်မိမလို ပါးစပ်ပင် ဟ၊ သွားသည်။

ရဲဝံ့ထန်သည် ဒီသုံးယောက်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
 ချွေးခွင့်ရလိုက်သောအခါ ရင်ထဲမှာ အပျော်လှိုင်းတွေ မြင့်တက်
 သွားပါသည်။ သူကား အမှန်တော့ ဝိုင်းဝိုင်း ဒီပလာဇာမှာ ဆိုင်
 နှီးဖွင့်တော့မယ်။ ဆိုင်ခန်းကို မွန်မြတ်ဆီက ဝယ်လိုက်တာ
 ခင်စလလောက်ရှိပြီ။ ဖွင့်များဖွင့်နေပြီလား။ ကေသီတို့ သောတတို့
 ဆိုင်ကို ရောက်လာတတ်မလား ဆိုတဲ့ သူ့အတွေး၊ သူ့
 ချစ်လင့်ချက်၊ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် ခဏဝင်ရှာတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုင်က မဖွင့်ဖြစ်သေးဘဲ အထဲမှာ Decoration
 လုပ်နေသေးတာ တွေ့သဖြင့် ပြန်ဖို့ အောက်အဆင်းမှာမှ
 သောတတို့ သုံးယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရတာဖြစ်ပါ

ဟိုသုံးယောက်ကစပြီး မခေါ်ပေမဲ့ ရဲဝံ့ထန်ကပဲ ...
 “ဆိုင်လာကြည့်တာလား ဝိုင်းဝိုင်း”

ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။ စက်လှေကားက
 သုံးယောက် အပေါ်ကို ရောက်သွားပြီမို့ ဟိုသုံးယောက်တို့က ရဲဝံ့ထန်





ကို ပြန်တော့လှည့်ကြည့်နေကြသည်။ ရဲဝံ့ထန်ရဲ့ စက်လှေကား ထစ်တွေကတော့ အောက်ကို ရောက်သွားပေမဲ့ ရောက်ရောက်ချင်း ရဲဝံ့ထန်က အတက်လှေကားပေါ် ချက်ချင်းပြန်လှည့်ခြေချပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ပြုမူမိချိန်တွင် ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိမှန်း ပြန်မတွေ့မိခဲ့ပါ။

“မှတ်မိလား ... ငါ ရဲဝံ့ထန်လေ”

ဟူ၍ မကြာခဏ တွေ့နေရပါရက် အခုမှ သူ့ကိုယ် သူ ပြန်မိတ်ဆက်နေသော ရဲဝံ့ထန်ကို သောတသည် ငေး၍သာ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

“နင်တို့သုံးယောက်ကတော့ အခုထိ အတွဲမပျက်သေးဘူး နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆိုင် ဘယ်တော့ဖွင့်မှာလဲ”

“ပြင်ဆင်တာတွေ ပြီးခါနီးနေပြီ၊ ရောင်းမဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ကွန်တိန်နာနဲ့ ဆိပ်ကမ်းမှာ အသင့်ရှိနေပြီဆိုတော့ သိပ် မကြာတော့ပါဘူး”

“ကေသီကရော ဘယ်မှာလုပ်နေလဲ”

ကေသီသည် ရဲဝံ့ထန်ကို ခုတော့ တည်ငြိမ်စွာကြည့် ရင်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဖြေသည်။

“ငါ့မိဘတွေရဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်လုပ်ငန်းမှာပဲ လုပ်နေတယ်”

“သောတ ဆိုင်ကိုတော့ ငါ နှစ်ခေါက်လောက် ရောက်ပြီး ပြီနော်”



သောတသည် ဆိုင်လာတုန်းကတော့ တံကယ့်ကို တစ်ခါမှ မသိကျွမ်းဖူးသည့် သူစိမ်းတွေလိုပဲ ခေါ်ပြောဆက်ဆံ ပြီး အခုကျမှ တရင်းတနီး ပြောနေသဖြင့် ရဲဝံ့ထန်၏စိတ်ကို အကဲခတ်ရခက်လျက် ခေါင်းသာ အသွားညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“နင်ကရော ဘယ်လာတာလဲ”

ဝိုင်းဝိုင်းမှာ ဒီဘက်က သုံးယောက် သိပ်တိတ်ဆိတ် လွန်းနေရင် မကောင်းတာမို့ သူမကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ရဲဝံ့ထန်ကို ဆက်မေးလိုက်ရပါသည်။

“ငါ ဝယ်စရာလေးရှိလို့ လာရှာတာ၊ ဒီမှာမရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ပြန်တော့မလို့ ဆင်းလာတာပါ”

ရဲဝံ့ထန်က ပီရိစွာ ညာလိုက်လေသည်။ ဘယ်သူ့ ထဲမှ သူ့ကို သံသယမဖြစ်ပါ။ ကေသို့ထံမှသာ ...

“နင် အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

ဟူသော မေးမြန်းသံကို ကြားရသည်။

“ခဏြော် ... ငါ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်း ဟန်းဆက်လေးတွေရောင်း တဲ့ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ (.....)လမ်းမကြီးပေါ်က ရှေ့ ပင်းမော်လ်နားမှာလေ”

သောတကတော့ ငြိမ်ပြီး ဘေးဘီကိုသာ လိုက်ငေး ချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ သောတဆိုမှာတော့ ရဲဝံ့ထန်နဲ့ ပတ်သက် ပြီး မေးစရာတွေ အများကြီးလည်း ရှိသလို၊ မေးစရာတွေ လုံးဝ ရှိသလောက်နီးပါး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသလိုလည်း ခံစား နေရပါသည်။

www.burmeseclassic.com



“ကဲ ... ငါတို့ ငါ့ဆိုင်ဘက် သွားကြည့်ဖို့ လာတာမို့ သွား လိုက်ဦးမယ်”

“တစ်ခုခု စားကြရအောင်လေ”

“နေပါ။ မစားတော့ပါဘူး။ ဆိုင်ကို သွားကြည့်ပြီးရင် ငါ တို့သုံးယောက် ရှော့ပင်း ဝင်ကြဦးမှာမို့ အချိန်လည်း သိပ်မရတော့ဘူး”

“ဪ”

“ကဲ ... သွားမယ်နော်”

ဝိုင်းဝိုင်းက အရင်နှုတ်ဆက်သည်။ ကေသီက ...

“သွားမယ် ... ရဲဝံ့ထန်ရေ”

ဟု အဆင်ပြေဆုံး အသံဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝိုင်းဝိုင်း အသံက မာကြွပ်စိမ်းကားနေ၍ တည်း။ ကေသီကတော့ အဆင်ပြေအောင်သာ ဆက်ဆံချင်သူ ဖြစ်သည်။ သောတ တစ်ယောက်ကတော့ ရဲဝံ့ထန်ကို ပျတ်ခနဲ သာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“သွားတော့မယ်”

ဆိုသော မသဲမကွဲအသံ။ ရဲဝံ့ထန်ကိုပဲ ပြောသလား ဘယ်သူ့ကို ပြောသလဲ မသေချာ မရေရာသော အသံဖြင့် နှုတ် ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

ရဲဝံ့ထန်နားမှ လှည့်ထွက်လာသောအခါ သောတ ရင်ထဲတွင် အစအန၊ အပိုင်းအစတွေ အများကြီး ပြန့်ကျဲကြေမှု နေသလိုပဲ ခံစားနေရသည်။



ထို့အတူ ရဲဝံ့ထန် ရင်ထဲမှာလည်း ဟိုးအရင်တွေက လိုပဲ သောတတို့သုံးယောက် ယှဉ်သွားလျှင် သောတ ဘေးကို ခြေလိုက်ကပ်ကာ စကားပြောခွင့် ရသလိုပဲ စကားတွေ ကပ်လိုက် ပြောချင်စိတ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ...။ သို့သော်လည်း ...။

ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့ကားပေါ်ရောက်သောအခါ ကား စတီယာရင်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ပြီး ...

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

နှင့် တစ်ယောက်တည်း ငိုညည်းသလို အသံဖြင့် ရေရွတ်နေခဲ့မိတော့သည်။

ထို့အတူ ငိုင်းဝိုင်းတို့ သုံးယောက်ကြားမှာလည်း အခုမှ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကပင် မျက်နှာပျက်ယွင်းနေသော သောတကို ကြည့်လျက် ...

“သူ့မှာ မွန်မြတ်မေ ဆိုတဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ရည်းစားရှိတယ် သောတ။ အခု ငါဝယ်တဲ့ ဆိုင်ခန်းဟာ သူ့ကောင်မလေးရဲ့ ဆိုင်ခန်းပဲ။ ငါ ဝယ်ဖြစ်တဲ့ နေ့ကတည်းက သူတို့ကိုတွေ့ပြီး ပါ ပြီ၊ နင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြန်မပြောတာ”

“ဪ ... ငါက ဘာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာမို့လဲ၊ ငါ့ ဆိုင်မှာ သူ လာဝယ်ကတည်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ချောဖို့ ပန်းစည်း လာဝယ်ပါတယ်လို့ သိထားပြီးပြီပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခုလို တွေ့တော့လည်း နင် ဟန်တောင်မဆောင် နိုင်ဘူး၊ မျက်နှာမှာ ဟန်ဆောင်လို့ မရဘူး”

www.burmeseclassic.com



“နင်တို့ပဲ ရိပ်မိတာမပါ၊ ရဲဝံ့ကတော့ ရိပ်မိပုံ မရပါဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ မရိပ်မိရင် ပြီးတာပဲလေ။”

ကေသိကတော့ ...

“နင်တို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာကိုး။ အခုလို ပြန်တွေ့တော့ နင် ဟန်မဆောင်နိုင်တာကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲဝံ့ထန်ကိုပဲ အံ့ဩတယ်။ သူ နင့်ကို လုံးဝမေ့လို့ရတယ် နော်။ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာလို့ ရတယ်နော်”

ဟူ၍ အံ့ဩစွာ ပြောနေသည်။

“ငါတို့အကြောင်း ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ဟာ၊ ငါလည်း အနည်ထိုင်သွားပါပြီ။ သူလည်း သူ့ဘဝသူ စိစဉ်ပြီးနေပါပြီ။ ငါတို့ ပြန်မပြောဘဲ နေရအောင်နော်။ အခုချိန်မှာ တွေ့တာကိုပဲ ပြောရအောင်နော်”

သူငယ်ချင်းတွေက သောတ၏ ခံစားချက်ကို နားလည်လျက် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် အခု ရဲဝံ့ထန် အကြောင်းပဲ ပြောပြမယ်”
“ပြောပါဦး၊ နင် ဘာသိထားလို့လဲ”

“ငါသိထားသလောက်ကတော့ အဲဒီ မွန်မြတ်မေတို့ဟာ ပိုချမ်းသာတယ်ဟဲ့။ ပြီးတော့ သူက ရဲဝံ့ထန်ကို တော်တော်လည်း ချစ်ပုံရတယ်။ သဝန်လည်း တိုတယ်ဟာ။ ငါနဲ့စတွေ့တွေ့ချင်း နှုတ်ဆက်ကြတော့ ငါနဲ့ မသင်္ကာဖြစ်ပြီးကြည့်တာ သိလား။”



“သူငယ်ချင်းဟောင်း ပြန်တွေ့တိုင်းသာ သဝန်တို့ သံသယ ဖြစ်နေရင် မလွယ်ပါဘူး၊ ငါသာဆို ဘာမှ သဝန်တို့မနေဘူး။ အရင်က ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပြီးပြီပဲ။ ဘာပြန်ပြင်လို့ရမှာလဲနော်။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတွေကို မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အော်နေလို့လည်း ရမှမရတာ။ တကယ်တော့ ခုချိန်မှာ သူ့စိတ်က ကိုယ့်ဆီမှာရှိမှန်း သေချာရင် ပြီးတာပဲ”

ကေသိက ထိုသို့ပြောပါသည်။ သောတသည် ကေသိပြောလိုက်သော “ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတွေကို မဖြစ်ချင်ပါဘူး အော်နေလို့လည်း ရမှမရတာ”ဟူသော စကားကိုတွေးလျက်၊ အရင်က ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတွေကို သတိမရချင်ပါဘဲ သတိရသွားခဲ့ပြန်သည်။

သောတသည် တကယ်တော့ ရဲဝံ့ထန်ကို ပြန်တွေ့မှ ရယ် မဟုတ်။ မတွေ့ရသေးခင် ဒီခြောက်နှစ်ကာလ တစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း တစ်ရက်မှ သတိမရသော နေ့ရယ်လို့မရှိ။ မမျှော်လင့်နေခဲ့မိသော နေ့ရယ်လို့ မရှိခဲ့လေအောင် လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲနေခဲ့သူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီအကြောင်းကို သောတကလွဲရင် ဘယ်သူကမှလဲ သတိမထားနိုင်ခဲ့ကြရအောင်လည်း သောတဟာ သိပ်ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်လွန်းခဲ့သည်။ အခုလည်း သောတဟာ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရဲဝံ့ထန်၏ ချစ်သူကလေးအကြောင်း လိုက်နားထောင် ရယ်မောနေရသည် ဆိုပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အစတွေ အများကြီး ပြန်ကျကြေကွဲနေရသည်တည်း။



www.burmeseclassic.com



တမင် သိသိသာသာပဲ အတင်းဝင်ရော ခင်မင်ပြ
သော ရဲဝံ့ထန် ကွယ်ရာတွင်မှာတော့ မိန်းကလေး သုံးယောက်တို့
ဟာ သူ့လော ငါ့လော ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြောဆိုဆွေးနွေး
မိကြမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ သောတသည်လည်း ရဲဝံ့ထန်ဟာ ငါ့ကို
စိတ်ဝင်စားလို့ ကပ်လာတာပါရယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ သူငယ်
ချင်းတွေကို မပြောချင်ပြန်။ တော်ကြာ အထင်တစ်မျိုး၊ ဖြစ်လာ
တာတစ်မျိုး ဖြစ်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေကြား မျက်နှာပူစရာ ရှက်
စရာ ဖြစ်မှာကို တွေးပြီး စိုးရိမ်လေသည်။

ကေသီကတော့ အပြတ်ကို ပြောရဲသည်။

“သူ ငါ့ကိုကြိုက်တာတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
သိကို သိတယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်
ယောက်ပဲ”

ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ ...



“ဆယ်တန်းတောင် မဖြေရသေးဘူး၊ ရည်းစားထားဖို့
ခေါင်းထဲမထည့်ရင် ကောင်းမယ်နော်”

ဟူ၍ ...။

သောတကကျတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မပွင့်မလင်း
နဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းပြောတာ သံယောင်လိုက်ရင်း ...

“သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ခင်ကြရအောင်လို့ အားလုံးဆုံတိုင်း
တမင်ထုတ်ပြောကြမယ်လေ”

လို့ ... လိုက်သာပြောပေမဲ့ ရဲဝံ့ထန်နဲ့ သူမတို့သုံး
ယောက် ဆုံရင်တော့ ဟိုကောင်ပြောသမျှ လိုက်ရယ် ဟေးလား
ဝါးလားနဲ့ပဲ၊ ဒီအရွယ်မှာ အချစ်ကိစ္စ စိတ်မဝင်စားဖို့တို့၊ သူငယ်
ချင်းတွေလိုပဲ ခင်ကြရအောင်တို့၊ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ အရေးကြီး
တယ်တို့တွေ သူကပဲ စပြောမလိုလို ကိုယ်ကပဲ စပြောမလိုလိုနဲ့
ပြီးသွားခဲ့ပြန်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ သောတ တစ်ယောက်တည်း
ကျူရှင်ခပ်စောစော ရောက်နေခိုက် ရဲဝံ့ထန်ပါ စောစောရောက်
လာသောအခါမှာ အားလုံးသိချင်သော အဖြေကို သိရတော့သည်။
ရဲဝံ့ထန်သည် လွယ်အိတ်ဘေးချ ထိုင်နေသော သောတနား လာ
ရပ်ရင်း သောတလွယ်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ သူ့ကျောပိုး
အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ခပ်တည်တည်ပဲ ထည့်လိုက်တော့သည်။

သောတသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် လွယ်အိတ်ကို
ပြန်လှပါသည်။





“ဘာထည့်တာလဲ”

ဟုလည်း ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း အော်ပါသည်။

“စာ”

“ဘာစာလဲ”

“ဖတ်ကြည့်”

“အဲမှာ ... စာပေးတိုင်း ဖတ်မဲ့အစားထဲက ထင်လား”

“သောတကို ငါ စာပေးချင်နေတာ ကြာပြီ၊ ရေးထားတာလည်း ကြာလှပြီ။ ဟိုနှစ်ယောက်က တောက်တဲ့လိုပဲ ဝံ့စ်ချိန်လုံး တွယ်ကပ်နေလို့ မပေးနိုင်တာ။ ဒီနေ့မှ ကံကောင်းပြီး သောတ တစ်ယောက်တည်းကို တွေ့ရတယ် သိလား”

“နင် ... နင်နော် ... လူကဖြင့် နို့နဲ့ မစင်သေးဘူး။ ရည်းစားစာ ပေးရတာနဲ့ ဘာနဲ့”

“နို့နဲ့ စင်ပါပြီဟာ။ ကိုရင်တောင် ဝတ်ပြီးပြီ၊ နောက်လေးနှစ်ဆို အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့် ပဉ္စင်းတောင် တက်ရမှာပါ။

ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရည်းစားစာ မပေးဖူးဘူး သိလား သောတ။ နင့်ကို အရင်ဆုံး ပေးတာပါ။ နင့်ကို ငါ တကယ် ...”

“ဟယ် ... တော်စမ်း ... တော်စမ်း ... မပြောနဲ့”

သောတသည် ရှက်ပြီး မျက်စိမိုတ်ကာ အော်မိပါသည်။ ချစ်တယ် ကြိုက်တယ် ပြောခံရမှာကို တခြားကောင်လေးတွေတုန်းကတော့ အော်ဟစ်ရယ်မောရဲသော သောတသည် ရဲဝံ့



ထန်ဆီမှ စကားကိုကျ တိုက်ရိုက် ကြားလိုက်ရမှာ ရှက်နေလေသည်။

“သောတ ဒီစာကို နင် ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကေသိကို ပေးဖတ်မှာလား”

“ပေးဖတ်မှာပေါ့၊ ဒါ လျှို့ဝှက်စရာမှ မဟုတ်တာ”

“ပေးဖတ်ချင်ရင်လည်းဖတ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အကြံပေးတာတော့ လိုက်မလုပ်နဲ့နော်”

“လုပ်မှာပဲ၊ နင့်ကို အမြင်ကတ်လို့ ချောက်ချဖို့နည်းတွေ ရရင် လိုက်လုပ်မှာပဲ”

ဆိုခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တကယ်မှာကျတော့ သောတလိုက်မလုပ်ခဲ့။ လုပ်မယ်ပြောတာတောင် လက်မခံခဲ့သူပါ။ ဒီစာကို သောတ ဖတ်ပြီးသောအခါ သောတသည် သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုံးကွယ်မထားဘဲ အသိပေးဖြစ်အောင် ပေးခဲ့မိသည်။ သောတသည် ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံလျှင် လွယ်အိတ်ထဲမှစာကို ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ရော ... ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ကြဦး”

လို့ ပြောလိုက်လျှင်ပဲ ဝိုင်းဝိုင်း အရင်ဆုံး ယူဖတ်သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းသည် ...

“သောတရယ် ...

နင့်ကို ငါ ချစ်နေတာကြာပြီ
ရဲဝံ့ထန်”

www.burmeseclassic.com



ဟူသော စာသားတွေကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားတာကို သောတ ခုချိန်ထိ မှတ်မိစွာ မြင်ယောင်မိပါသေးသည်။ အမှန်တော့ ဝိုင်းဝိုင်းသည် သောတထက်လည်း အဝတ်အစားကောင်း ပိုဝယ်နိုင်၊ အသားလည်းဖြူဖြူမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ဖို့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဝင်စားချင်လျှင် ဝိုင်းဝိုင်းကိုသာပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ပိုများသူပါ။ ဒီလိုအရွယ်မှာ ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူတွေထက်လားပိုးပန်းခံရသူ အရေအတွက်ခြင်း ယှဉ်လျှင် ဝိုင်းဝိုင်းက သုံးယောက်ထဲမှာ အများဆုံး ပိုးပန်းခံရသူပါ။

အခုတော့ ဝိုင်းဝိုင်းကို ကျော်ပြီး သောတကို ရဲဝဲထန်က ပိုးပန်းပါသည်ဟု သိလိုက်ရသည့်အတွက် ရှက်သွားတာများလားဟု သောတ ထင်လေသည်။ သုံးယောက်ယှဉ်လိုက်တိုင်း သူချည်း အနိုင်ရနေခဲ့သော ဝိုင်းဝိုင်းဟာ ဒီတစ်ခါတော့ အရုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ရှက်နေပုံပင်။

“ငါတို့ အစတည်းက သိဖို့သင့်တယ်၊ သူ စာလာထည့်တာကိုက သောတရဲ့ အိတ်ထဲပဲလေ။ သုံးယောက်စလုံး အကြောင်းရေးပြီး စာထည့်တာပေမဲ့ သူက သောတကိုပဲ Target ထားတာ မေ့သွားတယ်”

ဝိုင်းဝိုင်းသည် စာကို ပြန်ခေါက်ရင်းမှာ မျက်နှာကို ပြန်ပြင်ပြီး ပြောလိုက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်း မျက်နှာပျက်သွားတာက မိနစ်ပိုင်းလေးလောက်ပဲ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာမျိုး ဖြစ်လေသည်။



“နင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ သောတ”

ကေသိကတော့ သိပ်မရိပ်မိဘဲ သောတ၏ သဘောထားကို မေးလေသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ ...

“သောတ ဆယ်တန်းနော်... ဆယ်တန်း။ မပေါ့နဲ့၊ စာမေးပွဲက နံပါတ်တစ်ပဲ”

ဆိုပြီး သတိပေးသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက သောတရဲ့စိတ်ယိမ်းယိုင်မှုကို အကဲခတ်ပြီးနေလေပြီ။

“အေးပါ၊ ငါ ဘာမှမစဉ်းစားသေးပါဘူး”

လို့ သောတသည် ရဲဝဲထန် ဆိုသော ကောင်လေးထံမှာ ငြိတွယ်ပြီးနေပြီ။ ထိုကောင်လေးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ နေရာရယူချင်နေခဲ့ပြီးလေပြီ။ သူ ငါ့ကို ပိုးနေတာပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ငါ့ကိုပဲ ကြိုက်ပါစေလို့ အစောကြီးကတည်းက ကျိတ်ဆုတောင်းနေသူသာ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

အကယ်၍များ သောတကို သူ ပိုးပန်းတာ မဟုတ်ဘဲ ဝိုင်းဝိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ကေသိသာ ဖြစ်ခဲ့ရင် သောတ ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေး တိတ်တဆိတ် ကြေကွဲသွားရမှာလည်း သေချာပါသည်။ အခုတော့ သူက သောတကို ချစ်သည်ဆိုသော အခါ သောတ တကယ် အရည်ပျော်ပါပြီ။

ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ရည်းစားမထားသင့်သေးဘူး။ အချစ်အကြောင်း စိတ်မဝင်စားသင့်သေးဘူး။ ဒါမျိုးမဖြစ်သင့်သေးဘူးဟူသော အသိက စိတ်ထဲမှာရှိသော အသိသာဖြစ်လျက် မထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ပါ။

www.burmeseclassic.com



ရဲဝံ့နဲ့ သောတဟာ ဘယ်လိုက ဘယ်လို နားလည်မှု တွေနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်သွားကြမှန်းပင် သောတ ခုထိ ရေရေရာရာ မတွေးတတ်ပါ။ ရဲဝံ့ လက်ဆောင်ပေးသော ခဲတံတွေ တောင်ပင် နံတွေထည့်သည့် စားပွဲတင် အသည်းနှစ်ထပ်ပုံ စတင်နံ့လေး ကို လက်ခံမိသည့်နေ့ကလား။ ရဲဝံ့ သောတ နေသော အိမ်ရှေ့က (အဲဒီတုန်းက သောတတို့ မြေညီထပ်မှာနေ၍ အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေ လည်း လမ်းမကသွားသောသူကို အလွယ်တကူ မြင်နိုင်သည်) ပြိုင်စက်ဘီးလေးနဲ့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဖြတ်ပြနေမှန်းသိရက် တမင် အပြင်ထွက် ကိုယ်ယောင်ပြလို၍ မေမေ့ကို မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် အငှားဆိုင်မှာ သွားငှားမယ် အကြောင်းပြကာ ထွက်သွားမိသော နေ့ကလား။ သောတ အတွက် ခေါင်းစည်းဖွဲ့ပြားလေးတွေ ရောင်စုံ ဝယ်ပေးလာခဲ့ပြီး သောတ ဆံပင်လေး အဲဒီနေ့က မစည်းဘဲ လာ တာကို သူ့ရှေ့မှာတင် နှစ်ဖက်ခွဲစည်းခိုင်း။ သူဝယ်လာသော ဖွဲ့ပြားတွေထဲက တစ်စုံကို တပ်ခိုင်းခဲ့သောနေ့ကလား။ သင်္ချာညီ သော၊ သောတကို ဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာတွေ ကိုယ်စားတွက်ပေးမယ် ဆိုပြီး သောတ စာအုပ်ကို ရဲဝံ့ယူသွားတဲ့ နေ့ကလား။

ရဲဝံ့ မရေးတတ်သော essay ခေါင်းစဉ်မျိုး ကျူရှင် ဆရာက အိမ်စာပေးလျှင် သောတက ကိုယ့်အတွက် အကြောင်း အရာတစ်မျိုး၊ ရဲဝံ့အတွက် အကြောင်းအရာတစ်မျိုးတွေ ရေးပေး လာပြီး ကျူရှင်ရောက်မှ ရဲဝံ့က ထို essay ကို ပြန်ကူးရေးရသော နေ့တွေကလား။ သောတ ကျောင်းအဆင်းမှာ မကြာခဏ လာလာ



စောင့်ကြည့်ပြတတ်သော ရဲဝံ့ သုံးလေးခါလောက် လာစောင့်ပြီး သောအခါ သောတသည် စိတ်အလိုလိုက်စွာပင် ကျောင်းအဆင်း လာစောင့်နေသော ရဲဝံ့ဆီ သူငယ်ချင်းတွေ မမြင်အောင် ခိုးသွား တွေ့လိုက်သော နေ့ကလား။ သောတသည် သူမတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုက ဘယ်လို၊ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်လိုအကြောင်း အရာနဲ့ပဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှုတွေယူပြီး အပြန်အလှန် ချစ်သွားကြသည် ဆိုတာကို ခုထိမရေမရာရှိဆဲတည်း။ သို့သော် သေချာတာကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင် လောက်အောင် ချစ်မိခဲ့ကြသည် ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

အစကတော့ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ သောတ ဟန် ဆောင်နေခဲ့သေးသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အမူအရာ တွေက သိသာလာ၊ ရဲဝံ့ကလည်း အကဲပို အသည်းပို လာတာနဲ့ ပင် သူတို့လည်း ရိပ်မိသွားတော့သည်။

သူတို့ သိလာသောအခါ ကေသီကတော့ လေသံ အေးအေးလေးနဲ့ အစ်မကြီးစတိုင်လ်နှင့် (ကေသီက သူတို့ရဲ့မောင် နှမတွေထဲမှာ အစ်မအကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်သဖြင့်) ဆုံးမပါသည်။

“သောတရယ် ... နင် သိပ်မိုက်တာပဲ၊ တကယ်ဆို နောင် လေးငါးလ ဆိုရင်ပဲ ဆယ်တန်းဖြေရတော့မှာ။ အဲဒီထိ စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားမှပေါ့၊ ခုတော့ နင်က ဆယ်တန်းတော့ မဖြေရသေးဘူး၊ ရည်းစားက ရနေပြီ”

www.burmeseclassic.com



ဝိုင်းဝိုင်းသည် ခပ်မဲ့မဲ့လေး သောတကို ကြည့်ရင်း...
“ဟမ်း ... အစက ပြောတော့ဖြင့် စကားကြီး စကားကျယ်
နဲ့ သောတရယ်။ နို့နဲ့တောင် မစင်သေးဘူးလေး ဘာလေး
နဲ့။ အခုတော့ ဘာလဲ၊ နို့နဲ့စင်ပြီလို့ ယူဆလိုက်ပြီလား။”

သောတဟာ အပြစ်ရှိသူမို့ မျက်နှာငယ်လေးသာ
လုပ်ပြရင်း ...

“ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ငါ တကယ် တတိပေးပါတယ်။ ငါ ရည်းစားထား
လို့ စာမေးပွဲကျတာတော့ မဖြစ်စေရပါဘူး။ နင်တို့နဲ့အတူ
စာကျက်မယ် ကျောင်းမှန်မှန် ကျူးရှင်မှန်မှန် တက်မယ်။
နင်တို့ မျက်စိအောက်မှာပဲ ငါတို့နှစ်ယောက် ရှိနေမယ်။
စာလည်း အရင်ကထက် နှစ်ဆပို ကြိုးစားပါ့မယ်။ ငါသာ
ဆယ်တန်းကျခဲ့ရင် နင်တို့ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ အဆက်
အသွယ် မလုပ်နဲ့တော့၊ ငါ စိတ်မဆိုးဘူး ကိုယ့်အပြစ်
ကိုယ်ခံမယ်”

ဟူ၍ သူငယ်ချင်းတွေကို ကတိပေးခဲ့လေသည်။

သောတသည် သူမ၏ ကတိအတိုင်း သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ကြား သူတို့စုံတွဲ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့ အမြဲရှိနေခဲ့
ပါသည်။ အခုတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပုံစံ မဟုတ်တော့ဘဲ
ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါသော သူငယ်ချင်းလေးယောက်ပုံစံ
ဖြစ်သွားပါသည်။



ရဲဝံ့ထန်ကလည်း သောတ မျက်နှာနှင့် ကျန်နှစ်
ယောက်ကို ဖားရသည်။ သင်္ချာစုပါဘရိန်း တစ်ယောက်မို့
သောတလောက် သင်္ချာမည့်ပေမဲ့ ရဲဝံ့ထန်လောက် သင်္ချာမတော်
သော ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကေသီကိုပါ သင်္ချာဆရာကြီး ပြန်လုပ်ပြန်ရှင်း
ပြပေးရသည်။ သောတကလည်း အင်္ဂလိပ်စာ တော်လှသဖြင့်
အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အားလုံးကို ပြန်အကူအညီ ပေးရသလို
အင်္ဂလိပ်စာမှာ စာမေးပွဲတစ်ခုတွင် “သူည” အမှတ်ပင် ရဖူးသော
ရဲဝံ့ထန်ကို ပို၍ဂရုစိုက်ပေးရသည်။ နလပိန်းတုံး နားလည်နိုင်သော၊
စာမေးပွဲအောင်ရုံ ဖြေနိုင်သောနည်းတွေ ရှာကြိုသင်ပေးရသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ရဲဝံ့ထန်က အပျင်းထူပြီး မကြိုးစားလျှင် စိတ်ကောက်
ငိုယိုရသည်။ သူ့ကို လိမ့်ဆွဲထုရိုက်ပြီး စာလုပ်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်
ရသည်။

သောကြာနေ့လို ကျောင်းနောက်ဆုံး တက်ရသော
နေ့တွေမှာတော့ သောတတို့နှစ်ယောက်ထံမှာ အမြဲ အချိန်းအချက်
ရှိနေသည်။ မနက်ကိုးနာရီကနေ ညနေသုံးနာရီ ကျောင်းတက်ရတာ
ခြင်း တူသဖြင့် သောတက ကျောင်းဆင်းလျှင် အရင်ကလို
ကျောင်းကားဖြင့် လိုက်မပြန်တော့ဘဲ ရဲဝံ့ထန် လာအခေါ်ကိုစောင့်
နေတတ်သည်။

ရဲဝံ့ထန်ကလည်း တက္ကစိတစ်စီးနဲ့ ကျောင်းဆင်း
ဆင်းချင်း အပြေးရောက်ချလာသဖြင့် သောတထံကို သုံးနာရီခွဲ၊
တစ်ခါတလေ သုံးနာရီလေးဆယ့်ငါးလောက်မှာ ရောက်လာတတ်

www.burmeseclassic.com



သည်။ ပြီးလျှင် ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော စုံတွဲလေးဟာ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးကပ်လိမ်ကျစ်နေအောင်တွဲလျက် TTC ကျောင်း နောက်ဘက်က လမ်းလေးတစ်လျှောက် မမောနိုင် မပန်းနိုင် လျှောက်ကြတော့သည်ပဲပေါ့။

ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ ကို အားကျစွာ ငေးမော၊ ဘီအီးဒီတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို ငေးမောလို့၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကျောင်းသူ တွေကြား ကလေးစုံတွဲလေးဟာ နာရီဝက် တစ်နာရီလောက် အချိန် ဖြန်းပြီး လက်တွဲလမ်းလျှောက်ကြ၊ မောတော့ ကင်နံတင်းကြီး ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် လှည်းတန်းဈေးမှာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ဝင်စားကြ။ ညနေငါးနာရီလောက်မှာတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ဖို့လည်း နား လည်စွာ လမ်းခွဲဖြစ်ကြစမြဲ။

“သောကြာနေ့ ညနေတွေမှာ သောတ အိမ်ကို ငါးနာရီကျော် လောက်မှ အမြဲပြန်ရောက်မယ် မေမေ။ သောတ ကျောင်း ကားနဲ့ ပြန်လိုက်မလာဘူးနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သောတက သင်္ချာတွေမရ၊ နန်းသိတော့ သောတကို ချစ်တဲ့ ဆရာမက သူ့အိမ်ခေါ်သွားပြီး အချိန်ပိုနည်းနည်း သင်ပေး မယ်၊ သင်မလားမေးလို့ အဲဒါ သောတ လက်ခံလိုက်တယ်”

ဆိုပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ကိုတော့ ဆယ်ကျော်သက် ဆယ် တန်းကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ သိပ်မရိုးမဆန်းသော လိမ်ညာမှု ဖြင့် ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။



မေမေ ဒေါ်ကြည်ဖြူကလည်း သောတ တစ်ယောက် ဟာ တစ်သက်လုံး ဒီသူငယ်ချင်းမိန်းကလေး နှစ်ယောက်နဲ့သာ ရောရောနှောနှော ရှိခဲ့ပြီး ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းပင်မထား ခဲ့လောက်အောင် ရိုးသားခဲ့သဖြင့် မိဘတို့မည်သည် ကိုယ့်သား သမီးပဲ ကိုယ်ယုံတတ်ကြသည့်အတိုင်း အလွယ်တကူပင် သောတ တို့ ယုံခဲ့ပါသည်။ သိပ်အစစ်ဆေး အမေးမြန်း မရှိခဲ့ဘဲ တစ်ပတ် တစ်ရက် သောကြာနေ့တွေမှာ အိမ်ကို ညနေငါးနာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်ခြင်းကို သံသယရှင်းခဲ့ပါသည်။

သောတတို့ရဲ့ သောကြာနေ့ဇာတ်လမ်းကို သိကြ သော ဝိုင်းဝိုင်းတို့ကတော့ အစက ကန့်ကွက်ကြသေးသည်။

“အန်တီကြည်နဲ့ တိုင်မယ်”

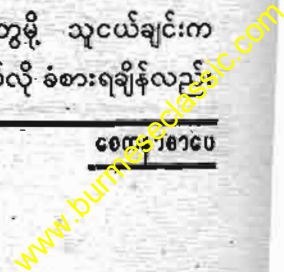
ဟု ခြိမ်းခြောက်ကြသေးသည်။

သို့သော် သောတက ...

“တိုင်ရင် ငါ ကျူရှင်လည်း လာမတက်တော့ဘူး၊ ကျောင်း လည်း ထွက်မယ်၊ တကယ်ပြောတာ။ ဆယ်တန်းလည်း အပြင်ကဖြေမယ်၊ နင်တို့နဲ့လည်း လုံးဝအဆက်အသွယ် ဖြတ်မယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

ဟူ၍ တကယ်ပင် သေချာနေသော အသံဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကို သူမကပင် ပြန်ပြီး အကျပ်ကိုင်ခဲ့သေးသည်။

ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တွေမို့ သူငယ်ချင်းက ကိုယ့်ကို မခေါ်ရင်ဘဲ ပြဿနာကြီး တစ်ရပ်လို ခံစားရချိန်လည်း





ဖြစ်တာမို့ သောတ မခေါ်တော့ဘူး ပြောလျှင် ကေသိုမှာ မျက် ရည်လေး တဝဲဝဲနဲ့ ...

“ငါတို့က နင့်ကို စိတ်ပူလို့ပါဟယ် ... တကယ်လည်းမတိုင် ပါဘူး။ နင် လမ်းမှားရောက်မသွားဖို့ပဲ လိုတယ်”

ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပင် ...

“စိတ်သာယာမှုနောက်ကို လိုက်မိရင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ပြောတာ သောတ။ ဆယ်တန်းအရွယ်လေးနဲ့ မတော်တဆ နှစ်ဦးသဘောတူ ထွက်ပြေးတာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သောတက ထိုသို့ကြားသောအခါ အရှက်ကြီးရှက် လျက် ဝိုင်းဝိုင်းကိုပင် ရန်တွေ့ မိခဲ့သေးတာ။

“ငါ ဘယ်တော့မှ ဦးနှောက်မရှိတဲ့အလုပ် မလုပ်ဘူး မြဲမြဲ မှတ်ထား ဝိုင်းဝိုင်း။ ငါ့ကို အဲဒီလောက် အထင်မသေးပါ နဲ့။ ရည်းစားထားမိတာနဲ့ပဲ ငါ့ကို အဲဒီလောက် မပြောပါ နဲ့”

ဒီလိုနဲ့ပင် သူငယ်ချင်းတွေကြား စကားတွေ ဘာ တွေ များကြပြီ တစ်ပတ်လောက် သောတက သူတို့ကို စကား မပြောဘဲ စိတ်ကောက်ရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးသည်။

ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ စာမချောပေမဲ့ ကေသိုကတော့ မနေနိုင်။ အရင်လိုက်ချော လိုက်ခေါ်ပါသည်။ သောတကတော့ ရဲဝံ့ အားကိုးဖြင့် တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာခဲ့သော သူငယ်ချင်း



တွေကို ပြန်ခေါ်ဖို့ပင် ခေါင်းထဲ မထည့်ခဲ့သူ။ ရဲဝံ့လက်ကို တင်း တင်းဆုပ်ကိုင်ထားရလျှင် အားလုံးကို မေ့နေခဲ့သူသာ ဖြစ်ခဲ့လေ သည်။

“သူတို့နဲ့ မခေါ်တော့လည်း တစ်ခုကောင်းပြီး တစ်ခုမ ကောင်းဘူး။ ကောင်းတာကတော့ သောတ ငါနား ပိုနေ ခွင့်ရတယ်။ ငါနဲ့ သောတပဲ စကားလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ရတယ်။ အရင်ကဆို သူတို့ရှေ့မှာ ပြောနေရတာ မမိုက်ဘူး။ သောတ ဆံပင်လေးတွေ ကိုင်ချင်ရင်တောင် သူတို့မျက်နှာ ကြည့်နေရတယ်။ မကောင်းတာကတော့ အခု ငါတို့အကြောင်းကို အကုန်လုံး သိသွားကြပြီ။ အရင် ကတော့ လေးယောက်တတ်တဲ့ ဆိုတော့ ကျူရှင်ကလူတွေ က ဘယ်သူနဲ့မှန်း မသိကြဘူး။ အခုကျ သောတနဲ့ငါ အတူဆိုတာ သိသွားကြပြီ။ အဲဒီအခါကျတော့ ငါ့အစ်ကို ပြန်သိရင် မလွယ်ဘူး သောတရဲ့။ သူတို့က သူတို့တောင် ရည်းစားမထားဘဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထိန်းကျောင်းနေကြ တာလေ။ အစ်ကိုတွေ စံပြဖြစ်မှ ညီလည်း အတူယူမှာဆိုပြီး သိပ်လိမ္မာတဲ့ လူကောင်းတွေ လုပ်နေကြတာလေ။ ငါက ကြားထဲက ဖောက်ပြီး ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ရည်းစားထားတာ သိကုန်ကြရင် ကိုယ့်ပဲ။ ငါ့ကို အခွဲခွဲရလိမ့်မယ် သေချာတယ်။ ငါ့ကို အိမ်ထဲမှာ ပိတ်ထားပြီး ဆရာခေါ်သင်ပြီးတော့ပဲ ဆယ်တန်းဖြေခိုင်းလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com



ရဲဝံ့ထန်ကတော့ သူနဲ့ သောတတို့ အကြောင်းလူသိ မှာစိုးပြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ ပြောတော့ ပြောပြထားဖူးပါသည်။ သူ့အစ်ကိုတွေ အကြောင်း။ အစ်ကိုတွေကို ကြောက်ရသည့် အကြောင်း။

“မိဘထားခဲ့တာသာ ထိုင်သုံးရင် ကုန်လောက်ပြီ၊ အခု တော့ အစ်ကိုတွေက အားကြီးမာန်တက် စီးပွားဆက်ရှာ လို့ ငါတို့ ဒီအခြေအနေမှာ မပျက်ဘဲ နေနိုင်တာ သောတ ရဲ့။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးတို့ ကျေးဇူးက ငါ့အပေါ်မှာရှိ တယ်။ ငါ သူတို့မကြိုက်တာ မလုပ်သင့်မှန်း သိရက် လုပ် မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သောတကိုလည်း ငါ တကယ်ပဲချစ်လို့ အခုလို လုပ်မိတာကို ကျေနပ်ပါတယ်”

သောတဘက်ကလည်း မေမေ ရှိသေးသဖြင့် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြစရာတော့ ရှိတာပင်။

“ပေပေ လုပ်ခဲ့တဲ့ ပန်းစိုက်လုပ်ငန်းကို မေမေ့ခမျာ ဘာမှ မသိဘဲ ဆက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာ အဆုံးအရှုံးတွေလည်း အများကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ် ရဲဝံ့ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မေမေက ဘာပြော လဲဆိုတော့ ငါ့မှာ ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာ သူ့အတွက် ငါ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ် စိတ်အားတင်းရမယ် သမီးအလှည့်ကျရင် ကုန်းကောက်စရာ မရှိလောက်အောင် မွဲသွားတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်ရအောင် မေမေ ကြီးစားရမယ် ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကြီးစားခဲ့ရတာမို့ လုပ်ငန်းက ပြန်ခေါင်းထောင်



လာနိုင်တာတဲ့၊ မေမေကလည်း သောတကို အမြဲတဖွဖွ ဆုံးမပါတယ်။ ဒီအရွယ်မှာ ပညာပဲ စိတ်ဝင်စားဖို့၊ တခြား ဘာမှ စိတ်မကစားဖို့၊ ဘာပဲဖြစ်လာလာ ဘာပဲလုပ်လာ လာ မေမေ့ကို အသိပေးဖို့တွေ မှာထားခဲ့တယ်။ မှာထား ရက်နဲ့ သောတက မိုက်ပြီး ရည်းစားထားမိတော့ သောတ လည်း အပြစ်ရှိတာပါပဲ။ မေမေ သိရင်လည်း သောတကို ကျောင်းထုတ်ပြီး ဆယ်တန်းကို အပြင်ကပဲ ဖြေခိုင်းမှာ သေချာတယ်”

“ငါတို့ကလည်း ငါတို့ပဲလေ၊ သူများ အပြစ်ပြောစရာဖြစ် အောင် ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်မိကြတာကိုး”

“သောတက နင့်ကို တကယ်ချစ်တာ ရဲဝံ့ရဲ့။ တကယ် ပြောတာ၊ ဘယ်ကောင်လေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ် ဘူး။ သောတ စိတ်ကစားလို့ ရည်းစားထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါလည်း နင့်ကိုမှ တကယ်ချစ်သွားတာပါ။ အရင်ကဆို ငါ့အစ်ကိုတွေ စကားကို နားထောင်ပြီး စာပဲ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်ပါ”

“ပြောပါဦး၊ နင်က သောတကို ဘာလို့သဘောကျသွား တာလဲ”

“သဘောကျသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်သွားတာပါ။ သဘော ကျတယ် ဆိုတာက အရာဝတ္ထုတွေကို သုံးနှုန်းတဲ့ စကား လုံး ကောင်မလေးရဲ့”

www.burmeseclassic.com



“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြ၊ အမှန်အတိုင်း ပြော”

ရဲဝံ့က သောတ နှာသီးဖျားလေးကို ချစ်စနိုးညှစ်လိုက်ရင်း ရယ်မောလျက် ...

“ပြောရင် စိတ်မဆိုးနဲ့ သောတ။ နင်က သိပ်တော့ မလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို တစ်မျိုးလေးမှန်း မသိဘူး။ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးကြားထဲ ရောနေလည်း နင့်ပုံစံလေးက ပေါ်လွင်ပြီး ထင်းနေတယ်၊ ပျောက်မနေဘူး။ သတိထားမိစေတယ်။ ကြည့်မိစေတယ်။ ငါလည်း စတွေ့တွေ့ချင်းကတော့ အဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်မိတာပဲလေ။ စတွေ့တွေ့ချင်းက မချစ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ချစ်လာတာ။ ဒီကောင်မလေး ငါ့ရည်းစားလေး ဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ၊ သူ့လက်လေးကိုတွဲပြီး လမ်းအတူလျှောက်ခွင့်ရရင် ကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်မှ ပြောမယ် ဆိုပြီး အောင်ထားသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ နင့်ကို လာလာကြိုက်တဲ့ ကောင်တွေလည်း တွေ့နေတော့ တစ်ယောက်ယောက်နောက်ပါသွားရင် ငါတော့ ခံရမယ်လို့ စိတ်ပူလာတာနဲ့ ဦးအောင် ပြောလိုက်ရတာ”

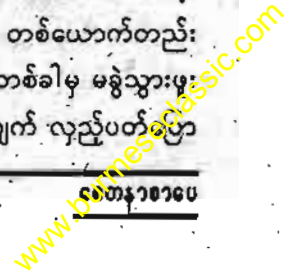
သူတို့၏ ချစ်သူဘဝသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးဟန်ဆောင်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံကျ အရင်းနီးဆုံးသော သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ဖြစ်လိုက်နဲ့ လပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။



နောက်ပိုင်းတော့ တစ်ကျူရှင်လုံးလည်း သိကုန်ကြပြီး ဘယ်လိုမှလဲ ညာလို့မရတော့တဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားကြပါသည်။ ရဲဝံ့ဘက်က အစ်ကိုတွေသိမှာ၊ သောတဘက်မှာ အမေပြန်သိမှာ စိုးရိမ်ရင်း စိတ်ပူရင်းကပဲ သူတို့ဟာ စိတ်အလိုကို လိုက်လျက် သူတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို မရပ်နိုင်ခဲ့ကြပါ။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့ကေသိတို့က ...

“နည်းနည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြန်နေကြဦး။ စာမေးပွဲဖြေဖို့က ဘာမှမလိုတော့ဘူး။ စာမေးပွဲ အေးအေးဆေးဆေးဖြေပြီးမှ ချိန်းတွေ့ရင် တွေ့ကြ။ စာမေးပွဲဖြေခါနီးကျမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေ ကြုံရမှာစိုးလို့ ပြောတာနော် သောတ။ အခုဆို ငါ့အိမ်ကတောင် မေးတယ်။ သောတ နင်တို့နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်နေသလားလို့ အဲဒါ ဟုတ်လားတွေ ဘာတွေ အမေးခံရနေရပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အမေလည်း မေးတယ်။ သောတအမေက ပြောတယ်တဲ့ သောတ သင်္ချာမရလို့ သောကြာနေ့တိုင်း ဆရာမအိမ် လိုက်သင်တာ သမီးရော ဘာလို့မသွားလဲတဲ့။ ကိုယ်ရပြီးသားပေမဲ့ အတူတူ လိုက်နားထောင်ပါလားတဲ့။ ဘာလို့ အတူတူ မသွားဘဲ သောတ တစ်ယောက်တည်း ပဲ့ထွက်နေရတာလဲတဲ့။ သုံးယောက် တစ်ခါမှ မခွဲသွားမှ ဘဲနဲ့တဲ့။ အဲဒါ ငါတို့လည်း ကြည့်ကျက် လှည့်ပတ်ပြော





ထားရတယ် သောတ။ တော်ကြာ အမေတွေအချင်းချင်း ပြောကြရင်း ပေါ်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်နော်”

ဟူ၍ ရဲဝံ့နဲ့ သောတတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တကယ့်ကို အရူးအမူး ချစ်နေကြမှန်း ရိပ်မိလျှင် နှစ်ယောက်အဖွဲ့ ခံရမှာ စိုးရိမ်ပြီး သတိတွေပေးကြ။ အမေတွေအိမ်က မိသားစု ဝင်တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် သောတတို့ကို အမှတ် မထင် မြင်လာလျှင် ဝိုင်းဖုံးကြဖိကြ လိမ်ညာကြနှင့် သူငယ်ချင်း ဘက်က အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

ရဲဝံ့ကိုဆို အလိုလိုနေရင်း မကြည်လင်သော ဝိုင်းဝိုင်း ပင် သောတ ဒုက္ခရောက်မှာ စိတ်ပူပြီး ဝိုင်းညာပေးဖို့ စိတ်ပါ လက်ပါ ရှိခဲ့ပါသည်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ အဖုံးအဖိ အလိမ်အညာတွေ ကောင်းတာနဲ့ ဆယ်တန်းတောက်လျှောက်မှာ သောတ ရည်းစား ရှိခဲ့တာကို မေမေ မသိခဲ့ရှာပါ။

ထို့အတူ ရဲဝံ့၏ အစ်ကိုတွေလည်း ဘာသတင်းမှ မကြားခဲ့ကြရပါ။ သောတတို့ရဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း ခြောက်လ ခုနစ်လသည် အင်မတန်ကို စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာတွေနဲ့သာ ပြည့် နက်နေခဲ့ပါသည်။



ရဲဝံ့ထန်ထက် အသက်ငါးနှစ်ကြီးသော အစ်ကိုလတ် ကျော်စွာထန်က ရဲဝံ့ထန်၏ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး ရဲဝံ့ထန်ကို ရှာ သလို လျှောက်ကြည့်နေသည်။ ရဲဝံ့ထန်က အစ်ကိုလတ်ကို ကောင်တာတစ်ခုနားမှ လက်ပြပြီး ...

“ကိုလတ် ကျွန်တော် ဒီဘက်ရောက်နေလို့”

“ဪ ... အေး၊ မင်း ထိုင်နေကျ ကောင်တာကို ရှာနေ တာကွာ”

ဟု ပြောလည်းပြောရင်း သူ့နေကာမျက်မှန်ကို နဖူးပေါ် ပင့်တင်လိုက်ပြီး ဝင်လာတော့သည်။ အစက အဝင်ဝမှာ မို့ နေပူရိုက်ကို ခံနိုင်ရန် နေကာမျက်မှန်ကို မချွတ်သေး။ အခုမှ ဆိုင်ထဲရောက်မှ ချွတ်တာဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ သူ့အစ်ကိုလတ်၏ ငါးနှစ်ကွာ၊ ကိုလတ်နဲ့ ကိုကြီးက ငါးနှစ်ကွာ ဖြစ်သဖြင့် ရဲဝံ့ထန်

www.burmeseclassic.com



ကျတော့ ကိုကြီးနဲ့ ဆယ်နှစ်တောင် ကွာသွားသည်။ ကိုလတ်က အခုမှ နှစ်ဆယ့်ခုနစ် ပြည့်ပြီးခါစပေမဲ့ သူ့စီးပွားရေးကတော့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ အကောင်းဆုံးလို ဖြစ်နေသည်။ ကိုကြီး အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးကတည်းက သူတို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ် ခွဲနေကြသည်ဖြစ်ရာ အဆက်အသွယ်တော့ ပြတ်မသွားပေမဲ့ တစ်လနေမှ တစ်ခေါက်လောက် တွေ့ကြသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ မတွေ့ရင်လည်း ဖုန်းတော့ ဆက်ဖြစ်ကြပါသည်။

“ကိုလတ် တစ်ယောက်တည်းလား။ မဝင့်ဝါရော”

မဝင့်ဝါသည် ကိုလတ်နဲ့ နောက်သုံးလလောက်ကြာ ရင် လက်ထပ်ကြတော့မည့် ကိုလတ်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

“ဝင့်ဝါ Bank သွားစရာရှိတယ်ဆိုလို့ အဲဒီရှေ့ ချပေးခဲ့တယ်။ သူ့ဘာသာ အိမ်ကိုတက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်လိမ့်မယ်။ ဟေ့ကောင် ... ငါ့မင်းကို အံ့ဩစရာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်ကွာ”

“ဟုတ်လား ... ဘာလဲ”

ရဲဝံ့သည် အသစ်ဝင်လာသော မိုဘိုင်းလ်ဖုန်း မော်ဒယ်လ်အသစ်တွေ၏ Code No နှင့် အမျိုးအစားတွေကို ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်မှတ်နေရင်းမှ သံယောင်လိုက်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဝင့်ဝါကကွာ၊ သူ့အသိမိတ်ဆွေ အန်တီတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေး ဆိုင်ဖွင့်ထားလို့ ခဏဝင်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး (...) လမ်းမကြီးပေါ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်တယ်ကွာ၊ အဲဒီမှာ ...”



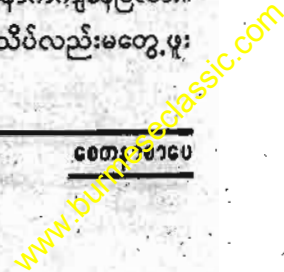
ရဲဝံ့ထန်သည် ကွန်ပျူတာရှေ့မှ မျက်နှာကို ချက်ချင်းပင် ခွာလိုက်ပြီး ကိုလတ် ပြောသော (...)လမ်းမကြီးဟု ကြားလိုက်ရသည်။ အား ... အသေအချာပင် နားစွင့်မိတော့သည်။

ထိုလမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ သောတရဲ့ Fantastic ဆိုသော Florists & Gifts Shop လေး ရှိသည်ကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။

“ဝင့်ဝါ ဝင်သွားတဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ငါ သောတကြည်ကို တွေ့ခဲ့တယ် ရဲဝံ့။ သူ ပန်းဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်။ delivery service ပါ၊ ပါတဲ ဆိုင်လေးကွ။ ဖန်စီလက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေပါ တွဲရောင်းတဲ့ ဆိုင်မျိုးလေးကွ”

ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့မျှော်လည်း မျှော်လင့်ထားမိသော မမျှော်လည်း မမျှော်လင့်ထားမိသော တိုက်ဆိုင်မှုကို သိလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ရိုက်ခတ်ခံရသလိုပဲ တဝုန်းဝုန်း အသံဆူနေတော့လေသည်။ ဘာကြောင့် အခုကျမှ ခဏခဏ တိုက်ဆိုင်နေရတာလဲ။ အခုကျမှ သောတနဲ့ သက်ဆိုင်သူတွေကို ထပ်ထပ်တွေ့လာရသလဲ သောတရယ်။ တကယ်ဆိုလုံးဝပြန်မတွေ့ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ သတင်းလေးတောင် ကြားဖို့သင့်ပါရက် ဘာသတင်းမှကို မကြားခဲ့ဘဲ အခုလို အချိန်ကျမှ ကြားရတာ နောက်ကျနေပြီလား။ သိပ်များ နောက်ကျနေပြီလား။

“ကိုလတ် သူ့ကို မှတ်မိတယ်လား။ သိပ်လည်းမတွေ့ဖူးဘဲနဲ့”





“မှတ်မိတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်မလေး သိပ် တွေ့ဖူးတာပဲဆိုပြီး ငါကလည်း သူ့ကိုကြည့်။ သူကလည်း ငါ့ကို အံ့သြပြီး ကြည့်နေတုန်း ဝင့်ဝါက မိတ်ဆက်ပေး လိုက်တာပဲ။ ဝင့်ဝါတို့ အသိမိတ်ဆွေ အန်တီကြည်ဖြူရဲ့ သမီးလေးလေတဲ့။ သောတကြည်တဲ့ ဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေး တော့ ငါ မင်းရဲ့ကောင်မလေး သောတပဲ ဆိုတာ ချက် ချင်းတန်းသိလိုက်တယ်။ သောတကြည် ဆိုတဲ့ နာမည်က ရှားလည်း ရှားတယ်လေ။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မြင်ဖူးသလိုလို ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေတော့ နာမည်ကြားလိုက် ရတော့မှ အဖြေပေါ်တော့တယ်”

“ကိုလတ်ကိုရော”

“သူလား ... မှတ်မိတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း ငါ့လိုပဲ ဝင့်ဝါက ဒါ အစ်မရဲ့ ကိုကျော်စွာထန်လေ။ ဘာ ညာနဲ့ပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးတော့မှ သူ့ပုံက မင်းရဲ့အစ်ကို ဆိုတာ မှတ်မိသွားပုံပဲကွ။ အေးလေကွ။ ငါတို့က တစ်ခါ နှစ်ခါလားပဲ တွေ့ဖူးလိုက်ကြတာကိုး”

ကိုလတ် စကားဆုံးသောအခါ ရဲဝံ့ထန် ရင်ထဲတွင် ဘာကို နာကျင်မှန်းမသိ နာကျင်သွားပါသည်။ ကိုလတ်နဲ့ ကိုကြီးတို့ သောတကို မြင်ဖူးလိုက်ကြရသော အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်မှတ်မိသွားသောအခါ ရဲဝံ့ထန်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခုမှ guilty ဖြစ်သွားပါသည်။

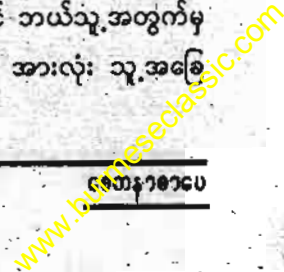


“မဝင့်ဝါနဲ့ သူတို့ ဘယ်တုန်းက သိလဲ၊ တစ်ခါမှ ပြော သံမကြားဖူးပါဘူးနော်”

“အပြန် လမ်းရောက်မှ ငါ မေးကြည့်တယ်။ သိတာကြာပြီ လို့ပြောတယ်။ ဝင့်ဝါတို့က မှော်ဘီဘက်မှာ မာလကာခြံ တွေရှိတယ်လေ။ ဒေါ်ကြည်ဖြူတို့ခြံက ပန်းစိုက်ခင်းခြံပေါ့၊ ခြံချင်းမနီးမဝေးမို့ မိတ်ဆွေတွေတဲ့။ သောတ ဆိုတာ အရင်ကတည်းက သိလာတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့။ ငါတို့နဲ့ကျ ဘာမှ အဆက်အစပ်မရှိတော့ ပြောမပြုဖြစ်ခဲ့တာတဲ့ကွ။ ငါက သောတအကြောင်း မေးတော့ ဝင့်ဝါက ပြန်စပ်စု သေးတယ်။ ငါ အဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်ပါတယ်ကွ။ ညီလေးနဲ့ ဆယ်တန်းတုန်းက ရည်းစားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူး လို့လို့။ ဝင့်ဝါတောင့် အံ့သြနေတယ်။ အဲဒီကောင်မလေး သိပ်လိမ္မာတာတဲ့။ တစ်ခါမှလည်း ရည်းစားထားခဲ့တာ မကြားဖူးဘူးတဲ့၊ ရဲဝံ့နဲ့ ဘယ်လိုများ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ လဲတွေ ဘာတွေ ဖြစ်လို့ အံ့သြနေတာ”

“ကိုလတ် အဲဒီလောက်ပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“အေးပါ ... ငါ အဲဒီလောက်ပဲ ပြောပါတယ်၊ ဘာလုပ် မှာလဲ၊ အပိုတွေ လျှောက်ပြောနေရင် ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ အားလုံး သူ့အခြေ အနေနဲ့သူ အနည်ထိုင်နေပြီပဲ”





အနည်မထိုင်သေးပါဘူး ကိုလတ်။ အခုမှတောင် ပိုဆိုးလာတယ်။ အနည်မထိုင်သေးချိန်မှာ အနည်တွေ ပြန်ပြီးတော့ တောင် ထလာပြီ ထင်တယ်။ ပိုပြီး နောက်ကျိမုန်မှိုင်းကုန်ပြီထင် တယ်။

“ငါ အခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။ ကောင်မလေး က ချစ်စရာလေးပဲ။ သူ့မျက်နှာက တစ်မျိုးလေး၊ သူ ဘာ အပြစ်ပဲလုပ်လုပ် စိတ်ထဲမှာ ခွင့်လွှတ်ပြီး အပြစ်မမြင်ချင် အောင် innocent လေးကွ။ ဒါကြောင့် မင်း သူ့ကိုတော် တော်ချစ်ခဲ့တာကိုး။ ဆယ်တန်း တစ်နှစ်မဖြေဘဲ စိတ်လေ ပစ်တဲ့အထိတောင် ချစ်ခဲ့တာကိုး။ အေးကွာ ... ညီလေး ရာ ဆောရီးပါပဲ။ ငါလည်း အဲဒီတုန်းက ကိုကြီးကိုပဲ ခေါင်းဆောင်တင်ထားရတော့ သူ ပြောတာ လုပ်ရတာပဲ လေ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ကလည်း သိပ်ငယ်သေးတာကိုး။ တကယ့် ကလေးစုံတွဲလေးဆိုတော့ အစ်ကိုတွေက ဒေါသ ဖြစ်စရာ ခွဲပစ်ချင်စရာပေါ့။”

ရဲဝံ့ထန်သည် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား သော သူ့လက်ဖဝါးနှင့် သောတ၏ လက်ဖဝါးလေးတို့ကို အတင်းအဓမ္မ ဆွဲဖြုတ်နှုတ် ဆောင်ဆွဲပစ်ခဲ့ကြသော ကိုကြီးနဲ့ ကိုလတ်တို့၏ ဒေါသမျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင် ကြေကွဲနေမိသည်။ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ လက်ကောက်ဝတ် နာသွားပုံရတဲ့ သောတ ၏ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ငိုလည်း ငိုကြွေးနေသော မျက်လုံးညိုလေးတွေဟာ သူ့ကို ရက်ပေါင်း လ၊ပေါင်းများစွာ အိပ်မက်ဆိုး မက်စေခဲ့တာပါ။



“မင်း မွန်မြတ်ကို သူ့ထက်ပိုချစ်လို့ ရွေးလိုက်ဘယ်ပဲ ငါ ထင်ပါတယ်ကွာ။ ဟိုကောင်မလေးနဲ့က ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် စိတ်ကစားတုန်း ချစ်ကြတာဆိုတော့ ကြာတော့ မင်း မေ့လို့ရသွားတာပေါ့။”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ခဏအတိတ်မေ့သွားတာ ထင်တယ်။ တကယ် ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ဖျတ်ခနဲ ကြိုကြိုက်လို့ သတိရခဲ့တာကလွဲရင် ပြန်ဆုံဖို့လည်း မကြိုး စားခဲ့ဘူး။ ပြန်ဆက်သွယ်ခွင့် ရအောင်လည်း မလုပ်ခဲ့မိ ဘူး။ ကျွန်တော် ညီဖျင်းလွန်းခဲ့တယ်။”

“ဟာ ... ရဲဝံ့ ... ညီလေး၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာ လဲ ... မင်းတို့ ပြန်တွေ့ပြီးကြပြီလား၊ ဟုတ်လား။”

ရဲဝံ့ အသာပင် ခေါင်းခါပြသည်။ ကျော်စွာထန် တစ်ယောက် ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိအောင် တိတ်ဆိတ် သွားပါသည်။ ညီလေး ရဲဝံ့ရဲ့ မျက်နှာမှာ အခုမြင်ဖူးတာလောက် ကြေမုနေသော အရိပ်အရောင်မျိုး သူ တစ်ခါမြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ထိုတစ်ခါမှာ သူတို့ညီလေးကို သောတနဲ့ ခွဲလိုက်စဉ်တုန်းက မြင်ဖူးတာ ဖြစ်သည်။ မွန်မြတ်မေ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မဆုံ ခင်ကာလတွေကလည်း ရဲဝံ့ဟာ စိတ်လေတာပဲလား။ အသည်း ကွဲနေတာကို မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေပြတာလားတော့မသိ။ တွဲလိုက် ပြတ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေဆိုတာ သူတို့မသိလိုက် တာပဲ အများကြီး။ သိလိုက်တာလည်း အများကြီး။

www.burmeseclassic.com



ပထမတစ်နှစ် ဆယ်တန်းကို သွားပင်မဖြေတော့ဘဲ စိတ်လေနေသော ရဲဝံ့ကို ကိုကြီးကသာ ကောင်းကောင်းကိုင်တွယ် ဆုံးမနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကိုကြီးကြောင့်လည်း ဒုတိယနှစ်ဝက် လောက်မှာ ရဲဝံ့စိတ်လေတာလျော့ပြီး ဆယ်တန်းပြန်ဖြေဖို့ အာရုံ စိုက်လိုက်ပြီး အသေအချာ လေးလေးနက်နက် ဖြေခဲ့လို့ ဒုတိယ တစ်နှစ်မှာ ဖြေဖြေချင်းပဲ အောင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ရဲဝံ့က အဝေးသင်သာ တက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အဝေးသင်တက်ရင်း ကွန်ပျူတာဒီပလိုမာသင်တန်းကိုပါ တွဲတက်ခဲ့သဖြင့် သောတတို့ နဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ပြန်မဆုံခဲ့သည်လား။ ဒါမှမဟုတ် သောတတို့ ကလည်း အဝေးသင်ပဲ တက်ခဲ့လို့လား မသိ။ အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ရဲဝံ့နှုတ်ဖျားက သောတဆိုတာ လေသံဟာတပင် မကြားရခဲ့ပါ။

ကိုကြီးကပြောတော့ ...

“ငါပြောသားပဲ၊ စိတ်ကစားတုန်း ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အရာ ပါကွာ၊ ငါတို့ သူ့အလိုသာလိုက်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ကြည့်။ အခုလောက်ဆို ဒီကောင် နောင်တရနေမယ်”

ဟူ၍တည်း။ ကျော်စွာထန်ကတော့ အဲဒီထဲက ရဲဝံ့ ကို ဒီကောင် မေ့လွယ်လှချည်လားဟု အံ့သြမိခဲ့သေးသည်။ ကိုကြီး ပြောလိုသာ စိတ်ကစားပြီး ချစ်ကြသည်ဟု ယုံရပေမဲ့ သူတို့ တကယ်ချစ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဘာကြောင့် သူ တစ်ဖက်ကနေ တွေးကြည့်ခဲ့မိသည်လဲ မသိပါ။



“ဘယ်တုန်းက ပြန်တွေ့တာလဲ”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်ပြီး ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ် တွေ သတိရနေသော ကျော်စွာထန်သည် အခုမှ သတိရကာမေး လိုက်ပါသည်။

ရဲဝံ့ထန်သည် ခပ်ဝဲဝဲ မျက်ရည်ဝေနေသော သူ့မျက် လုံးတွေကို ဖုံးကွယ်ရင်း ...

“သိပ်မကြာသေးဘူး၊ သူ့ ဖွင့်ထားတဲ့ဆိုင်မှန်း မသိဘဲ ပန်းစည်းဝင်ဝယ်မိတဲ့ နေ့ကပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက် ကပဲ၊ နှစ်လအတွင်းမှာ သူ့ကို သုံးခါဆုံတယ်၊ သူနဲ့သက် ဆိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ဆုံရတယ်”

“သူ့မှာရော ရည်းစားအဆစ် ရပြီလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ် ထဲမှာတော့ သောတဟာ ခုထိ တစ်ယောက်တည်းပဲလို့ အလိုလို သိနေတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ... ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေမှာ အဲဒီ အတ္တ ရှိတယ်ကွာ။ ကိုယ်ကျတော့ သူ့နောက်ပိုင်းမှာ ရည်းစားတွေ ထပ်ပြီးထားရင် ထားမယ်၊ သူ့ကျတော့ ဘယ်ရည်းစားမှ ထပ်မရှာဘဲ ကိုယ့်ကိုပဲ လွမ်းနေ ချစ်နေ တာမျိုးကို ပိုမက်မောကြတယ်ကွ”

“အဲဒီလိုသဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ မျှမျှ တတပါပဲ။ ကျွန်တော်တောင် အဖော်ရှိနေသေးတာ သူ့



www.burmeseclassic.com



လည်း ရှိနေစေချင်တယ်။ သူ ကျွန်တော်တို့စုံတွဲကို lonely ဖြစ်ပြီး ငေးကြည့်နေရတာထက်စာရင် သူလည်း သူ့အဖော်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရင်ဆိုင်ရတာမျိုး ဖြစ်ချင်တယ်။ သူ ခုလိုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် ပိုခံစားရတယ်။ ကျွန်တော် ပိုပြီး guilty ဖြစ်တယ်”

ကျော်စွာထန်သည် ရဲဝံ့ထန် ပြောသည့် သဘောကို နားလည်ပြီး ဟုတ်တာပေါ့ဟု ဆိုပါသည်။

“မွန်မြတ်ကို မင်း ဒါတွေ ပြောပြဖူးလား”

“မပြောတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မလိုအပ်ဘဲ သောတဆီမှာ ထိခိုက်နစ်နာသွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“ဒါတော့ မှန်ပေမဲ့ မင်းတို့က ...”

ရဲဝံ့ အသာလက်ကာရင်း ...

“ကိုလတ် ပြန်ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုမှတကယ်ပဲ အတိတ်မေ့ချင်နေပြီ၊ တကယ် ပြောတာ၊ ကျွန်တော် သောတကို ဘာမှလုပ်ပေးလို့လဲ မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ပတ်သက်တာ ဘာမှ ဆွေးနွေးမနေချင်တော့ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ရှေ့ကားပါးမှာ မွန်မြတ်၏ sports ကားပုံစံ ကားနီနီရဲရဲလေး လာဝင်ရပ်လိုက်သဖြင့် အလိုလိုပင် စကားစပြတ်သွားပါသည်။ မွန်မြတ် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာချိန်တွင် ကျော်စွာထန်ကတော့ ...



“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မွန်မြတ်က ပိုလည်းလှပါတယ်။ အစစအရာရာလည်း သောတထက် သာပါတယ်။ မင်း သူ့ကိုပဲ ရွေးချင်တော့မှာပေါ့၊ ငါ နားလည်ပါတယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလျှင် ...

“မဟုတ်ဘူး ကိုလတ်။ မဟုတ်သေးဘူး”

မွန်မြတ် ဝင်လာပြီမို့ သူ့အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားကို သာ ဖိကိုက်ပြီး စကားလုံးတွေကို ပြန်မျိုချလိုက်ရတော့လေသည်။ တကယ်တော့ အချစ်မှာ ပိုလှတာတွေ ပိုချမ်းသာတာတွေ အရေးမကြီးဘူး။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ထုတ်ပစ်လို့ မရအောင် ချစ်နေမိဖို့ပဲ လိုတယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဟာ ရုပ်ချောသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ဆိုးသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချမ်းသာသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသည်ပဲဖြစ်ဖြစ် အသွေးအသားတွေထဲမှာ နှစ်မွန်းနေအောင် ချစ်မိထားရင် ဘယ်တော့မှ ဖယ်ပစ်လို့ မရတော့ဘူး။ ထုတ်ပယ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ အခုမှ ကျွန်တော် နားလည်သွားပါပြီ ကိုလတ်ရယ်ဟု ရဲဝံ့ အသေအချာကို ရှင်းပြချင်ပါသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှာ ကိုယ်ပေးထားသော ကတိကို တည်ကြည်ခြင်းဟူသော ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးကြီးသည်မို့ ရဲဝံ့သည် ကတိတည်ဖို့ ကြိုးစားနေရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တော့သည်။

“မွန်မြတ်ကို တစ်သက်လုံး လက်တွဲချင်ပါတယ်။ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”



www.burmeseclassic.com



ပြောထားဖူးသော သူဟာ ...

“တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိပါ့မယ်”

လှိုလည်း ကတိလွယ်လွယ်ပေးခဲ့မိသဖြင့် အခုတော့ ထိုကတိကို တည်ပြုရတော့မည်။

ဒါဖြင့် သောတ အပေါ်မှာ ကျတော့ရော။ သူ မတရားခဲ့ဘူးလား။ သောတကိုလည်း ...

“ငါ့ခြေထောက်ပေါ် ငါ့ရပ်နိုင်တဲ့နေ့ကျရင် နင့်ဆီ ငါအရင် ဆုံး ပြေးလာခဲ့ပါ့မယ် သောတရယ်”

လှို အားလုံးရှေ့မှာ သွေးရူးသွေးတုန်း အော်ပြော ခဲ့မိတယ်။ ကတိပေးခဲ့မိတယ်။ ကတိရယ် မဟုတ်ပေမဲ့လည်း ဒါဟာ သောတကို သူ အဲဒီအချိန်တုန်းက အသေအချာ ရင်ထဲက ထွက်လာသောအသံနဲ့ အော်ပြောခဲ့မိတယ်။ ဒါကို သောတ အတည်ယူခဲ့လေမလား။

ရဲဝံ ရောက်လာမဲ့ နေ့ကိုများ စောင့်နေခဲ့သလား သောတရယ်။ ထိုသို့ ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသောအခါ ရဲဝံထန် သည် ချက်ချင်းပဲ သောတကို ပြေးတွေ့ပြီး ရအောင်မေးပစ်ချင် သွားပါသည်။ ကတိပေးခဲ့သူက ပေးခဲ့ပေမဲ့ ထိုကတိကို မေ့သွား ခဲ့ပေမဲ့ ထိုကတိကို ကြားခဲ့သူကတော့ စောင့်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ...။

ရဲဝံထန်သည် ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားကို ပျစ်ညှစ်ခံ ထားရသလို အသက်ရှူကျပ်လျက် ချွေးပင်စို့လာသည်။

“ရဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းတာလားဟင်”



ကိုလတ်က မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြုပြီး ဟန်ဆောင် ဖို့ လှမ်းသတိပေးပါသည်။

“ကွန်ပျူတာအကြည့်များလို့ မျက်ရိုးကိုက်လာတာကွာ။ ညကလည်း အိပ်ရေးပျက်ထားတော့ လူက မလန်းဘူးဖြစ် နေတယ်”

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရေးပျက်တာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ satellite ထိုင်ကြည့်ရင်း မထ၊ဖြစ်တော့ဘူး။ ကြည့်ရင်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ဘယ်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိဘူး။ လက်တွေ့ ကျင်လာတော့မှ နိုးတော့ မနက်ခုနစ် နာရီရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်သိတယ်၊ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး၊ ပြန်လည်း အိပ်လို့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ဘက် ဈောစောရောက်လာတာ”

“ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ရဲဆီ လာတာ၊ ရဲက သိပ်မရွှင်လန်း ဘူးဆိုတော့ မပြောသေးပါဘူး။ နောက်နေ့မှပဲ ပြောတော့ မယ်။ ဟော ... ကိုလတ်က ပြန်တော့မှာလား။ မွန်မြတ် ဝီရောက်လာတာနဲ့ အားနာပြီး မပြန်နဲ့နော်၊ ရတယ် နေပါ။ ရဲနဲ့စကားပြောရင် ပြောပါ။ မွန်မြတ်က ဒီလိုပဲ၊ ရဲဆီ တစ် နေ့တစ်ခေါက် မလာရရင်မနေနိုင်လို့ လာတဲ့သဘောပါ”

ကျော်စွာထန်က ကသာအယာပြီးရင်း ...

“ငါလည်း ပြန်တော့မှာပါဟာ။ ဝင့်ဝါ ဘာဏ်ကိစ္စပြီးရင် သူ့အိမ်သူ ပြန်နှင့်မယ်ဆိုတော့ အခုလောက်ဆို ပြန်ရောက်

www.burmeseclassic.com



ပြီထင်တယ်။ သူ့အိမ်လိုက်သွားပြီး ဝယ်ခြမ်းစရာ ဘာကျန်
သေးလဲ မေးရဦးမယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်၊ ပွဲက သုံးလလောက် လိုသေး
ပေမဲ့ ဝယ်တာက ဝယ်နေရမှာပဲနော်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ
ပြန်စ၊ ရမယ်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂကအစ ပြန်
အသစ်ဝယ်ရတော့ ဝယ်လို့ကို မပြီးနိုင်ဘူး။ မွန်မြတ်တို့
အလှည့်ကျလည်း ဒီလိုပဲ ဝယ်ရမှာပဲ”

“ကဲ ... ကဲ ... ငါသွားပြီ ညီလေး။ ကိုကြီးဆီ ဖုန်းလေး
တစ်ချက်တော့ ဆက်လိုက်ဦး။ မင်း သူ့ဆီဖုန်းမဆက်တာ
ကြာပြီ။ မင်း ဖုန်းခေါ်လည်း အိမ်ဖုန်းဆို ဘယ်တော့မှ
ခေါ်မရဘူး။ အိမ်မှာ အမြဲမရှိတော့ ကိုင်မဲ့လူ မရှိဘူးတဲ့။
မို့တိုင်းလ်ဖုန်းကလည်း အမြဲ ခေါ်ရခက်နေတယ်တဲ့။ သူက
ငါ့လိုမဟုတ်ဘူး၊ လတ်လျားလတ်လျား လျှောက်သွားလို့
မရဘူးကွာ။ သူ့အလုပ်က သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိဒေါက်
ထောက် ကြည့်နေမှ ဖြစ်တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်နဲ့
အိမ်ပဲ ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

ကိုလတ် ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ရဲဝံ့ထန်သည်
မွန်မြတ်ကို ချောမောသလိုဖြင့် ပခုံးလေး အသာပွေ့ဖက်လိုက်ရ
ပါသည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ဘာဆွေးနွေးစရာရှိလို့ လာတာလဲ”



“ရဲ့ ခေါင်းကိုက်နေတယ်ဆို”

“ရပါတယ်၊ မွန်မြတ် ရောက်လာတော့လည်း ရောဂါတစ်
ဝက် သက်သာသွားသလိုပဲ ခံစားရတယ်”

“ခေါင်းကိုက်နေတာကို ဒီတိုင်း မနေနဲ့လေ၊ ဆေးလေး
ဘာလေး သောက်လိုက်ဦး”

“ကိုယ် ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ ဆိုင်ကကောင်တွေကပြော
တယ်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတွေ သောက်ရင် ဗိုက်ထဲ
မှာ အစာနည်းနည်းတော့ စားထားရမယ်တဲ့။ ကိုယ်ဘာမှ
မစားရသေးတော့ ဆေးမသောက်ရသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် လာ ... တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

ရဲဝံ့ထန်သည် မွန်မြတ်၏ အလိုကျ အပြင်အတူထွက်
လာခဲ့ပါသည်။ snack bar လေး တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး ကိုယ်စား
ချင်ရာ ကိုယ်မှာစားရင်း မွန်မြတ် ပြောလိုသော စကားကို နင်း
ထောက်ပေးရလေသည်။

မွန်မြတ်က ...

“မွန်မြတ်တို့ လူကြီးချင်းတော့ တွေ့ဆုံစကားပြောပြီးနေ
ပြီ။ စေ့စပ်ပွဲ လုပ်ကြရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးမိလို့ပါ”

ရဲဝံ့ထန်သည် အရင်ကလောက် စိတ်မပါပေမဲ့
တစ်ဖက်မိန်းကလေး စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုး
သဖြင့် ...

“မွန်မြတ် သဘောပါ”

www.burmeseclassic.com



ဟုသာ အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်ရပါသည်။

“မွန်မြတ် သဘောချည်း မပြောပါနဲ့။ ရဲက စေ့စပ်ပွဲလုပ် မနေတော့ဘူး။ လက်ထပ်ပွဲသာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လေး တစ်ခါတည်း လုပ်လိုက်ကြရအောင်လို့ အရင်က ပြောထား ဖူးလို့ပါ”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်လေ၊ ပွဲတွေအများကြီး လုပ်မယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က မနိုင်နင်းမှာ စိုးလို့ပါ။ ကိုယ်က မွန်မြတ် မိဘတွေလောက် မချမ်းသာဘူးလေ။ သူတို့လို ချင်တဲ့ ပွဲပုံစံမျိုး ကိုယ်လိုက်လုပ်ရရင် ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့မမီ မှာစိုးလို့”

“မေမေက ပြောလာလို့ပါ။ မေမေကတော့ မွန်မြတ်တို့ကို နားလည်ပါတယ်။ သမီးအငယ်ဆုံးလေးမို့ ကိုယ့်ဘက်က ကုန်ရင်လည်း ကုန်ပါစေတဲ့၊ စေ့စပ်ပွဲတစ်ခါတော့ မေမေ တို့ အကုန်ခံပြီး လုမ့်ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲတဲ့၊ ဒီမနက်မှာ ပြောလို့။ မေမေ ပြောတာကလည်း အကြောင်းရှိတယ်လေ၊ သူ့ပြိုင်ဘက် အန်တီကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးက ခုတလော လေးတင် စေ့စပ်လက်ထပ် လုပ်သွားတာ စေ့စပ်ပွဲက သိန်း(...)လောက် ကုန်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ အခါကျ တော့မှ ပွဲတွေက မနည်းဘူး၊ လက်မှတ်ထိုးပွဲ တစ်ရက်၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး တစ်ရက်၊ ဧည့်ခံပွဲတစ်ရက်နဲ့ ညဘက် dinner ပွဲတဲ့။ လေးပွဲဆက်တိုက် လုပ်ပြသွားတာလေ။



အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာတော့ သူ့ပွဲဟာ ပြောစမှတ်အတွင်းဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။ ရဲကိုပြောရင် ယုံပါ့မလားမသိဘူး။ သတို့ သမီးဝတ်စုံက သိန်းနှစ် ဆယ်ကျော်လောက် တန်တယ်တဲ့ လေ”

ရဲဝံ့ထန် တမင်ပဲ မျက်လုံးပြူးပန်းတွန့်ပြမိပါသည်။ မွန်မြတ်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ ဒီလို လုပ်ပြနိုင်မှပဲ လူတန်း စေ့သည်ဟု ထင်ကြကြောင်း ရဲဝံ့ထန် သိထားပြီးပါပြီ။ မွန်မြတ် ကိုယ်တိုင်လည်း တော်ရုံလူဆို အထင်မကြီးခဲ့သူပင်။ ရဲဝံ့ထန်ကို ကျမှ သူမတို့လောက် မကြွယ်ဝမှန်း သိပေမဲ့ ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ကြောင့် ရဲဝံ့ထန်မှာ အဲဒီအချက်နဲ့ပင် မွန်မြတ်ရဲ့အချစ်ကို မှန်းဆကြည့်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

“ရဲ့ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“မွန်မြတ် စိတ်ပါရင် လုပ်လိုက်ပါ၊ တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ် ဘာမှ ဝင်မပါတတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာက မင်္ဂလာပွဲကျရင် မွန်မြတ်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ယှဉ်လို့ရမဲ့ပွဲမျိုး လုပ်ပေးဖို့ပဲ ဖြစ်နေတော့ ကိုယ် ဘာမှအကြံမပေးလိုပါဘူး”

“မေမေကတော့ ပြောတယ်၊ စေ့စပ်ပွဲ အတိအလင်း လုပ် ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့က သိပ်အချိန်မဆွဲသင့်တော့ဘူး၊ တစ် နှစ်လောက် အကြာမှာ လုပ်သင့်တယ် ပြောတယ် ရဲရဲ့။ မွန်မြတ်က ရဲကို အားနာလို့ပါ။ ရဲမှာ ကြိုတင်စုဆောင်း

www.burmeseclassic.com

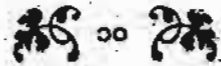


ထားတဲ့ပိုက်ဆံ မလုံလောက်သေးဘဲ မွန်မြတ်က အတင်း ပွဲလုပ်ခိုင်းနေရင် ရဲ့ စိတ်ညစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဪ ... မွန်မြတ်ရယ်”

ရဲဝံ့ထန်သည် အလိုက်သိတတ်လှသော မိန်းကလေးကို ကရုဏာသက်ပြီး လက်ချောင်းလေးတွေကို အသာဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါသည်။

တကယ်တော့ သူ့နဲ့ဆုံရသော မိန်းကလေးတွေက သာ သူ့အပေါ် ကောင်းသူတွေဖြစ်လျက် သူကသာ မကောင်းတဲ့ သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ မွန်မြတ်ဆီမှ ဒီလို အလိုက် သိစွာ ပြောသံကြားရတော့ သူ့အပေါ် အလိုက်သိစွာပင် ပြန်ဆုံ ကြပေမဲ့လည်း သူ့ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ကြောင်း တစ်ခွန်း တောင် မဟ၊ အရိပ်အယောင်တောင် မပြခဲ့သည့် သောတကို တမ်းတစွာ သတိရမိသွားတော့လေသည်။



“ညီမလေး ... သောတ”

“ဟယ် ... မဝင့်ဝါ”

သောတတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်အသာ ဆွဲ လှုပ်ယမ်းမိကြလျက် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်နေကြသည် တို့ နောက်ဘက်မှာ ခပ်ပြုံးပြုံး ရပ်ကြည့်နေသည့် ကျော်စွာထန် တတော့ လေ့လာနေဆဲ။

ရှာပင်းမောလိကြီးထဲမှာ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက် ရ၍ ဝင့်ဝါက ကောင်မလေးနောက်က ပြေးလိုက်ခေါ်သဖြင့် သောတကြည်နှင့် သူ ဒုတိယတစ်ခါ ထပ်ဆုံရပြန်ပြီ။ သောတ ကြည်ကတော့ ကျော်စွာထန်ကို မြင်လျှင် မျက်နှာမှာ ခုနကလောက် ခွင်လန်းမနေတော့ဘဲ အသင့်အနေအထားလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျော်စွာထန်သည် ပိတ်အကြေ ခပ်မွေ့ ကော်တွန် သားအင်္ကျီ ဖြူပွတ်လေးနှင့် စကတ်အကားလေးဝတ်ကာ ကလေး



မလေးတစ်ယောက်လိုပဲ နငယ်နေဆဲဖြစ်သည့် မိန်းကလေးကို ထပ်ဆုံရလျှင် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုအားနာမိမှန်းမသိ။ ဘယ်လိုသနားမှန်းမသိ။ သူတို့ခွဲခွဲမိသည်ကို အခုမှ ပြန်အစဖော်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ချင်နေမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီမိန်းကလေးမျက်နှာဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ရယ်နေနေ ပြုံးနေနေ ပျော်ရွှင်ပြနေနေ တစ်စုံတစ်ခုမှာ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်နေဟန် အရိပ်တချို့ကတော့ ခပ်ပျပျကလေး မြင်နေရသည်ဟု ကျော်စွာထန် စိတ်ထဲမှာ ခံစားရရှိပင်။

ညီလေးကတော့ အဖော်နဲ့ ဖြစ်နေချိန်မှာ ဒီမိန်းကလေးကတော့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပုံပဲ။ အစတုန်းကတော့ ညီရဲဝံ့ထန်ဟာ သူ့ဘဝနဲ့သူ့ အခြေကျနေပြီ။ နှလုံးသားလည်း အနည်ထိုင်နေပြီ။ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကိုလည်း မေ့နေပြီဟု ကျော်စွာထန် ထင်မှတ်ခဲ့မိပါသည်။ အခုကျတော့ ညီကပါ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပြန်ဆုံပြီးနောက်မှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းပြီး နောင်တရနေဟန် အရိပ်တွေကို သူ လေ့လာမိလျှင် ကျော်စွာထန်သည် ဒီနှစ်ယောက်ကို ရအောင်ခွဲခွဲမိသော သူ့ကိုယ်သူပင် ပြန်မှန်းလာပါသည်။

“မှတ်မိလား၊ ဒါ အစ်မရဲ့ ကိုကျော်စွာထန်လေး၊ ဟိုတလောက ညီမလေးဆိုင်ကို ပါလာသေးတယ်”

သောတသည် ငယ်ကြောက်ဖြစ်ခဲ့ရသူပီပီ ခပ်ရဲရဲ

မကြည့်ဝံ့ဘဲ ...

“အင်း ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သောတ မှတ်မိပါတယ်”



“ညနေကျမှ အန်တီကြည်ဖြူဆီဝင်ပြီး လာပြောဦးမလို့ပါပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲ”

“အစ်မ မင်္ဂလာပွဲအတွက် အန်တီကြည်ဖြူ ပန်းခင်းထဲက ပန်းတွေ မှာချင်တယ်လို့”

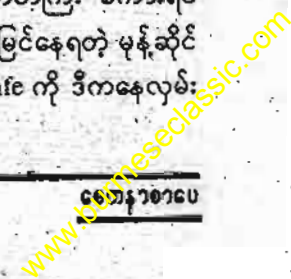
“မေမေ အိမ်မှာ အမြဲရှိတတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခြံဘက်ကို ဘယ်တော့သွားလဲ”

“ခြံက သုံးရက်တစ်ခါလောက် သောတနဲ့အတူ သွားကြည့်ကြတယ်၊ သောတလည်း မေမေပန်းတွေနဲ့ပဲ ဆိုင်ဖွင့်နေတော့ သုံးရက်တစ်ခါတော့ ပန်းသွားယူရင်း စစ်ရတာပေါ့၊ ခုတလော Lavender တွေ ပိုးနည်းနည်းကျလို့ မေမေလည်း စိုးရိမ်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မဝင့်ဝါ မေမေက ကြိုပြောထားတယ်လေ။ မဝင့်ဝါ ပွဲရှိတယ်၊ ပန်းတွေမှာချင်တယ် ဆိုတာနဲ့”

“တစ်မျိုးလုံးက မိန်းမတွေလေ၊ အန်တီကြည်ဖြူခြံကပန်းပဲ ပန်ချင်တယ် ဖြစ်နေကြတာ၊ အလှပြင်ပေးမဲ့ မိန်းမလျာကလည်း သိတယ်၊ ဒေါ်ကြည်ဖြူခြံက နာမည်ကြီးတဲ့။ သူ့ပန်းတွေက ဘယ်သူနဲ့မှ ယှဉ်လို့မရအောင် ပိုကြွားတယ်တဲ့”

“ဟယ် ... ညီမရယ်၊ ငါတို့ မတ်တတ်ကြီး စကားရပ်ပြောနေတာ၊ လာပါ၊ ဒီမှာတင် လှမ်းမြင်နေရတဲ့ မုန့်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ရအောင်၊ Mr. Brown Cafe ကို ဒီကနေလှမ်းတွေ့နေရတယ်”





ဝင့်ဝါက ရုတ်တရက် ကောင်မလေးကို ဖိတ်လိုက် တော့ ကောင်မလေးဟာ ဘာမှမဆီမဆိုင်ပင် ကျော်စွာထန်ကို မဝံ့မရဲ့ ကြည့်ပြန်သေးသည်။ ကျော်စွာထန်သာ မပါရင် သောတ ကြည့်ဟာ ဝင့်ဝါ ဖိတ်တဲ့နောက် မငြင်းဘဲ ချက်ချင်းလိုက်ထိုင် မှာပဲလို့ ကျော်စွာထန်လည်း ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ သူ့ ရင်ထဲ မကောင်းတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို ရွံ့ကြောက် ကြီး ကြောက်နေသော သောတရဲ့ အမြင်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကြည့်လင်လာတော့မည် မထင်။ ကျော်စွာထန်သည် မျက်နှာကို အချိုသာဆုံး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“လာလေ ညီမလေး၊ ကိုယ်တို့လည်း ကော်ဖီသောက်ပြီး မုန့်စားမလို့ပါပဲ။ ဝင့်ဝါ ဖိတ်တာကို မငြင်းနဲ့နော်။ သူက ညည်းနဲ့မတွေ့ခင်ကတည်း ညနေကျ ညည်းအမေဆီဝင် ပြီး ပန်းကိစ္စ ထပ်ပြောမယ် တဖွဖွဆွေးနွေးလာတုန်း ညည်းကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လို့ သိပ်ပျော်နေတာ”

ဝင့်ဝါသည် စကားဝင်မပြောစဖူး ဝင်ပြောလိုက် သော ကျော်စွာထန်ကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ခဏလေးပါ ဝင့်ဝါရဲ့။ ငါ့ညီမလေးနဲ့ ဆုံတုန်း အေးအေး ဆေးဆေးလေး စကားထိုင်ပြောပါရစေလား။ ဟိုတလော က ဆိုင်လာလည်တော့ လူများနေတာနဲ့ ကောင်းကောင်း တောင် မပြောဖြစ်ဘူး။ ဆိုင်လေးအကြောင်းလည်း မေး ချင်နေတာ၊ ဆိုင်က ချစ်စရာလေးလေ၊ ဝင်လိုက်တာနဲ့ ပန်းဥယျာဉ် အသေးစားလေးထဲ ဝင်လိုက်ရသလိုပဲ ခံစား



ရအောင် ပြင်ဆင်ထားစာတ်လွန်းလို့ တို့ ညီမကို ချီးကျူး နေမိတယ်”

သောတသည် သိပ်ရှောင်လွန်းအားကြီးရင် ကိုကျော် စွာထန် တစ်ယောက် ရှက်သွားမှာ စိုးတာနဲ့ မဝင့်ဝါနဲ့ လိုက်ထိုင် ဖို့ လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ကိုကျော်စွာထန်သာ မပါရင် မပင့်ဝါ မခေါ်ခင်ကတည်းက သောတကပဲ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဆိုင်ထိုင်စကား ပြောမလို့ပါ။ ခုတော့ သောတကို အကဲခတ်နေတတ်သော ကိုကျော် စွာထန်ကို သောတ အလိုလို ကြောက်နေ၍ပင်။

သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပုံစံဖြစ်သော စားပွဲခိုင်း မှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျော်စွာထန်ကို မျက်နှာချင်းမ ဆိုင်လိုဘဲ ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် သောတ အနေကျပ်နေပါသည်။ သောတနဲ့ ရဲဝံ့တို့ရဲ့ မြဲမြံဆုပ်ကိုင် ထွဲဆက်ထားတဲ့ လက်ဖဝါးလေး နှစ်ခုကို အားနဲ့ဆောင့်ခွဲ ဖြဲထုတ်ပြီး သောတကိုပါ ခပ်ခေတင့် ဆောင့်လေး တွန်းပစ်ခဲ့သော ကျော်စွာထန်၏ မျက်နှာမာမာကို သောတ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်မရခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုသီဟထန် ရဲ့ ...

“ရုပ်ကလေးကဖြင့် ကလေးရုပ် မပျောက်သေးဘူး၊ ကြည့် လိုက်ရင် အပြစ်ကင်းတဲ့ ရုပ်လိုလိုနဲ့၊ နင် အဲဒီလောက် ကံရသလား။ ရှုရသလား။ ငါ့ညီမသာဆိုရင် နားရင်းပိတ် တီးပြီးပြီ”

ဟု လက်ပါအသာရွယ်လိုက်ပြီး ကြိမ်းမောင်းခဲ့တာ ကိုလည်း သောတ ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့။

www.burmeseclassic.com



အဲဒီအချိန် အဲဒီအရွယ်တုန်းကတော့ သူတို့ကိုစိတ်
 အနာကြီးနာ၊ အမုန်းကြီး မုန်းခဲ့ပေမဲ့၊ အခုချိန်မှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်
 သောအခါ သူတို့လုပ်ခဲ့တာဟာ မမှားဘူး။ သူတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်
 နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် စိတ်ဓာတ်
 ရင့်သန်တဲ့ အရွယ်မှာမို့ သူတို့ လုပ်ခဲ့တာ မှန်တယ်ဟု သောတ
 ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ရောက်သောအခါ
 ပြန်နားလည် လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့ လူကြမ်းလုပ်ခဲ့တာဟာ
 သောတတို့ကောင်းဖို့၊ ကောင်းတာ ဖြစ်လာဖို့ လုပ်ခဲ့တာမှန်း
 သောတ သဘောပေါက်လာပါသည်။

သို့သော် ဘာကြောင့်များ ဒီလောကကြီး ဝေးကွာ
 အဆက်အသွယ်ပြတ်လောက်အောင် သူတို့ တားမြစ်ခဲ့ရသလဲ။
 ဘာကြောင့် သောတနဲ့ အဆက်အသွယ် အားလုံးကို ဖြတ်ပစ်ရ
 သလဲ။ သောတ ကိုယ်တိုင် သူတို့ရှေ့မှာ ...

“သောတတို့ မမိုက်တော့ပါဘူး။ ကိုကြီးတို့ ကိုလတ်တို့
 အခုလိုခွဲတာကို အခွဲခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သောတနဲ့ ရဲဝံ့
 ကို အဆက်အသွယ် ပေးမလုပ်ဘဲနဲ့တော့ မနေပါနဲ့နော်”

ဟူ၍ ငိုယိုတောင်းပန်ပြီးတော့တောင် ပြောခဲ့ဖူးတာ
 ပါ။ ဒါကို ဘာကြောင့် သူတို့ ခွင့်မပြုခဲ့တာလဲ။ သောတ မေမေ
 ကိုယ်တိုင်ကတောင် ...

“သမီးကို အန်တီ နားလည်အောင် ကြည့်ပြောပြီး ဆုံးမ
 ရင် ရပါတယ်။ အန်တီသမီးရဲ့စိတ်ကို အန်တီသိပါတယ်။
 သူ မင်းတို့ထင်သလို နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး မိုက်မဲတဲ့အပြု



အမူကို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး စိတ်ချပါ။ မင်းတို့လည်း မင်း
 တို့ရဲ့ညီလေးကို ရိုက်နှက်ဆုံးမ၊ အိမ်ထဲ ပိတ်လှောင်ထား
 တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ ကလေးစိတ်မှာ ဒဏ်ရာရသွားမယ်၊
 သူ သဘောပေါက် နားလည်အောင် စည်းရုံးသိမ်သွင်း
 ပြောရင် ရပါတယ်။ မောင်ရဲဝံ့က လိမ္မာတဲ့ ကလေးပါ”

ဟူ၍ ညီလေးကို ဧကန်ပိုင်းအုပ်၊ လူရှေ့သူရှေ့မှာ
 တင် လက်ပြန်ရိုက် လုပ်နေသောကြောင့် ပြောပြဖြစ်ပြစ် ဝင်ပြော
 ယူ တားယူခဲ့တာလည်း သောတ မြင်ယောင်နေပါသည်။ မှတ်မိ
 နေပါသည်။ သူတို့ဟာ အဲဒီအချိန်က အုပ်ထိန်းသူမိဘလည်း
 မရှိသော အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်တွေမို့ သူတို့ရဲ့ညီအပေါ်
 အုပ်ထိန်းပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာမှန်း မေမေက ရိပ်မိပါသည်။
 အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော်အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော
 မိခင်တစ်ယောက်၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ ရှိခဲ့သော သောတ
 အပေါ် မေမေ ထပ်မံတင်းကျပ်ခဲ့သည့် နည်းလမ်းတွေကတော့
 မှန်ကန်ခဲ့ကြောင်း သောတ နားလည်လာခဲ့ပါပြီ။

အခုချိန်တွင် မဝင့်ဝါကတော့ အပေါ်ယံလောက်သာ
 သိထားပုံနှင့် ကိုကျော်စွာထန်ကို သောတ ရှိန်နေခြင်းအား နား
 လည်ပုံရသည်။ သောတတို့ကို ရင်းနှီးအောင်သာ သူမက ဦးဆောင်
 ပြီး စကားပြောနေပါသည်။

“ကိုကျော်စွာကလေး ညီမလေး ဆိုင်လေးကိုမြင်ပြီး အပြန်
 ကျ ချီးကျူးလာတာပဲ။ အင်္ဂလန်က ပန်းဆိုင်လေးတွေ
 အတိုင်းပဲတဲ့ ပြင်ဆင်ထားတာ၊ သိပ်တူတာပဲတဲ့”

www.burmeseclassic.com



“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ သောတ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး အတုယူမိတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းပေါ့၊ နိုင်ငံခြားမဂ္ဂဇင်းတွေကြည့်ပြီး အတုယူတာပေါ့။ ကျောင်းပြီးတဲ့ရက် အဲဒီလို Florists & Gifts Shop လေးပဲ ဖွင့်ချင်လို့ တစ်လျှောက်လုံး လေ့လာလာတာလေ”

“ကိုကျော်စွာက အင်္ဂလန်ကို အလည်သွားဖူးလို့ သူကသိနေတာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အစ်ကို ရောက်ဖူးတယ်လား”

သောတက မကောင်းတတ်၍ တစ်ခွန်းတော့ ပြောလိုက်ရပါသည်။ မဝင့်ဝါ ကြည့်ရတာ တစ်ချိန်လုံး ကိုကျော်စွာထန် နာမည် ထည့်ထည့်ပြောနေ၍ သောတလည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ စကားစ၊ပြောလိုက်ပါသည်။

“မဝင့်ဝါ ပန်းလိုချင်ရင် သောတနဲ့ပဲ အပြီးပြောရင် ပြောလိုက်လေ၊ မအားရင် အိမ်ကို တကူးတက မလာပါနဲ့၊ ရပါတယ်။ အန်တီဦးလည်း မေမေ့ကို ဖုန်းထဲက ပြောပြီးပြီဆိုတော့ သောတတို့ သေသေချာချာ မှတ်ထားပြီးပါပြီ”

အန်တီဦးသည် မဝင့်ဝါရဲ့အမေ ဖြစ်ပါသည်။

“မေမေက ပြောတော့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင် သွားပြောဦးတဲ့၊ လူကြီးကို မရိုသေရာ ရောက်မယ်တဲ့။ ကိုယ့်ပွဲအတွက် ပန်းတွေ တကယ့်ခေါင်တွေမှ ချန်ထားပေးမှာ ဝင့်ဝါ ကိုယ်တိုင် တစ်ခါသွားပြောဦး ဆိုလို့ပါ”



“ဪ ... ရပါတယ်၊ မဝင့်ဝါတို့ မင်္ဂလာပွဲနီးလို့ မအားဘူး ဆိုတာကို သောတ နားလည်ပါတယ်”

“သောတကို အရန်လုပ်ခိုင်းတာ မလုပ်လို့ကွယ်”

ကျော်စွာထန်သည် သူ မသိထားသော ကမ်းလှမ်းမှုကို ကြားတော့ အံ့သြပြီး နားစွင့်နေသည်။

“သောတ အဲဒီလို အလှတွေပြင်ပြီး စင်ပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရမှာ မနေချင်လို့ပါ”

“မင်္ဂလာပွဲတော့ ဆက်ဆက်လာနော်။ ဆိုင်ကိုပိတ်ခဲ့နော်။ အန်တီကြည်ဖြူက ပြောတယ်တဲ့။ သောတက ဆိုင်ကိုတစ်ရက်မှမပိတ်ဘဲ ကြိုးစားနေတယ်တဲ့၊ ဟုတ်လား”

“အဟုန်းဟင်း ... သောတ သွားစရာရှိရင်တော့ နေ့တစ်ဝက် ပိတ်ရင်ပိတ်ပါတယ် မဝင့်ဝါရဲ့”

ထိုအချိန်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က စားပွဲနားလျှောက်လာရင်း ...

“ဟယ် ... ဝင့်ဝါလွင် မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း ... နင် အရင်အတိုင်းပဲ၊ ငါ မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိတယ်နော်၊ ငါ မမှားဘူး ... ဟဲ ဟဲ”

ဟူသော အော်ကျယ် အော်ကျယ် နှုတ်ဆက်သံနှင့် အတူ ရောက်လာပါသည်။

“ဟယ် ... ဇင်မာ”





မဝင့်ဝါ ပြန်နှုတ်ဆက်၊ ထပြီးစကားပြောနှင့် သူငယ်ချင်းဟောင်း နှစ်ယောက် ဆုံသောအခါ တိုး၍မပေါက်အောင် အော်ဟစ်ပြောသံတွေ ဆူညံကုန်တော့သည်။

သောတလည်း ကော်ဖီကို အပြီးငုံ့သောက်နေစဉ် ကိုကျော်စွာထန်ဆီမှ ...

“ရဲဝံ့နဲ့ ပြန်ဆုံသေးတယ်လို့ ကိုယ့်ကို သူ ပြောတယ်”

ဟူသော ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောသံသည် သောတလက်ထဲမှ ကော်ဖီခွက်ကို လွှတ်ကျတော့မလောက်ပင် တုန်လှုပ်သွားစေပါသည်။

သောတသည် မဝံ့မရဲ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ကျော်စွာထန်သည် သောတ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမှန်း မြင်လိုက်ရလျှင် ပြောမိတာ မှားသွားပြီလားလို့ နောင်တရသွားပါသည်။

“ကိုကြီးလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ၊ သူ့အိမ်နဲ့သူ ခွဲနေတယ်။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်။ ညီလည်း သူ့အိမ်နဲ့သူ သီးသန့်ပါပဲ။ အခုချိန်မှာကျတော့ ကိုယ်တို့ဟာ ညီအစ်ကိုချင်းပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာလည်း စင်မစွက်ဖက်တော့ဘူး။ အားလုံး ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပဲ။ ဒီတော့ ရဲဝံ့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ကိုယ့်တို့ ဘာမှဝင်အကြံပေးလို့ မရတော့ဘူးလေ”

ဝင့်ဝါသည် သူငယ်ချင်းဟောင်းနဲ့ စကားပြောနေပေမဲ့ ကျော်စွာထန်၏ သောတကို ရှင်းပြနေသော စကားတွေကိုလည်း စပ်စုချင်သဖြင့် နားအသာစွင့်မိသည်။



ကိုကျော်စွာညီလေးရဲ့ ရည်းစားဟောင်း ဖြစ်ခဲ့သော သောတသည် ဘာကြောင့်များ ကိုကျော်စွာကို ကြောက်သလိုလို၊ ရင်မဆိုင်ရဲသလိုလို၊ စကားသေသေချာချာ မပြောရဲသလိုလို ဖြစ်နေသနည်း ဆိုတာ ဝင့်ဝါ စဉ်းစားမရပါ။ ကိုယ့်ရည်းစားဟောင်းရဲ့ အစ်ကိုကို မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်လိုပဲ ခေါ်ပြောရဲရမှာပေါ့။ သူတို့ကြားမှာ စိတ်နာစရာ ဘာတွေများ ရှိခဲ့သလဲလို့ ဝင့်ဝါဟာ သောတလေးကို သနားပြီး သောတဘက်က အကြောင်းသိချင်နေပါသည်။

“သောတ ... သောတ ... အားလုံးကို မေ့ထားပြီးပါပြီ ကို ... ကိုကျော်စွာထန်”

သောတ၏ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောသံကို အကဲခတ်နေသော ကျော်စွာထန်သည် ...

“ထကယ်တော့ အဲဒီလို ခွဲလိုက်တာဟာ အဓိကကတော့ ကိုကြီး အမိန့်ပါပဲ”

“ကိုလတ် ... အဲ ... ကိုကျော်စွာထန်၊ ဟို ... သောတကို အရင်ကအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့တော့နော်။ သောတ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ သတ်မှတ်ထားနိုင်ပြီးပါပြီ။ သောတကို တောင်းပန်စရာလည်း မလိုဘော့ပါဘူး။ သောတ နားလည်တတ်လာပါပြီ၊ ပြီးတော့ သောတ ကိုကျော်စွာထန်တို့ကိုလည်း အခုချိန်မှာ ခွင့်လွှတ်ပြီးပါပြီ”

www.burmeseclassic.com



“ဪ... အေးကွား၊ ဆောရီး... ညီမလေးရာ။ ညည်းကို အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်။ အကူအညီ တစ်ခုခု လိုခဲ့ရင် ဝင့်ဝါနဲ့ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်အစ်ကိုလို အစ်မတွေလို သဘောထားပြီး လာအကူအညီတောင်းနိုင်တယ်နော်။ ကိုယ်တို့ အခုကစပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရအောင်၊ ဟုတ်ပြီလား။”

ဝင့်ဝါသည် သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြတ်ပြီး စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သောအခါမှာ ကျော်စွာထန်လည်း ချက်ချင်းရယ်ရယ်မောမော ဟန်ဆောင်ပြီး ...

“သောတကို စပ်စုနေတာကွ၊ Valentine's နေ့တွေမှာဆို ပန်းတွေ delivery လုပ်ရတာတို့၊ ဆိုင်မှာလာဝယ်တာတို့ ပိုများတော့ ညီမတို့က အားလုံးလိုချင်တဲ့ ပန်းမျိုးရင်အောင် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ထားလဲလို့လေ”

ဟု တခြားအကြောင်းအရာကို စကားလွှဲပြောပါသည်။ သောတကလည်း အဆင်ပြေအောင် ပြန်ပြောကာ ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဝင့်ဝါကတော့ မရ။ မိန်းမပီပီ စပ်စုချင်ကာ သောတနဲ့လည်း လမ်းခွဲရော ကျော်စွာထန်ကို ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲပြီး ကျိတ်မေးတော့တာပင်။ အစတည်းကလည်း ရှေ့ကမ်းနောက်ကပေါ် ဖြစ်ချင်နေသော ဇာတ်လမ်းကို ပြောခဲ့မိသော ကျော်စွာထန်သည် ဝင့်ဝါ နှစ်ခါလောက်ပင် ဗိုက်ခေါက်မလိမ်ရသေး။ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောဖို့ပြင်နေသည်။



“ကိုယ်တို့ သူတို့ကို ခွဲခဲ့မိတယ်ကွာ။ ကိုကြီးနဲ့ ကိုယ်လူကြမ်းလုပ်ပြီး ခွဲခဲ့တုန်းက သူတို့ ဆယ်တန်းတောင်မဖြေရသေးဘူး။ ဆယ်တန်းဖြေဖို့ တစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။” ဝင့်ဝါကို ကိုယ် ပြောတော့ ပြောပြပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင့်ဝါ သိပြီးတာကို စိတ်ထဲမှာပဲ ထားပါနော်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ် သောတကို တော်တော်သနားလာလို့ သူ့ရဲ့နောက်ကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်တော့ဘူး။

“ဪ... ကိုရယ် ... ဝင့်ဝါလည်း သိပါတယ်။ အလကား နေရင်းလည်း သူများအကြောင်းကို မကောင်း လိုက်ပြောတဲ့ မိန်းမမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ဝင့်ဝါကို လေ့လာရင် သိမှာပါ။ ဝင့်ဝါက သောတကိုလည်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက မြင်ဖူးသောတာ။ သူ့အဖေနဲ့လည်း ဖေဖေတို့နဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေပါ။ အသက်ကွာလို့သာ မပေါင်းဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဝင့်ဝါကို စိတ်ထဲမှာ ချစ်နေ ခင်နေခဲ့ပြီးသားပါ။ သူ့အဖေ တရှောင်ရှောင် ဖြစ်လာလို့ သွေးတွေ ဘာတွေစစ်ရောဂါရှာတော့မှ လူကီးမီးယားဖြစ်တယ်။ ခြောက်လတစ်နှစ်လောက်ပဲ ခံတော့မယ် သိရတုန်းက၊ ဝင့်ဝါ သောတကို သိပ်သနားခဲ့ရတယ်။ ခုထိလည်း သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ရှာဖွေပြီး လူတန်းစေ နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာကို ဝင့်ဝါတို့ တစ်မိသားစုလုံးက ချီးလည်းချီးကျူးကြတယ်။ သနားလည်း သနားကြတယ်။ အန်တီကြည်ဖြူ ဆိုတာ ယောက်ျားရိုတုန်းက ဘာစီးပွားမှသိတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်

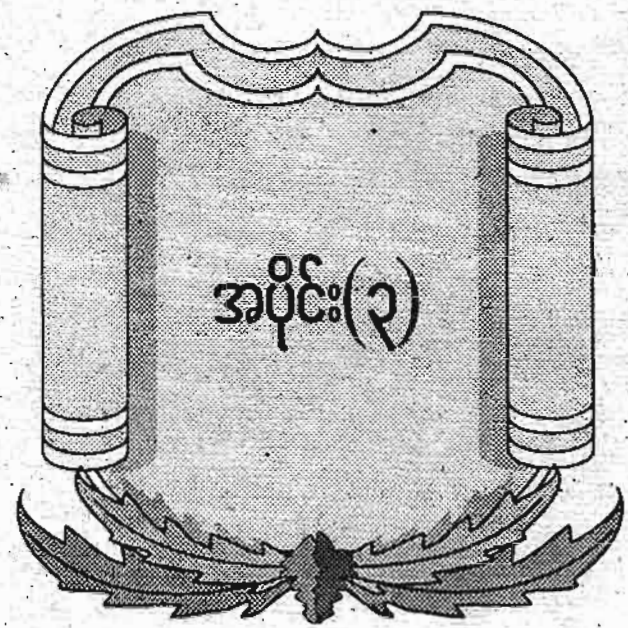
www.burmeseclassic.com

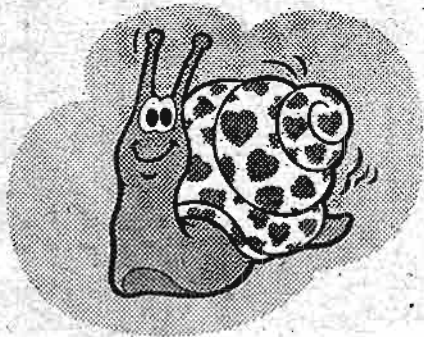


ရှင်မိကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်ပဲ နေခဲ့တဲ့သူလေ။ ကံပါ ... ထားပါတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေ။ ဝင့်ဝါက ကိုနဲ့ ရဲဝံ့နဲ့ သောတနဲ့ ကြားမှာ ဘာပြဿနာလေးတွေ ရှိခဲ့လဲ သိချင်ရုံပါ။ သောတကို မကောင်းတာဖြစ်အောင် လိုက်ပြော ချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျော်စွာထန်သည် ဒီအကြောင်းတွေကို ထပ်မပြော တော့ဘူးဟု ရဲဝံ့ဆီမှာ ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်ပေမဲ့ ချစ်တဲ့သူက မေးလာတော့လည်း အလိုလိုက်ပြီး ပြောပြလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လို့ရသွား ပါသည်။ သူတို့ ဘာမှ ဖြစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ငါတို့ လူကြမ်း လုပ်ပြီး ခွဲလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။ ဘာကြောင့် အမှန်အတိုင်း မပြောရဲစရာရှိလဲ။

နောက်ပြီး ဝင့်ဝါကလည်း ဒီသောတလေးနဲ့ လူရင်း တွေပဲမို့ ကောင်မလေးကို ငဲ့ပြီး ဘယ်သူမှ လျှောက်ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ယုံကြည်ရမှာပါပဲ။ ဝင့်ဝါက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လျှောက်ပြောတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟု ယုံကြည်စွာပင် လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော်ကာလက ရက်လေး တစ်ရက်ကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ပြောပြလိုက်မိတော့သည်။





နို့ - ခဲ

ထိုနေ့က ရဲဝံ့နဲ့ သောတတို့ ချိန်းပြီး လျှောက်လည် နေကျဖြစ်သော ကျောင်းတက်ရက်၏ နောက်ဆုံးရက် သောကြာနေ့ သူနေဖြစ်ပါသည်။ သောတက ကျောင်းဆင်းလျှင် လာခေါ်မည့် ခဲဝံ့ကို မျှော်ရသည်။ ရဲဝံ့ တက္ကစီကားပေါ်ကနေ ကျောပိုးအိတ်ကြီး လွယ်ပြီး ဆင်းလာလျှင် သောတဟာ ဒါ အမြဲပြုနေကျပေမဲ့ ခိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်ပြီး ပျော်နေတော့သည်။ သောတ ရှိရာဆီ လျှောက်လာနေသော ရဲဝံ့ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်လောက်မြန်မြန် နူးလှသည်ဟုထင်ပြီး ရဲဝံ့ဆီ သောတကလည်း ပြန်ဦးတည်လျှောက် သွားမိသည်။

နှစ်ဦးသား၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလိုက်ကြတာနဲ့ ဘာစကားမှ အရင်မပြောဖြစ်ကြဘဲ တစ်ယောက်မျက်ဝန်းတွေထဲ တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် လက်ဖဝါးနှစ်ခုတို့ကတော့ မြဲမြဲအောင် ဆုပ်ညှစ်လိမ်ကျစ်ထားပြီးကြနေပြီ။ ဒီလက်လေးနှစ်



ဖက် တွဲထားရရင်ပဲ သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေ ဘာမှ မလိုအပ်တော့လောက်အောင် ပြည့်စုံသွားသည်ဟု ခံစား တာလည်း အတူတူပင်။

လက်ချင်း မြဲမြဲတွဲပြီး TTC နောက်ဘက်က လမ်း သွယ်လေးဆီ ဦးတည်လျှောက်ကြပါသည်။ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများ နှင့် သစ်ရွက်ကြွေတွေ ပေါသော ထိုလမ်းကလေးသည် ညနေဘက် တွေမှာတော့ အတန်းပြီးခါစဖြစ်သော ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေနဲ့ အများအားဖြင့် စည်ကားနေတတ်သည်။ အဖြူ အစိမ်းဝတ်စုံဝတ် သူတို့ နှံ့တွဲလေးကို မှတ်မိသူတချို့လည်း ရှိ တချို့လည်း မသိလိုက်မသိဘာသာ ဖြတ်သွားနှင့် ဒီစုံတွဲလေးကို ဘယ်သူကမှတော့ သိပ်မဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေကြတာမျိုးတော့ သိပ်မရှိကြ။

သောတက Grey's Anatomy စာအုပ်ထူကြီးတွေ ကိုင်သွားတတ်သော ဆေးကျောင်းသူလေးတွေ အမြဲအားကျစွာ ငေးရင်း ...

“သောတလည်း ဆေးကျောင်း တက်ချင်လိုက်တာ ရဲ့ဝ ရယ်”

ဟု အမြဲပြောတတ်သည်။

“ကောင်မလေး စာတော့ မကြိုးစားဘဲ ရည်းစားထားနေပြီး တော့”

ရဲ့ဝက စသလို နောက်သလို ပြောလျှင် ...



“သောတ တကယ်ပြောတာ၊ ငယ်ငယ်ကတော့ ဆေး ကျောင်းတက်တာ ဆရာဝန်ဖြစ်တာ သိပ်စိတ်မဝင်စားခဲ့ ဘူး။ ဖေဖေက လူကမ်းမီးယားဆိုတာကြီး ကောက်ကာင်ကာ ထဖြစ်၊ မျက်စိအောက်မှာပဲ ခြောက်လကျော်လေး နေလိုက် ရပြီး ဆုံးသွားတော့မှ အဲဒီရောဂါ ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲ။ ဘာကြောင့် ကုမရတာများလဲဆိုပြီး သိချင်လာပြီး ဆေး ကျောင်းတက်ချင်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သောတကိုယ်သောတ လည်း သိနေတယ်။ သောတ ဉာဏ်မကောင်းဘူး။ ကြိုးစားမှုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့်သာ အတန်းမှန်မှန်အောင် နေတာလေ။ ဆေးကျောင်းတက်တဲ့လူတွေက ပင်ကိုဉာဏ် လည်း ကောင်းရသလို တအားလည်း စာကြိုးစားကြရတယ် လို့ သောတ သိထားတယ်။ ဒါကြောင့် သောတက အားကျတာပဲရှိတယ်၊ တက်ချင်တာပဲရှိတယ်၊ သောတ ဉာဏ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆေးကျောင်းရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တရားလွန်းကြိုးစားလွန်းလို့ရောက်လည်း ဟိုရောက်ရင် စာမလိုက်နိုင်ဘဲ ကျောင်းထွက်ရမှာ သေချာတယ်”

ရဲ့ဝကတော့ သောတလိုမဟုတ်။ သူ့မှာ ဘာဖြစ်ချင် တယ် ညာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရေရေရာရာ ရည်မှန်းချက်လည်း မရှိလေရာ ...

“ငါကတော့ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ဆယ်တန်း အောင် တက္ကသိုလ်တက် ဘွဲ့ ရ၊ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်လျှင်

www.burmeseclassic.com



ကိုကြီး သိမ်းထားပေးတဲ့ အမွေတွေယူ၊ စီးပွားရေးလုပ်၊ မိန်းမယူ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒါပဲတွေးတယ် သိလား ကောင် မလေး။ သောတဆိုတဲ့ ကောင်မလေး စိန်နားကပ်ပန်ရဖို့ စီးပွားရှာရမယ်”

“အဲမာ ... ငါ့မှာ နားပေါက်မှ မရှိတာ”

“ငါ စိန်နားကပ်ဆင်နိုင်မှ နားပေါက်ဖောက်တော့ပေါ့၊ ခုတော့ မဖောက်နဲ့ဦး”

“ရဲပုံ ... သောတတို့ ဒီနေ့ ဘယ်ထိသွားမှာလဲ”

“လှည်းတန်းဘက်ထိ လျှောက်မယ်။ ဟိုရောက်ရင် ငါ့ သူငယ်ချင်းဆီက ယူလာတဲ့ သူတို့ ကျူရှင်ကပေးတဲ့ ဘာသာစုံမေးခွန်းနမူနာကို ဖို့တိုကော်ပီလုပ်မယ်၊ ပြီးရင် မုန့်စားကြမယ်နော်”

“သောတ ဒီနေ့ ဖိနပ်ပေါက်သလိုပဲသိလား၊ ခြေထောက်က နာလာတယ်”

ရဲပုံက သောတ ခြေထောက်ကို လမ်းလျှောက်ရင် ခေါင်းငုံ့ကြည့်သည်။

“ဖိနပ်အသစ် ဝယ်လာတာကိုး”

“ခါတိုင်း ဝတ်နေကျဖိနပ်က ဟောင်းနေလို့”

“ဖိနပ်မှာလည်း စိန်တုံးကြီးနဲ့ ... ဟား ဟား”

သောတရဲ့ ခြေညှပ်ဖိနပ်ပါးလေးက ဖိနပ်ဖြူလေး ပေမဲ့ ခြေမကွင်းထိုးနေရာမှာကျ စိန်တုံးကြီးလိုပုံစံ ကျောက်ပြောင်



လက်လက်ကြီး ပြစ်နေကာ ခြေမနဲ့ ခြေခလယ်တို့က အဲဒီ စိန် တုံးကြီးနဲ့ တွဲဆက်ထားသော ခြေညှပ်ဖိနပ်လေးမှာ ညှပ်ထားရ သည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် အောက်ကခြေညှပ်နေရာကို မမြင်ဘဲ သောတရဲ့ ခြေချောင်းလေးတွေပေါ်မှာ စိန်တုံးကြီးတစ်တုံး တင် ထားသလို ဖိနပ်ပုံစံပင်တည်း။

“ဖိနပ်မှာတောင် စိန်စီထားတယ်၊ သူဌေးမကြီး”

“ရဲပုံ မစနဲ့နော်၊ ဒီမှာ ဖိနပ်ပေါက်ရတဲ့အထိ”

“ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ပြီး ပထမဦးဆုံး စပြီးဝတ်လာမယ်ဆို ရင် ဘာလုပ်ရလဲသိလား၊ ခြေထောက်မပေါက်အောင်လေ”

“ဘာလုပ်ရလို့လဲ”

“ဖိနပ်ကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် နှာခေါင်းနဲ့ သေသေချာချာ နမ်းပြီး ဖိနပ်သံကြီးကို သွားနဲ့ အသက်အောင့်ပြီး ခုနစ်ခါ တိတိ ကိုက်ရတယ်တဲ့”

“ဟမ် ... မဟုတ်တာကြီး၊ အလကား ညာပြောတာ”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ မယုံရင် ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ပြီး စီးခါနီးကျ လုပ်ကြည့်”

“ခွေးကျနေတာပဲ၊ ဖိနပ်ကို နမ်းလည်းနမ်းရဦးမယ်၊ ကိုက် လည်းကိုက်ရဦးမယ်တဲ့။ ရဲပုံဟာလေ သူများကို မဟုတ် တာ ကြံဖန်ပြောဖို့ဆို ရှေ့ဆုံးကပဲ”

သူတို့ဟာကလေးစုံတွဲလေးမို့ သူတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြောဖြစ်သော စကားတွေဟာလည်း ကလေးဆန်





လျက် အရည်မရ အပတ်မရ ဖြစ်နေတတ်သည်။ တစ်ယောက်က စနောက်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်သွားတာလည်း မရှိဘဲ ကိုယ်လည်း သူ့ကို နိုင်အောင် ဘယ်လိုပြန်စရမလဲ၊ ဘယ်လိုနောက်ပြောင်ရမလဲပဲ စဉ်းစားမိကြ တာမျိုးတည်း။

လှည်းတန်းဘက်ရောက်တော့ သူတို့ကားလမ်းမ ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးဖို့ ရပ်စောင့် ပြင်ဆင်ကြစဉ် ...

“ရဲရဲ ငါ့လက် ခဏပြန်လွှတ်ဦး။ လက်က တအားဆုပ်ကိုင် ထားတော့ ချွေးပြန်နေပြီ၊ တစ်ရှူးနဲ့ သုတ်ဦးမယ်”

“သူပဲ လက်မကိုင်ထားရင် စိတ်ကောက်ပြီ”

“နင်က လွှတ်ပေးလိုက်လို့မရဘူး။ သခင်ကြီးလွှတ်လိုက် တာနဲ့ တအားစွတ်ပြေးချင်တဲ့ ခွေးလေးလေ။ မစောင့်ပဲ မပြေးမှာစိုးလို့”

“အေး ... ငါ ခွေးလေးဆိုရင် ခွေးလေးကို လိုက်ကြိုက်တဲ့ ခွေးမလေးက နင်ပဲ။ ကဲ ... ခွေးမလေး ကားရှင်းတုန်း လမ်းကူးရအောင် လက်ပေး”

“ဟင်း ... မုန်းလိုက်တာနော်”

သောတ မျက်စောင်းကလေး ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုးပြီး ရဲရဲ လက်ထဲ သူမ၏ လက်ကလေးကို ပြန်ထည့်နေစဉ် အဝေးမှ အပြင်မောင်းလာသော ကားတစ်စီးသည် သူတို့စုံတွဲ နားရောက်လျှင် ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ရင်ဆိုင်ရ



ဆဲသည်။ ကားမှန်တွေ မချခင် 'မှန်ကြည်ကြည်တွေမှတစ်ဆင့် သွင်းဖောက်မြင်ရသူကိုကား သောတ မသိပေမဲ့ ရဲရဲကတော့ အလန်လန် အထိတ်ထိတ် တုန်လှုပ်သွားလျက် သောတရဲ့ ဆက်တွေကို ပိုပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရင်း ...

“အား ... ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ပြီ၊ ဒုက္ခပဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ... မင်း ... ကြည့်စမ်း ... ဒါ ဘာ လုပ်တာလဲ”

“ကိုကြီး ကျွန်တော် ...”

“တောက် ... ငါကွာ လမ်းမကြီးမှာမို့ မင်း သက်သာ တယ်မှတ်၊ နားရင်းပိတ်တီးထည့်လိုက်ရ”

ရဲရဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှောင်မိလေသည်။ ကိုကြီးက သက်သာရွယ်ပေမဲ့ လမ်းမလယ်ကောင်ကြီးမှာမို့ မရိုက်ပါ။ ထိုအချိန် မှာ မီးပျိုင့်တွင် လမ်းပြနေသော လမ်းပြရဲထံမှ ဝိစိသံ တာရွှံရွှံ ကြားရပါသည်။ ကားက မရပ်ရသောနေရာမှာလည်း ရပ်လိုရပ်။ မီးပျိုင့်လေးဖက်လေးတန်မှ ကားတွေကလည်း ဥဒဟိုသွားနေဆဲမို့ ကိုကြီး သီဟထန် ကားပိတ်ရပ်လိုက်ရာ ကားတွေအကုန်ပိတ်ဆို့ ကုန်တော့သည်။ လမ်းပြရဲသားက အပြေးရောက်လာပြီး ...

“ညီလေး ... လိုင်စင်ကြည့်ပါရစေ၊ မင်း စည်းကမ်းချိုးဖောက် ထားတာတော့ သိပါတယ်နော်။ ကားကို ဟိုဘက်ခပ်လှမ်း

www.burmeseclassic.com



လှမ်းမှာ သွားရပ်ပေးပါ။ နောက်က ကားတွေ အကုန်ပိတ် ကုန်ပြီ”

ဟု ညွှန်ကြားစေသည်။

“ကျွန်တော်ညီကိစ္စ ရှင်းနေလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို နောက်မှ ပြောပါ။ ခုလောလောဆယ် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ပါ။ လိုင်စင်ပဲ ကျွန်တော် သိမ်းပြီး ချွလန်ရေးပေးလိုက်ပါမယ်”

ကိုကြီးသည် ရဲဝံ့ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့် တောက်ခနဲခေါက်ကာ ...

“လာ ... မင်းပါ ကားပေါ်တက်”

“ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ ...”

“တက်ဆို ပြောနေ”

“ကျွန်တော် သောတကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးရင် ပြန်ခဲ့ပါမယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း နာချင်ပြီလား”

“သူ့ကို ကျွန်တော် သူတို့ လမ်းထိပ်ထိ အမြဲလိုက်ပို့ပြီး မှ အိမ်ပြန်တယ်”

ရဲဝံ့ ဘယ်ကဘယ်လိုရလာသော သတ္တိတွေနဲ့ အာခံ သည်မသိ။ သူ့အစ်ကိုကြီး ပြောစကားကို လုံးဝ နားမထောင်ဘဲ သောတ လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ လမ်းဖြတ်ပြေးကျား သွားတော့လေသည်။ သောတသည် ဘုမသိ ဘမသိ အကြောက် ကြောက် အရွံ့ရွံ့နှင့် ရဲဝံ့ ဆွဲခေါ်ပြေးသွားရာနောက် ဒယဉ်တိုက်



နီးပါး ခလုတ်အတိုက်တိုက်ဖြင့် ပါသွားရတော့သည်။ သီဟထန် လည်း မီးပျံင့်နားကပ်ရပ်ကြီးမှာ ကားရပ်မိသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်လိုက်ချင်၍ မရဘဲ ကားပေါ်တက်၊ ကားမောင်းထွက်ကာ ယာဉ်ထိန်းလမ်းပြရဲသား ညွှန်ပြသော ကားရပ်လို့ရသည့် နေရာမှာ သာ ကားကို သွားထိုးရပါ။ လူ့လိုစင်စင် အသိမ်းခံရသည့်အတွက် ချလန်ဖြတ်ပေးတာကို ယူဖို့ သွားစောင့်နေလိုက်ရတော့သည်။

“ရဲဝံ့ ... ရဲဝံ့ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

တစ်ဖက်ပဲလက်ဖောင်းပေါ်လည်း ရောက်ရော သောတသည် ငိုချတော့မလို မျက်နှာဖြင့် ရဲဝံ့ကို မော့၍ မေးမိ သည်။ သောတ အခုမှ ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးသော ကိုသီဟထန် ၏ မျက်နှာထား တင်းမာမှုကြောင့် သောတ တော်တော်လည်း ကြောက်သွားသည်။ ရဲဝံ့ကို ကြိမ်းမောင်းသွားတာပေမဲ့ သောတ ပါရောပြီး ကိုယ့်ကို ကြိမ်းမောင်းသည်ဟု ခံစားရကာ တုန်ယင် ချောက်ချားနေတော့သည်။

ရဲဝံ့ကလည်း သောတကို အားပေးချင်၍သာ မျက်နှာ ကို အမူအရာမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ထားရပေမဲ့ သူလည်း ကြောက်နေသည်။ အိမ်ရောက်ရင် ကိုကြီး နားရင်းအုပ်မှာကို မကြောက်လှ။ အသားနာမှာကို မကြောက်ဘဲ သူ့ကို ကျူရှင်ပေး မလွှတ်တော့မှာ၊ ကျောင်းပေးမသွားတော့မှာတွေကို ကြောက်တာ ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲဖြေဖို့လည်း တစ်လလောက်သာ လိုတော့ လေရာ ကိုယ့်ကျောင်းက ကျောင်းသားအနေနဲ့ စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေ

www.burmeseclassic.com



ချင်သည်။ အပြင်ဖြေမဖြစ်ချင်။ ပြီးတော့ သောတနဲ့လည်း မတွေ့ရတော့ဘဲ မနေနိုင်တာလည်း ပါပါသည်။

“ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ ငါတို့ကို တွေ့သွားပြီလေ”

“သူတို့ ရဲဝံ့ကို အိမ်ရောက်ရင် ရိုက်မှာလား”

“ရိုက်တာက ငါ မမူပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိုမူတာလဲ”

“ငါ့ကို ကျောင်းပေးမတက်တော့မှာ၊ ကျူရှင်မလာခိုင်း တော့မှာကို မူတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို သောတနဲ့ ဘယ်တွေ့ရတော့မလဲ”

“ငါ သူတို့ အဲဒီလို မလုပ်အောင် ပြောရမှာပေါ့၊ စာမေးပွဲ က တစ်လလောက်ပဲလိုတော့တာ ဘာညာနဲ့ တောင်းပန် ရမှာပေါ့”

“ရပါမလား ရဲဝံ့ရယ်”

“ရအောင်ပြောမှာပါ သောတရယ်”

“ကိုကြီး မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်နေတာနော်၊ ကြောက် လိုက်တာ ရဲဝံ့ရယ်”

“သောတကို ယူ ဘာမှ လုမ်လို့မရပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရဲဝံ့ကို လုပ်မှာလေ၊ သောတတော့ ကြောက်ပြီး ငိုချင်တာပဲသိလား ... အိမ်၊ ဟိမ်၊ ဟိမ်၊ ငါတို့ မှားသွား တယ်၊ ဒီလို အတင့်ရဲပြီး ခဏခဏ လျှောက်မသွားဘဲ နေခဲ့ရင်ကောင်းသား ရဲဝံ့ရယ်”



“ဟာ ... သောတ ... သောတ ... ဘာလို့ လမ်းမလယ်ကောင် ကြီးမှာ အော်ငိုနေရတာလဲ။ လာ ... လာ ... ငါတို့ မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖိုတိုကော်ပီကူးမယ်၊ နင် ကြိုက်တဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားမယ်၊ ပြီးရင် အငှားကား ငှားပြီး ပြန်မယ် လေ ... နော် ... နော်။ မငိုနဲ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်၊ လူတွေ ငါတို့ကို ကြည့်သွားကုန်ကြပြီ”

သောတသည် လမ်းမမှာပေမဲ့ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ ငိုချမိပြီးမှ ရဲဝံ့ ချော့မော့တာကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် ပြန် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မနက်က လူးလာသော သနပ်ခါးတွေ ညနေကျ ကျိုးတဲကျဲတဲ့ ကျန်သေးပေမဲ့ အခုတော့ ငိုပြီး လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သောကြောင့် အတုနံပျက်ကုန်ကာ ပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်းလေး ဖြစ်သွားပါသည်။ ရဲဝံ့ ချော့မော့၍သာ စိတ်မပါဘဲ သူနဲ့အတူ လက်တွဲမပျက် ဖိုတိုကော်ပီဆိုင်သွား၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်ထိုင် လုပ်ရပေမဲ့ သောတသည် ကိုသိဟထန် ဘယ်နားက ပေါ်လာဦးမလဲလို့ အလိုလိုတွေးပြီး ကြောက်လန့်နေ ကာ မျက်နှာလေး ငယ်နေသည်။

အရင်ကဆို အခုလို လမ်းအရှည်ကြီး အဝေးကြီးကို လျှောက်ပြီးလျှင် ဗိုက်က တော်တော်ဆာနေပြီမို့ ဘာပဲ ဝင်စားစား စားလို့ကောင်းခဲ့ပေမဲ့ ဒီနေ့ကျ နှစ်ယောက်စလုံး မစားနိုင်ကြ။ ဟိုမွှေး ဒီမွှေးလုပ်ပြီး သုံးလေးလုတ်ထက်ပင် မစားနိုင်သော ခေါက်ဆွဲတွေပင် ပွ၍ အေးကုန်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com



“မစားနိုင်တော့ရင် ပြန်ကြမလား သောတ”

ဟူ၍ ရဲဝံ့က အလိုက်တံသိ မေးပါသည်။

“ငါက ပြန်ရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ နင်က ပြန်ရင် အရိုက်ခံရမှာ၊ အဆွဲခံရမှာနော်”

“ရိုက်လည်းရိုက်၊ ဆူလည်းဆူတော့ဟာ၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဓိကက ငါ့ကို ကျူရှင်လာခိုင်းရင် ပြီးရော။ သူတို့ အကြံအပို့ပဲလုပ်လုပ် အရေးမကြီးဘူး။ နင့်ကို ငါ ကျူရှင် တက်ရတဲ့နေ့တွေတိုင်း တွေ့နေရရင် ပြီးရော”

ဝိုင်းကျူရှင်က တစ်ပတ်မှာ လေးရက်တက်ရသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါမှာ စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေကတော့ အချိန်အများဆုံး ဘာသာအများဆုံး တက်ရသည်နေ့ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်မှာတော့ ကျောင်းဆင်း အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုး၊ ပြီးတာနဲ့ ညနေငါးနာရီမှ ခုနစ်နာရီ တစ်ခါတော့ ကျူရှင်လာရသေးလေသည်။

“ငါတို့ တွေ့ရပါ့မလား ရဲဝံ့ရယ်”

သောတသည် ရဲဝံ့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးသော လမ်းခွဲနေကျ လမ်းထိပ်လေးရောက်လျှင် ရဲဝံ့လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ ကပ်မေးမိသေးသည်။

“စိတ်ချ တွေ့ရမှာပါ သောတရယ်။ စိတ်အေးအေးထား အိမ်ပြန်။ ပုံမှန်စာကျက်နေကျအတိုင်း ကျက်နော်။ ခေါင်းထဲမှာ သိပ်မတွေးနဲ့။ ငါတို့ ရည်မှန်းထားသလို ဆယ်တန်း



အတူတူ တစ်နှစ်တည်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် အတူတူ တက်ကြရအောင်လေ၊ စိတ်တင်းထားနော် သောတ”

ထိုနေ့က လမ်းခွဲပြီး ပြန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ သောတသည် ရဲဝံ့ကို လုံးဝပင် ထပ်မတွေ့ရတော့ပါ။ သောကြာနေ့ အိမ်ပြန်၊ စနေမနက် ရှစ်နာရီမှာစသော ဝိုင်းကျူရှင်အိမ်ကို ရဲဝံ့ရောက်မလာတော့ကတည်းက သောတ မျက်နှာပျက်နေပြီ။ မျက်ရည်ကျချင်နေပြီ။ ရှစ်နာရီမှ ဆယ်နာရီ တစ်တန်းပြီးလျှင် ခဏနားပြီး ဆယ်နာရီခွဲမှာ နောက်တစ်တန်းတက်ရမှာဖြစ်သည်။ ထိုနားရသော အချိန်မှာ သောတသည် ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကေသီတို့ကို အကုန်ပြောပြပြီး ငိုမိတော့လေသည်။

“ငါတို့ ပြောသားပဲ သောတရယ်၊ သိပ်အတင့်မရဲနဲ့ဆိုတာ၊ ခုတော့ စာမေးပွဲဖြေဖို့က ဘာမှ မလိုတော့ဘူး။ နင် စိတ်ဆင်းရဲရပြီ မဟုတ်လား”

“စာမကျက်နိုင်ရင် နင်ပဲ စာမေးပွဲကျမှာ သောတရယ်၊ နင်ဟာလေ သိပ်မိုက်တာပဲ”

“ငါလည်း အခုမှ နောင်တရနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်က နောက်ကျသွားပြီလေ။ အခု ရဲဝံ့ကို သူ့အစ်ကိုတွေ အိမ်ထဲမှာ ပိတ်ထားလိုက်ကြပြီ။ သူ ကျူရှင်မလာရတော့ဘူး၊ ရဲဝံ့ကမှ ပိုဆိုးတာ၊ ကျူရှင်ကသင်တဲ့ အနီးကပ်ကို မတက်ရတော့ဘူး။ စာလည်း သူ့ဘာသာဆို စိတ်လေးပြီး ကျက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ စာမေးပွဲကျလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com



သောတသည် တင်္ဂိုတို တရယ်ရယ်ဖြင့်ပင် စနေ
တနင်္ဂနွေ ကျူရှင်ရက်တွေကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ရသည်။ ဒီနှစ်ရက်
လုံးလုံး ရဲဝံ့ကို မတွေ့ရသောအခါ အရဲစွန့်ပြီး သူ့အိမ်ဖုန်းခေါ်
ကြည့်မိသေးသည်။ ဖုန်းလာကိုင်သူမှာ ရဲဝံ့ မဟုတ်မှန်းသိလျှင်
သိချင်း သောတ ကြောက်ပြီး ဘာမှမပြောရဲဘဲ ဖုန်းပြန်ချခဲ့တာ
နှစ်ခါလောက် ရှိသည်။

သောတလည်း တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ညနေပိုင်းကျူရှင်
ချိန်တွေကိုလည်းကောင်း၊ သောကြာနေ့တိုင်း ရဲဝံ့လာလာခေါ်တတ်
တဲ့ ကျောင်းဆင်းချိန်ကိုလည်းကောင်း ခက်ခဲပင်မန်းစွာပင် တစ်ပတ်
လုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လျက် ဖြတ်သန်းလိုက်ရပါသည်။



၁၂

“ဟယ် ... အဲဒီမှာတင် သူတို့ ကွဲသွားရောလား။”

ဝင့်ဝါက ဆက်သိချင်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။ ကျော်စွာ
ထန်သည် ရှေ့ဆက်ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားမိသဖြင့်
ဇာတ်လမ်းကို ခဏဖြတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ သူတို့ အခြေအနေ
က ဒီမှာတင် ရပ်သွားရင်ကောင်းသားပေါ့လေ။ အခုတော့ သူတို့
နှစ်ဦးသဘောတူ ထွက်ပြေးသွားကြဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးလေးနာရီ
အတွင်း ပြန်ရှာတွေ့တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ သောတကြည့်
အတွက် သိက္ခာကျစရာများ ဖြစ်နေမလား။ သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့
ပါဘူး ပြောပေမဲ့ ယုံတဲ့သူက ယုံမယ်၊ မယုံတဲ့သူက မယုံဘူးဆို
တာမျိုးရှိရင်ရှိနိုင်တယ်။ အကယ်၍သာ ရဲဝံ့ဟာ ခုချိန်မှာ သောတ
ကြည့်ကိုပဲ ရွေးချယ်ထားတယ်ဆိုရင် ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဘာမှ
ဖုံးကွယ်လောက်စရာမရှိဘူး။ ရဲဝံ့ သောတကိုသာ ရွေးဖြစ်ခဲ့ရင်
ကောင်းမှာပဲလို့ ကျော်စွာထန်သည် ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ
တွေးတောကြည့်မိသွားပါသည်။

www.burmeseclassic.com



“ကို မပြောချင်ရင်လည်း မပြောနဲ့လေ၊ ဝင်ဝါ နည်းနည်း တော့ သဘောပေါက်လာပါပြီ”

ဝင့်ဝါသည် ဘာကို တွေးမိသည်မသိ။ ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့မှ ကျော်စွာထန် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ ဝင့်ဝါ တလွဲတွေ မတွေ့ပါနဲ့။ သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ကဲ ... ခဏ သည်းခံပြီးနားထောင်၊ ကိုယ် ပြောပြမယ်”

ဝင့်ဝါက အသာငြိမ်ပြီး ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် လိုလို၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်လိုလို ဖြစ်နေသည့် ရဲဝံ့နဲ့ သောတဟူသော ဆယ်ကျော်သက်လေးနှစ်ယောက် ရဲ့ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာပင် နားထောင်မိပါသည်။

“ညီလေးကို ကျောင်းလည်း ထုတ်လိုက်တယ်၊ သူ သွားတက်နေကျ ဝိုင်းကျူရှင်ဆီလည်း ပေးမသွားတော့ဘူး၊ ကိုကြီးက တက်သုတ်ရိုက်စီစဉ်ပြီး ချက်ချင်းပဲ ဆေးကျောင်း တက်နေတဲ့ စာတော်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကိုပဲ Study Guide ငှားပေးလိုက်တယ်ပေါ့။ စာမေးပွဲလည်း ဖြေခါနီးနေပြီဆိုတော့ သင်ရိုးက ကုန်နေပြီ။ စာပတ်ရုံပဲ ကျန်တော့တာဆိုတော့ စာကျက်ဖို့ အဖော်ပဲ ငှားပေးလိုက်တယ်၊ သူ့ကို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ရအောင် ထားလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့။ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့ အဲဒီလို တားမြစ်တာဟာ သူတို့ကောင်းဖို့အတွက်ပါ။ အချိန်မတိုင်ခင် မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်မှာနိုးလို့ပါ”

ဝင့်ဝါအနည်း ကျော်စွာထန် ပြောသမျှကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ အသာနားထောင်ရင်း မျက်စိထဲမှာလည်း မြင်မောင်လာအောင် ပုံဖော်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“တစ်ရက်မှာကွာ ကိုကြီးက မနက်အစောကြီး ထပြီ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ထွက်သွားရတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒီနေ့က အိမ်မှာ ရေစက်ပျက်လို့ ပြင်မဲ့လို့ အိမ်က ထွက်မသွားခင် အမြန်သွားခေါ်နိုင်ဖို့ဆိုပြီး မနက် ခြောက်နာရီလောက် အိမ်က ထွက်သွားမိတယ်ကွာ”

ထိုနံနက်ကတော့ ရဲဝံ့တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာက တော့ ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ။ ရဲဝံ့တို့အိမ်က အိမ်တော့သိပ်မကြီး။ အိမ်ထပ်တိုက်ပြားပြားရှည်ရှည်လေးကိုပဲ အိပ်ခန်းလေးခန်း၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ တွဲရက်နှစ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းနှင့်တွဲရက် မီးဖိုချောင်နှင့် ဧည့်ခန်းဘုရားခန်းတွဲရက် သီးသန့်တစ်ခန်းစီ အကန့်တိုက်ခွဲထားသော အိမ်လေးဖြစ်သည်။ ပေပေနဲ့ မေမေ စိတ်ကူးပေါ် ဆောက်ခဲ့သော တိုက်အိမ်လေးက ခြံတော့ နောက်ဘက်မှာ တော်တော်ကျယ်ပါသည်။ ထိုနောက်ဘက်မှာ ရေတိုင်ကီအကြီးကြီး သော ရေစင်အကြီးကြီးလည်း ရှိသည်။ သရက်ပင်၊ အုန်းပင်၊ လက်ကပင်၊ ပိတောက်ပင်တို့လို အရိပ်ရအပင်ကြီးတွေလည်း ရှိသည်။ မြက်စင်းလည်း အပြည့်စင်းထားသဖြင့် ရဲဝံ့တို့ ငယ်ငယ်တော့ ကလေးစီး ဒန်းတွေ လျှော့တွဲ လုပ်ပေးထားခဲ့သည်။ အခုတော့ အဲဒါလေးတွေ ဖြုတ်သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ တစ်ခါ



တလေတော့ သူတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ကြီးကောင်ကြီးမားမား မှဲ့ ဘောလုံးကန်တာမျိုး၊ ခြင်းခတ်ကြတာမျိုး ထွက်ကစားကြ ကြသည်။ အိမ်ရဲ့ ဘေးမှာတော့ ကားဂိုဒေါင်ရှိသည်။ ကားနှစ်စီး အသာလေး ဝင်နိုင်သော ကားဂိုဒေါင်မှာ ကိုကြီးနဲ့ ကိုလတ်သို့ အသုံးများသော ကိုကြီးရဲ့ နိုင်းတိမော်ဒယ်လ် စူပါဆလွန်းနဲ့ ကိုလတ်ရဲ့ ပတ်ပလေကာပစ်ကပ်တစ်စီး အမြဲရှိပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မနက်စောစောကြီးမှာပဲ နှစ်စီးစလုံး မရှိသည်ဖြစ်ရာ ရဲဝံ့ တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

သူ့ကို အကျဉ်းသားတစ်ယောက်လိုပဲ စောင့်ကြည့် နေကြသော အစ်ကိုတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသနည်း။ တစ် ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် အမြဲစောင့်ကြည့်ခံရသော ရက်စက် တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မရှိတဲ့ရက်ကျရင် သောတက ပြေးတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးထားမိတာ ခုတော့ တကယ်ဖြစ်လာပြီ။

ရဲဝံ့သည် ကတုန်ကယင်ပင် ဖြစ်အောင် စိတ်လှ ရှားသွားသည်။ လွယ်နေကျ Harry Potter ကျောပိုးအိတ် ကော လွယ်ပြီးသောအခါ ရဲဝံ့သည် နာရီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ခုနစ် နာရီထိုးနေပြီ။ ကိုလတ်ဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာရ မသွားရဘဲနေမည်။ ဒါကြောင့် ဗိုက်ထဲက တပွဲပွဲ မြည်အောင် ဆာပေမဲ့ မစားတော့ဘဲ တံခါးဝကိုသာ သုတ်ခြေတင်မိသည်။

အိမ်မှာ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေ လိုအပ်သော သူ ရှင်းရေး ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွပ် ခြံရှင်းဖို့ အဖေ့ဘက်ကလား အ



ဘက်ကလားမသိ ခေါ်ထားသော ဆွေနှီးမျိုးစပ်ဖြစ်သည့် ဦးကြီး ဒေါ်ကြီး လင်မယားကတော့ ဘာမှ မသိ။

ဦးကြီးက နောက်ဖေးခြံထဲက သစ်ရွက်ခြောက်တွေ တံမြက်စည်းလှည်း သန့်ရှင်းနေသည်။ ဒေါ်ကြီးကတော့ ရဲဝံ့ နီးလာရင်စားဖို့ မနက်စာပြင်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း တစ်အိမ်သားလုံး စားဖို့ ထမင်းဟင်း စပြီးချက်နေရာပေါ့။ ရဲဝံ့ အိမ်ပြင်ထွက်သွား သည်ကို ဘယ်သူမှပင် မသိလိုက်ကြ။ သူတို့ကိုလည်း ကိုကြီး ကိုလတ်တို့က ဘာမှမှာထားပုံမရ၍ သူတို့လည်း ရဲဝံ့ကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ရမှန်း သိပုံမရချေ။

ရဲဝံ့သည် တွေ့ရာ တက္ကစီကို လှမ်းတားပြီး သောတ နေသော လမ်းအမည်ပြောကာ တက်လိုက်ပါသည်။ သောတ ဒီအချိန် အိမ်မှာပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။ စာမေးပွဲလည်း နီးပြီမို့ ကျောင်း လည်း သွားချင်မှ သွားတော့မှာပေါ့။ ကလေးတန်းတွေ၊ အစိုးရ စစ်မဟုတ်သော အတန်းတွေလည်း စာမေးပွဲတွေ စနေပြီဖြစ်သဖြင့် အစိုးရစစ်မြေရမည့် ဆယ်တန်းတွေကတော့ အိမ်မှာ စာစ၊ကျက် နေကြ၍ ကျောင်းသိပ်သွားတော့မှာ မဟုတ်ချေ။

သောတကို ဘယ်လို တွေ့ရမလဲပဲ စဉ်းစားလာမိ သည်။ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး ကိုယ်ယောင်ခဏခဏ ပြုရင် သောတ မြင်ပါ့မလား။ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဆို အမေ့ကို ကူတဲ့အနေနဲ့ ဈေးဝယ်ပေးသလား။ ဈေးဝယ်ပေးရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ လေ။ ဈေးထဲသွားရှာပြီး တွေ့ရုံပဲ။

www.burmeseclassic.com



“ညီလေး ရောက်ပြီ၊ ဒီလမ်းပဲ ဘယ်မှာရပ်ရမလဲ”

“ရပြီ အစ်ကို၊ ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ပါ”

ရဲဝံ့ ကားခပေးပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ သောတတို့ အိမ်က လမ်း၏ အလယ်လောက်မှာပို့ လမ်းထိပ်နားမှ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

သောတတို့ရဲ့ အောက်ဆုံးထပ် အိမ်ခန်းလေးက တော့ အပြင်သံပန်းတံခါး ပိတ်ထားပါသည်။ အတွင်းဘက်က သစ်သားတံခါးမကြီးတော့ ဖွင့်ထားပြီမို့ လူတွေ နိုးနေပြီပေါ့။ ရဲဝံ့သည် သုံးလေးခါလောက် ခေါင်းကြီးလည်ပြီး ဖြတ်လျှောက် ရင်းမှ ...

“အင်း ... သောတကို ငါ ရောက်နေကြောင်း အချက်ပေး ရင် သိနိုင်တဲ့ သင်္ကေတတွေ ဘာတွေ အစက ပြောထား မိရင်ကောင်းသား။ အခုတော့ မမချောက အပြင်ထွက်တဲ့ မလာတော့ဘူး”

ဟု အခုမှပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချိန်းအချက် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေ ဘာတွေ မလုပ်ထားမိတာကို နောင်တ ရပြီး တွေးမိသည်။

ရဲဝံ့ ဖြတ်လျှောက်နေချိန်မှာပဲ သောတ အမေ ဈေးခြင်းတောင်းဖြင့် ပြန်လာသည်ကို လှမ်းတွေ့ လိုက်ရပါသည်။ ရဲဝံ့ ဝမ်းသာသွားသည်။ အမေကို တံခါးလာဖွင့်ပေးရင် သောတ သူ့ကို တွေ့တော့မည် မဟုတ်လား။



ရဲဝံ့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး တိုက်ရှေ့မှာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ရပ်မြဲတာ ကိုယ်ယောင်ပြလိုက်ပါသည်။ သောတ ကား သူ့ကို လှမ်းမြင်မြင်ချင်း အံ့ဩဝေးကြောင်နေသည်။ နောက်မှ အမေကို ဟန်မပျက် တံခါးဖွင့်ပေးရင်း အမေ ကျော နိုင်းနေတုန်း ရဲဝံ့ကို လက်အသာကာပြကာ “ခဏစောင့်” ဟု အသံတိတ် လှမ်း၍ အချိန်းအချက် လုပ်လိုက်ပါသည်။

နောက်တော့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အကြာမှာ သောတတစ်ယောက် လက်ထဲမှာ ဖိုင်လ်လေးတစ်ချပ်ကိုင်၊ လက် သီးဆုပ်ထဲ ကိုင်ထားရင် မြှုပ်နေတတ်သည့် ဓွေးပွပိုက်ဆံအိတ် (Hello Kittyရုပ်)လေးကိုင်ရင်း လမ်းထိပ်မှာ စောင့်နေသည့် ရဲဝံ့ ဆီ အပြေးလျှောက်လာပါသည်။

သူတို့ တွေ့တွေ့ချင်း စကားမပြောဖြစ်ကြသေးဘဲ လက်ချင်း ပူးကပ်တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိကြလေ သည်။

“ရဲဝံ့ ... ရဲဝံ့ရယ် ... သိပ်လွမ်းတာပဲသိလား”

သောတထံမှ မျက်ရည်လေးဝဲလျက် ပြောသံကို အရင်ဆုံး စကြားရသည်။

“ငါလည်း သိပ်လွမ်းတာပဲ သောတရယ်။ ဘာမှကို စိတ် မဝင်စားနိုင်ဘူး။ အချိန်ပြည့် နင့်ပဲ သတိရနေတယ်။ တစ်ပတ်မှာ လေးရက်လောက်တွေ့ရသလို သောကြာနေ တွေဆိုလည်း လျှောက်လည်ကြရတော့ ငါးရက်တောင်

www.burmeseclassic.com



တွေ့ရတာလေ။ အခုလို လုံးဝကြီး မတွေ့ရတော့ လူက သေတောင်လဲသေချင်တယ်။ ကိုကြီးတို့က သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ သိပ်အနိုင်ကျင့်တာပဲ။ ငါက ကလေးဆိုပြီး ဝိုင်း ဗိုလ်ကျတယ်”

“နင့်ကို ထိုးကြ ကြိတ်ကြသေးလားဟင်”

“ကိုကြီးက ဇက်ပိုးနှစ်ခါအုပ်တယ်။ ကိုလတ်က ပါးကို လက်ပြန်ရိုက်တယ်။ အဲဒါတွေက မနာပါဘူး။ သူတို့ နာအောင်ရိုက်လည်း ငါ မကြောက်ပါဘူး။ ငါ ကြောက်တာက နင်နဲ့ ခွဲရမှာပဲ။ အခုရော နင့်အမေကို ဘယ်လို ပြောပြီး ထွက်လာတာလဲ”

“လမ်းထိပ်မှာ ဖိုတိုကော်စီသွားကူးမလိုဆိုပြီး ခဏထွက်လာတာ။ နင်ကရော ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“ကိုကြီးရော ကိုလတ်ရော ဒီမနက် ငါ နိုးနိုးချင်းမရှိတာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဆိုပြီး ထွက်ချလာတာလေ။ ခါတိုင်းဆို တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က ငါ့ကို အကျဉ်းသားလိုပဲ စောင့်နေတာ။ အိမ်မှာ ဆေးကျောင်းက အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ပေါ့ ကိုလတ် သူငယ်ချင်းလည်း သူငယ်ချင်းပေါ့။ သူ့ကို ငါ့အတွက် စာကူကျက်ပေးဖို့ Guide ငှားလိုက်တော့ သူ စာလာကျက်ပေးပေမဲ့ ငါ လုံးဝကို ခေါင်းထဲ ထည့်လိုမရဘူး သောတရယ်။ ငါတော့ ဒီနှစ် ဝင်ဖြေရင် ကျမှာပဲထင်တယ်”



“ဟယ် ... ရဲဝံ့ရယ်၊ နင်ကလည်း”

သောတလည်း ရဲဝံ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ သောတလည်း စာကျက်တော စိတ်မပါ။ ခေါင်းထဲမဝင်လှပေမဲ့ စီးပွားရေးမှာ တစ်ယောက်အည်း ရုန်းကန်နေသော မေမေ့ကို သနားပြီး ဖြစ်သမျှတွေ ကြိုးစားမေ့ပစ်ကာ စာကို ရအောင်တော့ ကြိုးစားကျက်နေတာပင်။

သောတ အောင်ပြီး ရဲဝံ့ ကျမယ်ဆိုရင် သောတဘယ်လိုများ ဖြေသိမ့်ရပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ရဲဝံ့ ကျခွဲရင် သောတနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆုံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

“ခွဲရမှ ပိုသိလာတယ် သောတရယ်။ ငါ နင့်ကို လုံးဝ မခွဲနိုင်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ သိပ်ချစ်တာပဲ။ ငါတို့ စိတ်ကစားလို့ ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ ငါတို့နှစ်ယောက် တကယ်ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ငါတို့ အချင်းချင်း နားလည်ပြီးသားပါနော်”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပါပဲ ရဲဝံ့ရယ်၊ နင့်ကို ငါ ဘယ်လိုမှ မေ့မပစ်နိုင်ဘူး”

“သောတ”

“ဟင်”

ရဲဝံ့သည် သောတမျက်ဝန်းညိုညိုတွေထဲ အသေအချာဝင် စိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲကလာသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ပါသည်။ သောတ လက်ကိုလည်း လွတ်သွားမှာစိုးသည်အလား တင်းကပ်

www.burmeseclassic.com

စွာပင် ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပါသည်။ သူသည် စိတ်ထဲမှာ လျှပ်တံ
ပြက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ချင်တော့

“နင် ငါနဲ့ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး စွန့်စားရဲလား”

“ဟင် ... ဟင် ... ရဲပဲ ... နင် ဘာပြောနေတာလဲ
ဘာလဲဟင် ငါ နားမလည်တော့ဘူး”

“ငါတို့ ထွက်ပြေးကြရအောင်လေ”

“ဟင် ... ရဲပဲရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ငါတို့ ငယ်ငယ်လေး
ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဆယ်တန်းလည်း မဖြေသေးဘူး”

“တစ်နေရာရာမှာ အတူတူ ထွက်ပြေးပြီး ပုန်းနေမယ်လေ
စာမေးပွဲဖြေတဲ့အခါကျ ကိုယ် ဖြေရမဲ့စင်တာမှာ သွား
မယ်လေ”

ရဲပဲသည် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးမျှသာ
ရှိသော သူ့အတွေးကိုသာ တွင်တွင်ပြောပါသည်။ သောတက
တော့ မိခင်ဆုံးမမှုအောက်မှာ အသေအချာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော
မိန်းကလေးဖြစ်သဖြင့် ဒီလိုမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးဟု ဦးနှောက်ထဲမှာ
သတိပေးနေသဖြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းကာ ...

“အဲဒီလို လုပ်လို့လဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်စာအုပ်နဲ့
သွားကျက်မလဲ။ ပြီးတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေး
ကြတယ်ဆိုတာဟာ ခိုးပြေးတာနဲ့ အတူတူပဲ။ နင်နဲ့
အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ အချိန်မတန်သေးဘူး။ ငါတို့ သိပ်ငယ်လေး
တယ်။ ပြီးတော့ ငါလည်း အစောကြီး အိမ်ထောင်ကျရ



မိန်းမမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ ငါ့မှာ မေမေ ရှိတယ်။ မေမေကို
သနားရမယ်”

“ဪ ... အေး ... သောတ နင်က ဒီလိုလား၊ ဒါဆို
လည်း ရပါတယ်။ ငါ အခု ဒီကပြန်ရင် အိမ်ပြန်တော့ဘူး၊
ငါ့ဘာသာ အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားမယ်။ ဆယ်တန်းလည်း
မဖြေတော့ဘူး။ ဒီနှစ်လည်း မဖြေဘူး။ နောက်နှစ်လည်း
မဖြေဘူး။ ဘယ်တော့မှ မဖြေဘူး။ ငါ လူကောင်းမလုပ်
တော့ဘူး။ လူဆိုးပဲလုပ်မယ်။ ဆေးချမယ်၊ သူများပစ္စည်း
ခိုးမယ်။ ဖဲရိုက်မယ်၊ လောင်းကစားမယ်၊ ရန်ဖြစ်မယ်၊
လူသတ်ရင်သတ်မယ် ဒါပဲ။ အဲဒါတွေ ငါ လျှောက်လုပ်ပစ်
မယ်။ ငါတကယ် ပြောတာ သောတ။ ငါ့ဘဝမှာ နင်
ရှိနေလို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ငါ လူကောင်းလုပ်နေတာ။ ငါ့မှာ
ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့ရင် လူဆိုးပဲလုပ်တော့မယ်၊
ဒါပဲ ကဲ ... ငါ သွားပြီ။ လုံးဝ သွားပြီနော်၊ နင့်ဆီ ဘယ်
တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

ရဲပဲသည် ကမူးရှူးထိုးပင် သူ ပြောချင်ရာပြောပစ်
ပြီး သောတ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ချ၊ ဖြုတ်ချလိုက်ကာ ပြေး
ထွက်သွားသည်။ တစ်ဖက်ကားလမ်းကို ပြေးကူးသွားပါသည်။
သောတကိုလည်း တံခွန်ချက်မှပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ငိုက်စိုက်
ငိုက်စိုက်ဖြင့် ဆောင့်နှင်းပြီး ထွက်သွားပါသည်။ သောတကို စိတ်
လည်းနာနေသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းလည်းနည်းနေသည်။ သောတ

www.burmeseclassic.com



က သူချစ်သလိုမချစ်။ သူကတောင် စွန့်စားရဲသေးတာ သောတက
ဘာလို့ မစွန့်စားရဲတာလဲ။ ဒါဟာ သူ့ကို မချစ်လို့ပဲပေါ့။ ရဲဝံ့
သည် ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ မျက်ရည်တွေ ကျိတ်သုတ်လာခဲ့ပါ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်က ပြေးလိုက်လာခဲ့သော ခြေသံ
နှင့်အတူ ...

“ရဲဝံ့ ... ရဲဝံ့ ... ခဏစောင့်ပါဦး။ သောတ လိုက်
လာပြီ” ဟူသော ခေါ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ရဲဝံ့၏ ရင်
ထဲ ထိုအချိန်က ပျော်သွားခဲ့တာလောက် ဘယ်အပျော်ကမှ လိုက်
မမိခဲ့တော့ချေ။

“ရဲဝံ့ ... ရဲဝံ့ သောတလေ”

သောတသည် မျက်ရည်တွေဖြင့် ဆက်မပြောနိုင်။
ရဲဝံ့ကတော့ သောတ သူ့နားရောက်လာလာချင်း သောတလက်
ကို လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလားပင် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
ထားပြီးနေခဲ့ပြီ။

“သောတ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့နော်”

“ရဲဝံ့ရယ် ... ငါ တကယ်တော့ ဒီလို မဖြစ်ချင်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ နင် မကောင်းတာဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ငါ လိုက်လာပေး
ရတာပါ။ ငါရှိရင် နင် လူကောင်းဖြစ်မှာ သေချာလားဟင်”
“သေချာတာပေါ့။ ငါ အသက်ရှင်နေတာ နင့်အတွက်ပဲ။
နင်ရှိရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းနိုင်ပြီပေါ့။ ငါ လူသားငယ်ပေမဲ့
စိတ်ဓာတ်က မငယ်ပါဘူး။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပါ့မယ်”



လူငယ်စုံတွဲလေးတို့ဟာ လောကကြီးအကြောင်း
သူတို့ သိထားတာ လက်တစ်ဆစ်စာလောက်သော ဗဟုသုတဖြင့်
အနာဂတ်တစ်ခုကို စွန့်စားပြီး အတူတူသွားဖို့ အလွယ်တကူပင်
ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ရဲဝံ့က တက္ကစီကို တားပြီးနေပြီ။
ကားရပ်ရပ်ချင်း သောတကို အရင် ကားထဲ ဝင်ထိုင်၊ သူက
နောက်က လိုက်ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ...

“ဦး ... အဝေးပြေးကားဂိတ်ကို မောင်းပေးပါခင်ဗျာ”

ဟူ၍ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ကြားဖူးနားဝရှိသော နေရာကိုသာ ညွှန်
လိုက်တော့လေသည်။

“ရဲဝံ့ ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

“အဝေးပြေး ကားဂိတ်ရောက်မှ စဉ်းစားမယ်လေ။ ဘယ်
ကို ကားလက်မှတ် ဝယ်ရမလဲဆိုတာ အဲဒီကျမှ ကြည့်ရ
မယ်”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ပဲ ရှိတာ”

“ငါ့မှာ ရှိပါတယ်၊ အများကြီးပဲ၊ ဒီမှာတွေ့လား”

ရဲဝံ့က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ခေါက်လေး ဖွင့်ပြသည်။
စက္ကူအရွက်ရေ အများကြီးမို့ သောတ အံ့သြနေသည်။ ရဲဝံ့
ဘာလို့ ပိုက်ဆံအများကြီး ကိုင်သုံးတာလဲ။

“တစ်သောင်းလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ပိုက်ဆံအများကြီး ဘယ်ကရလဲ”





“ကိုကြီး ကိုလတ်တို့က တခြားနေရာမှာသာ လိုက်ချုပ်ချယ်တာ၊ မုန့်ဖိုးကျ တောင်းတိုင်းပေးလိုက်တာပဲ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေးတယ်။ ငါက Gameတွေ အသစ်ဝယ်ဖို့၊ ဂျင်းနီကောင်းဘီဝယ်ဖို့၊ Emileမဝတ်ရင်ပုံဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ပြောပြီး တောင်းလိုက်တာပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း တကယ်ဝယ်တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း မဝယ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ လျှောက်သုံးပစ်လိုက်တယ်”

“ရဲဝဲ ငါ ကြောက်တယ် သိလား။”

“ဘာကြောက်တာလဲ”

“ငါ မေမေ မပါဘဲ တစ်ခါမှ အဝေးကြီး မသွားဖူးဘူး။ အခု နင်က အဝေးပြေးကားနဲ့ သွားမှာဆိုတော့ ငါ ကြောက်နေတယ်”

“ငါပါတယ်လေ၊ ငါ နင့်ကို စောင့်ရှောက်မှာပေါ့”

တက္ကစီမောင်းသူက ကလေးစုံတွဲလေး ပြောသမျှကို နားစွင့်နေပေမဲ့ ဒီကလေးတွေ ဘယ်ကဘယ်လို လာကြသည် မသိလေရာ ရင်မောစွာပင် အကဲခတ်နေရပါသည်။ တစ်နေရာရာကို ထွက်ပြေးကြမှာထင်တယ်။ အင်း ... မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူတို့ အဝေးပြေးကားနဲ့ မသွားနိုင်ခင် အုပ်ထိန်းသူ လူကြီးမိဘတွေ ပြန်ဖမ်းမိသွားအောင် တစ်နည်းနည်းတော့ လုပ်ထားမှ ဟူ၍လည်း သူ့ဘာသာ ကျိတ်ပြီး စဉ်းစားတွေးတောနေသော တကယ့်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။



ကလေးအရွယ်လေးတွေ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘဲ ကိုယ့်အကျိုးလည်း မရှိပါဘဲ ဝင်တားမြစ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစားနေခဲ့သော စိတ်ထားကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းကပင်လျှင် ရဲဝဲထန်နဲ့ သောတကြည်တို့ရဲ့ လိုရာခရီး မရောက်နိုင်တော့ဖို့ ဖန်တီးသွားခဲ့ပါသည်။

ကားမောင်းသူသည် သူတို့ကို အဝေးပြေးကားဂိတ်မှာ ချပေးပြီးတာနဲ့ လက်မှတ်အရောင်းဌာနဆီ သူ့ဘာသာ သွားလိုက်ပါသည်။

“ဟိုနားမှာ ရပ်နေတဲ့ အသားဖြူဖြူ ကောင်လေးနဲ့ ဆံပင်တိုတို ကောင်မလေးစုံတွဲဟာ လူကြီးမိဘ မသိအောင် ခိုးပြေးလာကြပြီး အဝေးကို ထွက်သွားဖို့ စီစဉ်နေတဲ့ ကလေးတွေပါ။ သူတို့ လက်မှတ်လာဝယ်ရင် ချက်ချင်း မရောင်းသေးဘဲ အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး အချိန်ဆွဲထားပေးပါ။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးဆီက အိမ်လိပ်စာ ရအောင် မေးပေးပါ။ ကျွန်တော် ကလေးတွေ အရွယ်မတိုင်သေးဘဲ မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင် တားချင်လို့ပါ။ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာပြီး ဝိုင်းကူညီပေးကြပါဗျာ”

ထိုသူ အသေအချာပင် သူ ကြားသမျှ ဇာတ်စုံခင်းပြပြီး လက်မှတ်ရောင်းသူများကို စည်းရုံးလိုက်သောအခါ အများစုကလည်း ကလေးတွေ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်စေချင်သူတွေများလေရာ တက္ကစီမောင်းသူရဲ့ စည်းရုံးရေးလည်း အောင်မြင်သွားပါသည်။



လက်မှတ် လာဝယ်သော ကောင်လေးကိုလည်း ...
 “မကွေးထွက်မဲကားတော့ ရှိတယ်၊ လက်မှတ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကားထွက်ဖို့က နောက်နှစ်နာရီလောက် ကြာဦးမှာ ဖို့ အခု ကြိုမရောင်းသေးဘူး။ ကားထွက်ခါနီး လေးဆယ့် ငါးမိနစ်အလိုကျမှ ရောင်းမယ် ကလေး။ စောင့်နေကြပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန် လိပ်စာလေး ပေးလို့ရမလား၊ အစ်မတို့ ကားလုပ်ငန်းက ကံစမ်းမဲအစီအစဉ်လေးရှိတော့ လက်မှတ် ဝယ်သူတိုင်းကို ကံစမ်းမဲပေးပါတယ်။ ပေါက်ရင် အကြောင်း ကြားဖို့ပါ”

ရဲဝဲလည်း ဒီလူတွေဟာ သူတို့ကိုလည်း လုံးဝ သိမထားသူတွေဖြစ်ရာ သဘောရိုးနှင့် မေးသည့်ထင်ပြီး အိမ်လိပ်စာ ကို အလွယ်တကူပင် ရေးပေးမိလေသည်။ တက္ကစီမောင်းသူက သတင်းကြိုပေးထားမယ်မှန်း ဘယ်လိုမှဆက်စပ်ပြီးတော့လဲ မတွေး မိကြ။ အေးအေးဆေးဆေးပင် သောတနား ပြန်လာပြီး ...

“သောတ လက်မှတ်မရောင်းသေးဘူးတဲ့။ လာ ... လက် ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်ကြရအောင်နော်”
 “ဘယ်ကိုသွားမဲ့ လက်မှတ်ဝယ်တာလဲ”
 “သိပ်မကြာခင် ထွက်မဲ့ ခရီးစဉ်ဇယားကို သွားကြည့်တော့ မကွေးကိုထွက်မဲကား အချိန်အကပ်ဆုံးမို့ အဲဒီလက်မှတ် သွားဝယ်တာ”
 “ဟင် ... မကွေး”



“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ငါ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ အသိလည်း မရှိဘူး”
 “ငါ့မှာလည်း မရှိပါဘူး၊ မကွေးရောက်ရင် တည်းခိုခန်းမှာ တည်းပေါ့၊ ဒါပဲ”
 “စာမေးပွဲဖြေရဦးမယ်လေ”
 “မဖြေခင် တစ်ပတ်မှာ ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းလာပြီး တစ်နေ ရာရာမှာ တည်းပြီး စာမေးပွဲဖြေမှာပေါ့”
 “နင် ပြောတာတွေက လွယ်လိုက်တာ ရဲဝဲရယ်။ ဖြစ်ပါ မလား၊ ထွက်ပြေးရင်လည်း ဝေးဝေးလဲလဲ မသွားဘဲ ပဲခူး လောက်ဆီ တော်သေးတယ်”
 “ဒါဖြင့် ပဲခူးမှာ ကားခဏရပ်ရင် ဆင်းနေမယ်လေ”

ရဲဝဲကတော့ ဒီက ထွက်သွားရဖို့သာ စိတ်ကူးလျက် သောတ စိတ်မပြောင်းအောင် ကြိဖန်ချော့မော့နေပါသည်။ တကယ် တော့ သူ အဝေးကြီး ထွက်မပြေးရဲပါ။ ပိုက်ဆံလေး တစ်သောင်း လောက်နဲ့ ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ။ စာမေးပွဲကလည်း ဖြေရဦးမယ်။ စာမေးပွဲပြီးမှ ရရာအလုပ် ဝင်လုပ်ရမှာပေါ့။ သောတကိုတော့ မလုပ်ခိုင်းပါဘူး။ သောတလေး သနားပါတယ်။ ငါ ခေါ်လာလို့သာ လိုက်လာရတာ။ သူ့ကြည့်ရတာ ကြောက်နေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါက သူ့ကို ချစ်တယ်။ မခွဲချင်ဘူး။ ဒီတော့ သူ ငါနဲ့ ပါလာဖို့ပဲလိုတယ်။

www.burmeseclassic.com



ထိုအချိန်မှာတော့ အိမ်လိပ်စာသိပြီးသော တက္ကစီ
မောင်းသူမှာ အိမ်လိပ်စာကို ကြည့်ပြီးတာနဲ့ ကားကို အမြန်မောင်း
ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကလေးတွေ လက်မှတ်ဝယ်ချိန် မရောက်
ခင်မှာ သူ့အိမ်က လူကြီးတွေ ရောက်လာနိုင်ဖို့လိုသဖြင့် မြန်မြန်
သတင်းသွားပေးရမှာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျော်စွာထန်လည်း
အိမ်မှာ ဗျာများနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ရေစက်ပြင်သမား ခေါ်ပြီး
ပြန်လာတော့ ရဲဝံ့ကို စာလာကျက်ပေးသည့် ကျော်စွာထန်သူငယ်
ချင်း ဆေးကျောင်းသားက စည့်ခန်းမှာ ထိုင်လျက် စာအုပ်တစ်
အုပ် ဖတ်နေတာနဲ့ ဆုံရသည်။

“ဟ ... မင်းတို့က စာကျက်နေကြပြီတောင် ထင်တာ”

“ငါ ရောက်တာကြာပြီ၊ မင်းညီက ပေါ်ကိုမလာဘူး၊
အိမ်က အဒေါ်ကြီး မေးတော့လည်း အိပ်ပဲအိပ်နေသေး
သလိုလို ပြောတာနဲ့ ငါ စောင့်နေတာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခဏနေဦး၊ ငါ သွားကြည့်မယ်”

သွားလည်းကြည့်ရော အခန်းတံခါးက ဘုလုည့်ပြီး
ပိတ်ထားပေမဲ့ အတွင်းက လော့(ခ)မလုပ်ထား၍ ဘုသီးလုည့်
ဖွင့်လျှင် အထဲမှာ ရဲဝံ့ထန် ရှိမနေတာကို သိလိုက်ရသည်။

အဲဒီမှာ ကျော်စွာထန်လည်း ယောက်ယက်ခတ်
ဗျာများသွားပြီး ကိုကြီးသီဟထန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
လည်း အိမ်ကဖုန်းဖြင့် ချစ် သူငယ်ချင်းတွေ မှန်သမျှ ဖုန်းဆက်
မေးနေရသည်။



တချို့ကောင်လေးတွေဆီက သိရသော ရဲဝံ့ ကောင်
မလေး သောတရဲ့ သူငယ်ချင်းဝိုင်းဝိုင်း၊ ကေသီဆိုတာတွေရဲ့
ဖုန်းနံပါတ် စုံစမ်းရရှိသောအခါ၊ ထိုကောင်မလေးတွေကိုပါ ဖုန်း
ဆက်မေးရသည်။ သူတို့ထံမှ ...

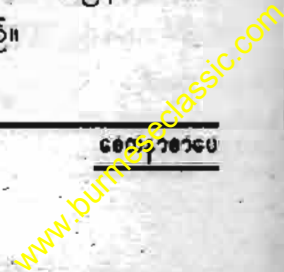
“သောတ ကျွန်မတို့နဲ့ ရှိမနေပါဘူး။ သူ့အိမ်မှာပဲ ရှိနေ
မှာပေါ့”

ဟူသော အဖြေနဲ့အတူ သောတရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါ
ရလာသဖြင့် သောတအိမ်ကိုပါ ဖုန်းဆက်သောအခါမှာ မိခင်တစ်
ယောက်၏ မချီတင်ကဲ ငိုသံဖြင့် ...

“အန်တိုသမီးလေး အပြင်ခဏသွားမယ်၊ ဖိုတိုကူးစရာ
သွားကူးမယ်ဆိုပြီး ပြန်မလာသေးလို့ စိတ်ပူနေတာပါကွယ်၊
မင်းတို့ ပြောလာသလို မင်းတို့ ညီနဲ့ ချိန်းချက်ပြီး ထွက်
ပြေးသွားပြီဆိုရင် အမယ်လေး ... ဒုက္ခပါပဲ၊ သမီးက
ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပါ၊ ကူညီကြပါဦး။ အချိန်မီ
ဝိုင်းရှာပေးကြပါဦး”

ကျော်စွာထန်လည်း ခေါင်းတွေပူပြီး ဘယ်မှာရှာရမှန်း
မသိဖြစ်နေစဉ် ကိုကြီး အူယားဖားယား ပြန်ရောက်လာပါသည်။
တစ်အိမ်လုံးကို နေစရာမရှိအောင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသော
သီဟထန်သည် တက္ကစီကားတစ်စီး ခြံဝင်းထဲ အမြန်မောင်းဝင်
လာတော့မှ အဆုအငေါက် ရပ်တော့သည်။

တက္ကစီမောင်းသူ၏ ...





“ဒီအိမ်က ကောင်လေး (.....)က အဝေးပြေးကားဂိတ်မှာ အခုရှိသေးလို့ သူတို့ကို အချိန်မီ ခေါ်နိုင်ဖို့ အကြောင်ကြားတာပါ”

ဟုသော သတင်းစကားသည် သီဟထန်က သူ့ကားရှိရာဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ထသွားစေတော့သည်။ ကျော်စွာထန်လည်း တက္ကစီမောင်းသူကို ...

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် အစ်ကို”

ဟု ကျေးဇူးစကား အထပ်ထပ်ပြောပြီး သီဟထန်နောက် ပြေးလိုက်သွားပါသည်။

ပြေးလိုက်သွားရင်းမှ အိမ်ရှိ ဦးကြီး ဒေါ်ကြီး လင်မယားတို့ကို ...

“သောတကြည်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး (.....)ကားဂိတ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောပေးထားပါဗျို့ ဖုန်းနံပါတ် အဲဒီမှာ တင်ထားခဲ့တယ်”

ဟု လှမ်းညွှန်ကြားသွားရပါသည်။

ရိုးသားပြီး ထုံသော အ,သော တောသူတောင်သား ဦးကြီး ဒေါ်ကြီး လင်မယားဆိုတာက ဒါလေး လုပ်ပါပြောမှ ခိုင်းမှ လုပ်တတ်ကြသဖြင့် ဘာပဲလုပ်စေချင်ချင် ပါးစပ်က ထုတ်ပြောမှဖြစ်သည်။ အခုတောင်ကြည့် ရဲဝံ့ကို စောင့်ကြည့်ထားဖို့ မမှာထားမိတာနဲ့ပဲ သူတို့ မျက်စိအောက်မှာတင် ရဲဝံ့က ထွက်သွားလို့ရသွားတာပဲပေါ့။



(.....)ဖြိုနယ်ရှိ အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ ရောက်သော အခါမှာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ အဝင်ဝ မြေစိုက်ခုံပုလေးတွေမှာ ထိုင်နေကြသော ရဲဝံ့တို့ကို ချက်ချင်း ရှာဖွေတွေ့သွားပါသည်။

သီဟထန်နှင့် ကျော်စွာထန် ဖြုန်းခနဲ သူတို့ရှေ့ရောက်လာသောအခါ ရဲဝံ့သည် တုန်လှုပ်အံ့ဩနေလျက်က မမေ့မလျော့ပင် သောတ လက်ကိုတော့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ညှစ်ကိုင်းထားခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ရဲဝံ့ ... တောက် ... မင်းကွာ”

သီဟထန်သည် လူတွေအများကြီး ရှိသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေကတော့ အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်သူကြည့်၊ မကြည့်ဘဲ ကိုယ်သွားစရာရှိတာ ဆက်သွားသူသွားဖြင့်။

“လာခဲ့စမ်း ... ဒါ ဘာအာခံတာလဲ။ လူလေးကဖြင့် လက်တောက်လောက်နဲ့ သိပ်အစွမ်းပြချင်တယ်ပေါ့။ ဒီလောက် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ကြားကတောင် ထွက်ပြေးပြချင်တယ်ပေါ့။ မင်းတော့ ကောင်းကောင်းနာတော့မယ်”

“ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို မတရားမလုပ်နဲ့။ ကိုကြီး ချုပ်ချယ်လို့ ကျွန်တော် ခုလို ထွက်ပြေးတာ။ အကြီးဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်လို့ရမလားဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော် ပိုင်တယ်”

www.burmeseclassic.com



“လာစမ်း ... မင်း ပြန်လိုက်လာခဲ့စမ်း။ ဘာစကားကြီး စကားကျယ် ပြောတာလဲ။ မင်း ဘယ်မှာ ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ်ကိုယ် ရပ်နိုင်သေးလို့လဲ။ မင်းတို့ ဒုက္ခမရောက်အောင် ငါ ဘယ်လောက် အလုပ်ကြိုးစားခဲ့ရတယ်မှတ်လဲ။ မင်း ငါ့ အရိပ်အောက်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ကို အာခံဖို့ မကြိုး စားနဲ့။ မင်းတို့ လမ်းမှားရောက်မှာစိုးလို့ ချုပ်ချယ်နေတာကို ဘာပြန်ပြောတာလဲ”

သီဟထန်သည် ညီကိုပါ မာန်မဲရတာနဲ့ မကျေနပ် သောတကိုပါ စိမ်းစိမ်းစူးစူး စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ရုပ်ကလေးကဖြင့် ကလေးရုပ် မပျောက်သေးဘူး။ ကြည့် လိုက်ရင် အပြစ်ကင်းသလိုလိုနဲ့။ နင် အဲဒီလောက်ကဲရ သလား။ ရွရသလား။ ငါ့ညီမသာဆိုရင် နားရင်းပိတ်တီး ပြီးပြီ သောတကြည့်”

သောတသည် လူအများကြီးရှေ့မှာ အပြောခံလိုက် ရ၍ ရှက်ကာ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျ၊ အံကြိတ်ရှိုက်နေ သည်။ သို့သော် ရဲဝံ့ရဲ့ လက်ကိုတော့ လုံးဝ မလွှတ်မိပါ။ ရဲဝံ့က လည်း မလွှတ်ပါ။

“ခုချက်ချင်း လက်တွဲဖြုတ်စမ်း။ ဘာခေါင်းမာနေတာလဲ။ ငါတို့ ပြန်တွေ့ပြီးနေတာတောင် ဘာလဲ မင်းက ဆက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ အကြံထုတ်နေသေးတာလား။”

ကျော်စွာထန်သည် ရဲဝံ့ လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲ ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ရဲဝံ့ ယိုင်ကာပါလာသလို သူ လုံးဝ လက်တွဲ မဖြုတ်သော သောတကပါ တတန်းကြီး ပါလာပါသည်။

ဒါကိုမြင်တော့ ကိုကြီး ကိုလတ်တို့ ပို၍ ဒေါသဖြစ် လာကာ လိမ်ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ဖဝါးနှစ် ဖက်တို့ကို အတင်းဆွဲဖြုတ်၊ ပြေထုတ်၊ ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်ကြပါသည်။ လက်တွဲပြေသောအခါမှာ သောတကိုပါ ကျော်စွာထန်က ပခုံးကို တစ်ချက်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်မိသေးသည်။

သောတတစ်ယောက် လက်ချောင်းလေးတွေ၊ လက် ကောက်ဝတ်လေးတွေ တအားနာသွားလျက် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေ ရင်းမှ ...

“သောတတို့ မမိုက်တော့ပါဘူး။ ကိုကြီး ကိုလတ်တို့ အခုလို ခွဲတာကို အခွဲခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သောတနဲ့ ရဲဝံ့ ကို အဆက်အသွယ် ပေးမလုပ်ဘဲနဲ့တော့ မနေပါနဲ့နော်”

ဟူ၍ တောင်းပန်စကားတွေ ဗလုံးဗထွေး ပြောနေစဉ် သောတ နားကို မေမေ အပြေးရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“သမီးရယ် ... မေမေ စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

ဟူသော တစ်ခွန်းသာပြောပြီး လူရှေ့သူရှေ့မှာ အပြစ်တင်စကားလုံးဝ မပြောဘဲ သမီးဖြစ်သူကို ပခုံးအသာပွေ ဖက် နှစ်သိမ့်လိုက်သော မိခင်ကြောင့် သောတအတွက် မှီခိုအားထား စရာကား ပြည့်စုံလုံခြုံသွားစေခဲ့ပါသည်။





“နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့လုပ်လို့ကတော့ မင်း ဒီထက်ပိုနာမယ်မှတ်”

ဟု ညီဖြစ်သူကို လူအများကြီးရှေ့မှာ ဧကပ်ပိုးအုပ်၊ လက်ပြန်ရိုက်၊ ဆောင့်တွန်းလုပ်ရင်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေကြသော သီဟထန်၊ ကျော်စွာထန် ညီအစ်ကိုတို့ကို မေမေသည် စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်ရှုရင်း ...

“သမီးကို အန်တီ နားလည်အောင် ကြည့်ပြောပြီး ဆုံးမရင် ရပါတယ်။ အန်တီသမီးရဲ့ စိတ်ကို အန်တီ သိပါတယ်။ သူ မင်းတို့ထင်သလို နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး မိုက်မဲတဲ့ အပြုအမူကို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး စိတ်ချပါ။ မင်းတို့လည်း မင်းတို့ရဲ့ ညီလေးကို ရိုက်နှက်ဆုံးမ၊ အိမ်ထဲ ပိတ်လှောင်ထားတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ ကံလေးစိတ်မှာ ဒဏ်ရာရသွားမယ်။ သူ သဘောပေါက်နားလည်အောင် ခည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြောရင် ရပါတယ်။ မောင်ရဲဝံ့က လိမ္မာတဲ့ ကလေးပါ”

မေမေ လှမ်း၍ ပြောပါသည်။

ကိုသီဟထန်က ...

“အန်တီကိုတော့ ပြောရတာအားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သောတကြည်ကို အန်တီ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပေးထားစေချင်ပါတယ်။ ရဲဝံ့မှာ သောတကြည်ဆိုတာ မရှိရင် ဒီလိုဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်”



သိပ်လည်းမရိုင်း၊ သိပ်လည်းမယဉ်ကျေးသော စကားတို့ဖြင့် မေမေ့ကို ပြန်တုံ့ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ရဲဝံ့ကို ဒယဉ်ဆွဲခေါ်ကာ ကားနောက်ခန်းထဲ ထိုးကြိတ် ဆောင့်တွန်းပစ်ထည့်လိုက်တော့ သေသည်။

ကိုကြီး ကားစက်နှိုးပြီး တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်ချွင် ရဲဝံ့သည် သောတကို ရအောင် ခေါင်းပြုကြည့်ရှုရင်း ...

“သောတ ငါ့ခြေထောက်ပေါ် ငါ့ရပ်တဲ့နေကျရင် နင့်ဆီ ငါ အရင်ဆုံး ပြေးလာခဲ့ပါမယ် သောတရယ်၊ စောင့်နေနော်”

ဟူ၍ သူလည်း မျက်ရည်တွေကြားမှ သွေးရူးသွေးတန်း အော်ပြောခဲ့တော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကြောင့် ရဲဝံ့ကတော့ အစ်ကိုတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆန္ဒပြုလျက် စာလည်းမကျက်တော့။ စာလာကျက်ပေးသော အစ်ကိုကြီးလည်း ပြောလို့မနိုင်တော့သဖြင့် လက်လျှော့ပြီး လွတ်ထားလိုက်ရသည်။ စာမေးပွဲလည်း လုံးဝ မဖြေ။ စာမေးပွဲဖြေရမည့်နေ့မှာ အစ်ကိုတွေ လိုက်ပို့လို့သာ ကျောင်းသာရောက်ပေမဲ့ ကျောင်းထဲ ဝင်ချင်ယောင်ပြပြီး လုံးဝ မဖြေဘဲ စာမေးပွဲက ကိုးနာရီစ၊ ကိုးနာရီခွဲကျ သူ့ဘာသာ တက္ကစီဖြင့် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ချလာပြီး ...

“မေးခွန်းကြည့်လိုက်တာ တစ်ပုဒ်မှ မဖြေနိုင်လို့ ပြန်ထွက်လာတယ်”

ဟု အတိအလင်းပင် သူ ဝင်မဖြေတော့ကြောင်း ပြောပါသည်။

www.burmeseclassic.com



“စာမေးပွဲဖြေပြီး တစ်နာရီကြာမှာ ထွက်ခွင့်ပေးတာ၊ မင်းက အခု နာရီဝက်နဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးနော်”

“အလကား ကိုကြီး၊ ဒီကောင် စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်ကို မဝင်တာပါ။ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လဲ ဝင်မဖြေဘူး။ ကိုကြီး ကိုလတ်တို့ ထိုးချင်သေးလား။ ရိုက်ချင်သေးလား ရတယ် ခံမယ်။ ကျွန်တော် ဒီနှစ်ကို ဖြေဖို့ လုံးဝစိတ်မပါလို့ မဖြေဘူးဗျာ။ ကဲ ... အဲဒီလိုမျိုးကျ ကိုကြီး ကိုလတ်တို့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းအဓမ္မခြယ်လှယ်လို့ရသေးလား။ သောတနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွဲကြသလို အတင်းအနိုင်ကျင့် ခွဲလို့ရသေးလား”

သီဟထန်နဲ့ ကျော်စွာထန်တို့သည် ညီထွက် အသက်ကြီးကြသော အစ်ကိုတွေပီပီ ညီလေးစိတ်ထဲက အနာကိုလည်းကောင်း၊ အဆိပ်တက်နေသော အချစ်စိတ်ကိုလည်းကောင်း သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ကြသဖြင့် ရဲဝံ့ ဆယ်တန်း ဝင်မဖြေတော့ခြင်း၊ နောက်နေ့တွေမှာ သွားမဖြေတော့ခြင်းကို အတင်းအကျပ် အမိန့်ပေးမနေကြတော့ပါ။ စာမေးပွဲ ဖြေတယ်ဆိုတာမျိုးကလည်း ကာယကံရှင်နဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံးမို့ သူ့ကို စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်ခိုင်းလည်း ဘာတစ်လုံးမှ ချမရေးဘဲ ပြန်ထွက်လာတော့ရော သွားမဖြေတာနဲ့ အတူတူပဲမို့ ဒီအကြောင်းအရာကိုတော့ သူတို့ ဝင်စွက်ဖက်လို့ မရကြတော့ပါပေ။



သောတကြည်ကတော့ မိန်းကလေးလည်းဖြစ်ပြန်။ မိခင်ကလည်း လူကို သာသာလေးနဲ့ နာအောင်ပြောတတ် ဆုံးမတတ်ပြန်သဖြင့် မျက်ရည်တွေကြား၊ စိတ်ဆင်းရဲရမှုတွေကြား၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးရမှုတွေကြားမှာပင် ဆယ်တန်းကိုတော့ ရအောင် ဝင်ဖြေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အရင်တုန်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြသူတွေလည်းဖြစ်တာမို့ စာမေးပွဲခန်းမှ စာသိပ်မကျက်နိုင်တော့ပေမဲ့ လည်း ရသလောက်လေးနဲ့ပဲ ဝင်ဖြေခဲ့ရပေမဲ့ သောတတစ်ယောက်က ဆိုးတာတွေထဲက ကံကောင်းခြင်းပဲလားမသိပါ။ စာမေးပွဲမှာလည်း သောတ ရထားတဲ့ အပုဒ်လေးတွေပဲ ကြိုရသဖြင့် သောတကား ဆယ်တန်းကို ပွတ်ကာသိကာလေး အောင်ခဲ့ရသည်။

ရဲဝံ့နဲ့ သောတတို့ အကြောင်းကို သိုးသိုးသဲ့သဲ့ သတင်းကြားသူလည်းရှိ၊ မသိလိုက်သူလည်းရှိတဲ့ အထဲမှာ တချို့ သိလိုက်သူတွေကတော့ နေ့တွင်းချင်း ပြန်တွေ့တာကို ယုံသူယုံ၊ မယုံသူက မယုံ။ သောတရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေမှာလည်း သောတ မေမေကို ဟိုမေး ဒီမေး လုပ်သဖြင့် သိသူသိသွားကြကာ သောတ ခမာ ထိုသူတွေရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေကို နောက်တော့ တော်တော်ပဲ ရင်ဆိုင်ရသည်။

“ကောင်လေးနဲ့ လိုက်ပြေးသွားတယ်၊ မိဘတွေ ပြန်မိပြီး ပြန်သိမ်းထားကြတာလေ”

ဆိုသော စကားသံတွေ တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ် တစ်မျိုးကို သောတ ခေါင်းငုံ့ခံရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

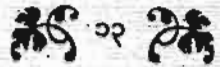


နောက်တော့ မေမေကပဲ စီစဉ်ကာ ထိုမြေညီထပ် အခန်းကိုရောင်းပြီး မြို့ထဲပိုကျသော ရပ်ကွက်မှာရှိသည့် သုံးလွှာ အခန်းကို သွားပြောင်းဝယ်ပြီး နေဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သောတကိုလည်း ...

“တွေ့လား သမီး။ မိန်းကလေး ဆိုတာ တစ်ခါလေး အများ လုပ်မိတာနဲ့ တစ်ခါတိုက်တိုက် တစ်ခါတိုက်တိုက် ပြောခံရတတ် တယ်။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးယှဉ်ရင် မိန်းကလေး ဘက်ကပဲ ပိုနစ်နာတယ်။ သိက္ခာကျတယ်ဆိုတာ သမီး သိပြီ မဟုတ်လား။ နောင်တရပြီ မဟုတ်လား။ မောင်ရဲပုံ ကို မေမေ မမှန်းပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ သမီးဘဝထဲမှာ အဲဒီ နာမည်ကို မေမေ မကြားပါရစေနဲ့နော်”

ဟု ကတိတောင်းခဲ့တော့လေသည်။



“သောတ စောင့်နေခဲ့ပါတယ် ရဲပုံရယ်”

ပုန်းခနဲ ရဲပုံ အိပ်ရာမှ ခုန်ထလိုက်မိသွားသည်။ သောတ သူ့နားနား ကပ်ပြီး လာပြောလိုက်သည်ဟု ထင်တာ။ တကယ်ပဲလို့ ထင်သွားတာ။ ကြည့်စမ်း ... ဒါ အိပ်မက်ပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဘာတွေမှန်းမသိ ရောထွေး လျက် ကိုကြီး ကိုလတ်တို့ သူနဲ့ သောတ လက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက် တာတွေလည်း မြင်လိုက်။ သောတဟာ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ပုံစံနဲ့ မဟုတ်ဘဲ အခုပုံစံနဲ့ ပန်းစည်းကြီး ပိုက်ကာ မွန်မြတ်ကို သွားပေးဆည်ဟု မြင်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ခပ်ဝေဝေဝါးဝါးက နေထင်ရှားလာပြီး သောတဟာ သူ့ကို လာရပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ထိုစကားကိုပြောတာကို သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါ သည်။

www.burmeseclassic.com



တကယ့်အပြင်မှာ သူ့နားမှာ လာပြောသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နိုးထလာခဲ့ရတာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ရာက နိုးသောအခါ သူသည် သောတကို ဘယ်လိုတွေ့ချင်မှန်းမသိ တွေ့ချင်၊ ဘယ်လို သတိရမှန်းမသိ ဖြစ်ကာ လူက ရူးတော့မလို့ ဖြစ်နေပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ မွန်မြတ်နဲ့ သူ ဖေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ကို မွန်မြတ်အမေ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် Traders Hotelမှာ ရက်သွားချိတ်ရမည်။ စရန်ပေးရမည်ဟု ချိန်းထားပြီး၍ ဖြစ်ပါသည်။ အရာရာဟာ ဘာကြောင့်မှားယွင်းနေသလဲ။ ဘာကြောင့် သောတနဲ့ သူ ပြန်မဆုံစည်းရတာလဲ။ သူဆယ်တန်း နောက်တစ်နှစ်အောင်ပြီးချိန်မှာ သောတကို သူ မမေ့သေးပါ။ သောတ နေအိမ်ဘက် သူ သွားစုံစမ်းပါသေးသည်။ သောတနဲ့ သူအမေ အိမ်ပြောင်းသွားကြတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေသာရပြီး ဘယ်ကို ပြောင်းသွားသည်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ပါ။

တချို့ကလည်း ...

“သူတို့ ပန်းခင်းတွေရှိတဲ့ မှော်ဘီဘက်ကိုပဲ ပြောင်းနေမယ် လို့ ပြောသွားတယ်”

ဆိုတာမျိုးတော့ သူတို့ သိသမျှ ပြန်သတင်းပေးပါသည်။ မှော်ဘီဘက်က ပန်းခင်းဆိုတာ ရဲ့ရဲ့ ရောက်လည်းမရောက်ဖူး၊ သူလည်း မသိ၍ ဘယ်လိုမှ လိုက်ရာလို့ မရခဲ့ပါ။ ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကေသီတို့ဆီ ဆက်သွယ်တော့လည်း သူတို့ မိဘတွေနဲ့ ဆုံရလျှင် ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ဆုံလျှင် ...



“ဝိုင်းဝိုင်းက ပြောထားတယ်၊ ရဲဝံ့ထန်ဆိုရင် ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူးလို့ မှာထားပါတယ်”

ဟူ၍ ဖုန်းထဲမှာ ပြန်ပြောခဲ့ရသည်။

ကေသီ အိမ်ကကျတော့ ...

“သောတ အမေက မှာထားတယ်ကွယ်၊ ရဲဝံ့ထန်နဲ့ သောတ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူးဆိုလို့ အန်တီတို့က ကြားထဲက နေ ဘာမှဝင်ပြောလို့မရပါဘူး။ မကြည်ဖြူဆီမှာ ကတိပေးထားပြီးဖြစ်လို့ သားကို အန်တီ ဘာအကြောင်းမှ မပြောနိုင်ပါဘူး”

ဟု ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ဖြေတာနဲ့ ကြိုရသည်။ ရဲဝံ့ထန်လည်း ယောက်ျားလေးပီပီ။ လူကလည်း ငယ်သေးသူပီပီ ငါ့မှာ ဘာအမှားရှိလို့လဲဟု မာနထားလျက် သူ ရသေ့လက်စုံစမ်းပြီးသောအခါ သောတအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စမှပင် သိခွင့်မရတော့လျှင် သူ လက်လျှော့ပစ်လိုက်မိသည်။ လွယ်လွယ် မေ့ပစ်လိုက်မိသည်။ သောတကိုလည်း စိတ်နာခဲ့မိသည်။ ငါ ဒီလောက် ချစ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အလွယ်တကူ အဆက်ဖြတ်ဖို့ သောတ ဆုံးဖြတ်ရဲသွားသလဲ။ သောတ ဘာကြောင့် သတ္တိနည်းရတာလဲ။ ငါတို့ ကလေးလည်း မဟုတ်ကြတော့ဘူး။ ဆယ်တန်းလည်း အောင်ကုန်ကြပြီ။ အရင်ကလို မိုက်ရူးရဲလည်း ဆုံးဖြတ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ဘာကြောင့် သောတက စပြီး ငါ့ကို ရှောင်သွားသလဲ။

www.burmeseclassic.com



ရဲဝံ့ထန်သည် စိတ်လည်းနာနာ၊ စိတ်ကလည်း
လေလျက် သောတကို မေ့ရန် ရည်းစားတွေ ဆက်တိုက်လိုလို
ထားပစ်ခဲ့မိတော့သည်။

မရေတွက်နိုင်ခဲ့သော တွဲလိုက် ကွဲလိုက် ရည်းစား
တွေထဲကမှ မွန်မြတ်မေသည် ရဲဝံ့ကို စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ အများ
ဆုံးပေးနိုင်သူ။ ရဲဝံ့ စိတ်ပျော်အောင် ဖန်တီးပေးတတ်သူ။ ရဲဝံ့
ကို တော်တော်လေး နားလည်နိုင်သူအဖြစ် တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ထိုမိန်းကလေးကို အမှတ်ပေးမိလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒီလို မိန်းက
လေးနဲ့သာ လက်တွဲရရင် တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာပဲလို့ သူ
ယုံကြည်ခဲ့သည်။ မွန်မြတ်မေ သူ့ထက် ပိုပိုက်ဆံချမ်းသာလိုလည်း
မဟုတ်။ သူ တွဲခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မွန်မြတ်မေထက်
ချမ်းသာသော မိန်းကလေးတွေလည်း မပါခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့အတူ
မွန်မြတ်မေ သိပ်လှလိုလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်။ မွန်မြတ်မေ
ကဲ့သို့လှသော၊ သူမထက်ပင်လှသော မိန်းကလေးမျိုးနဲ့လည်း
ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပင်။ သို့သော် မွန်မြတ်မေကိုကျတော့ သူ့စိတ်
ထဲမှာ တကယ်ပင် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သလို ခံစားရလျက် လိုလို
လားလားပင် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

အခုကျမှ သောတကို မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံရသောအခါ
သူ အမှားတစ်ခုကို ကောင်းကောင်းကြီး ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီဟု
နောင်တရလာသည်။ တကယ်တော့ သူ သောတကို ဘယ်မိန်းက
လေးနဲ့မှ မယှဉ်နိုင်သော ငယ်မျိုးနဲ့ ချစ်ထားခဲ့မိပြီးဖြစ်ကြောင်း
အခုကျမှ အသေအချာ သိလာလေပြီ။



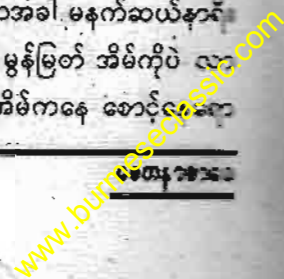
မွန်မြတ်မေကို လက်မတွဲချင်။ မစေ့စပ်ချင်တော့။
သို့သော် ကတိပေးပြီးနေပြီ။ အားလုံး လွန်နေပြီတည်း။ ရဲဝံ့သည်
အိပ်ရာထဲမှ စိတ်မပါစွာထရင်း သူ အခုတလော ထုတ်ကြည့်နေကျ
ဖြစ်သည့် သောတရဲ့ ဓာတ်ပုံလေး သူ့ Wallet ရဲ့ လူမမြင်နိုင်
သော နေရာမှာ ထည့်ထားသည့် အခေါက်ကို အသားဖွင့်ကြည့်
လိုက်မိသေးလေသည်။

ကက်ဆက်စီဒီပလေယာကို ရီမှဒ်ဖြင့် အသားဖွင့်
လိုက်သောအခါ Nick Lachey (နစ်(စ)လရှေး)၏ What's left of
me သီချင်းက ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“Cause I want you ... Cause I need you ... Crawling
underneath my skin ... like a hunger ... like a burning...”

သောတကိုပဲ လိုချင်တယ်။ သောတကိုပဲ လိုအပ်နေ
ပါတယ် သောတရယ်။ တကယ်ပါ။ ငါ့အသွေးအသား အရေပြား
အောက်မှာ အဲဒီဆန္ဒဟာ တရွေ့ရွေ့ တွားသွားနေသလို ခံစားရ
တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ငါ နင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ တစ်ယောက်
တည်း ထားရစ်ခဲ့ဖို့ ခေါင်းထဲမှာ မရှိခဲ့ဘူး။ ငါ့နင့်ကိုပဲ လက်တွဲ
ချင်တယ်။ ရဲဝံ့ထန်သည် ရေချိုးခန်းထဲရှိ ရေပူရေနွေး ရေပန်း
အောက်မှာ ဝင်ချိုးရင်း သောတဆီပဲ စိတ်ရောက်နေသည်။

ရေရိုးချိုး အဝတ်လဲပြီးသောအခါ မနက်ဆယ်နာရီ
မွန်မြတ်မေ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ရောက်ပြီ။ မွန်မြတ် အိမ်ကိုပဲ လာ
ခေါ်မယ်လို့ ပြောထား၍ မွန်မြတ် သူမအိမ်ကနေ စောင့်နေတာ





ပေါ့။ ဆယ်နာရီချိန်းလျှင် ဆယ်နာရီပဲ တကယ်ရောက်စေချင်သော မွန်မြတ် ခုလောက်ဆို တမျှော်မျှော် လုပ်နေပြီ။

ရဲဝံ့၏ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်း ပိတ်ထားသဖြင့် ခေါ်မရ။ အိမ်ဖုန်းကလည်း အမြဲ အင်ဂျေချ် ဖြစ်နေမှာပင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရဲဝံ့က Internet အမြဲသုံးနေပြီး သုံးပြီးလည်း တယ်လီဖုန်းကြီးကို ပြန်မတပ်ထားသဖြင့် ...

“ရဲဝံ့ အိမ်ဖုန်းခေါ်ရင် အမြဲ အင်ဂျေချ်ပဲ။ ဒီကောင်က Internet သုံးပြီးလည်း ဖုန်းလိုင်းမှ ပြန်မသွယ်ထားတာ” ဟု မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကပင် ပြောယူရသည်။

ရဲဝံ့ကို ဖုန်းခေါ်ချင်လျှင် မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းကိုခေါ်မှ ရသည်။

“မြန်မာပြည်မှာ Broadband Internet ဆိုတာ ရောက်လာရင်တော့ ကောင်းတယ်။ Internet ကို ဖုန်းလိုင်းသုံးပြီး လုပ်နေလည်း ဖုန်းက အသုံးပြုလို့ရနေတယ်လေ။ Broadband ဆိုတော့ တစ်ချိန်တည်းမှာ အိမ်ဖုန်းရော Internet လိုင်းရော သုံးလို့ရတာပေါ့။ အဲဒါ ရောက်လာမှပဲ ရဲဝံ့ အိမ်ဖုန်းက ခေါ်လို့ရတော့မယ်”

ကိုကြီး ကိုလတ်တို့ကလည်း ထိုသို့ ပြောဖူးပါသည်။

အခုချိန်မှာတော့ ရဲဝံ့သည် သူ့ဆီ ဘယ်သူမှ ဖုန်းမလာတာကိုပဲ ပိုသဘောကျနေသည်။ သူ ဘယ်သူနဲ့မှ ဟန်ဆောင်စကားပြော လိုစိတ်ပင်မရှိ။ သူ စကားပြောချင်သူက လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း။ သောတ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။



ရဲဝံ့သည် ကားကို မောင်းပြီး မွန်မြတ်ကိုခေါ်ဖို့ ထွက်လာရပေမဲ့ သူသည် စိတ်ကို အလိုလိုက်ပြီး သောတရဲ့ ပန်းဆိုင်လေးရှိသောလမ်းကို မကြိုပါဘဲ မောင်းသွားမိပါသည်။ ဟော ... မြင်ရပါပြီ။ ပန်းဆိုင်လေးကတော့ စတင် ခင်းကျင်းပြီးနေပြီ။ ဆိုင်ဖွင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း မြေစိုက်ဆိုင်းဘုတ်အရှင်လေးကို ဆိုင်အဝမှာ နှစ်ဖက်မြင်အောင်ချထားပြီး ဆိုင်းဘုတ် မျက်နှာပြင်နှစ်ဖက်လုံးမှာ ...

“ဆိုင်ဖွင့်ပါပြီ”

“Open”

ဟူသော မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ ရေးထားသည့် စာသားအရောင်လက်လက်ကို မြင်နေရပြီမို့ ဆိုင်ခင်းကျင်းပြီးပြီ။ ဖွင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း အဝေးကမြင်လည်း သိသာပါသည်။

ရဲဝံ့သည် ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာပင် ကားကို ရပ်လိုက်မိတော့သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။ မွန်မြတ် စောင့်နေရတာ ကြာလွန်း၍ စိတ်ဆိုးနေလောက်ပြီ။

ဆိုင်မှန်တံခါးလေး တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းလောင်းသံ ချူသံလေးတွေ ဆူညံသွားပါသည်။ သောတက ပန်းလာဝယ်သူတစ်ဦးနှင့် အချေအတင် ဆွေးနွေးနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ရဲဝံ့ကို မြင်လိုက်ရလျှင် သောတ၏ မျက်နှာပြင်တွင် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သော အရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“ဒီဆေးရည်လေးတွေကို ရေနစ်လီတာနဲ့ ဖျော်ပြီး ပန်းအိုးထဲ ထည့်ထားရင် တကယ်ပဲ ပန်းက ကြာကြာခံမှာ”

www.burmeseclassic.com



သေချာရင်တော့ ဝယ်ချင်တယ်။ ပန်းတွေက ဝယ်ပြီး သုံးလေးရက်ဆို နွမ်းနွမ်းသွားတာ စိတ်ညစ်လွန်းလို့။ ဈေးလည်းကြီးသေးတယ်။ ကြာကြာလည်း မခံဘူးလေ”

“ဆေးရည်ထည့်ထားရင် ဆယ်ရက်လောက်တော့ ခံပါတယ် အစ်မ။ ဒါပေမဲ့ အနံ့ကတော့ ခုလို မမွှေးတော့ဘူးပေါ့”

“အေးပေါ့လေ။ အခုဟာကတော့ လတ်ဆတ်နေတာကို။ ခွေးနေတာပေါ့။ ညီမတို့ကျ နေ့တိုင်း အခင်းက သွားယူ ရလား”

“သုံးလေးရက်တစ်ခါမှ သွားယူပါတယ်။ သောတတို့ကျ တော့ ဆိုင်ဖွင့်တဲ့လူဆိုတော့ ပန်းက မမွှေးတော့ရင် ဝယ်သူ စိတ်တိုင်းမကျမှာစိုးတာနဲ့။ မမွှေးတော့ရင် တစ်ဝက် ဈေးချပြီးရောင်းတဲ့ အခြမ်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ရောက်လာတာတွေကျ ပုံမှန်ဈေးပေါ့”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီပန်းစည်းရော ဆေးရည်ရော ယူမယ် နော်။ တွက်ပေးပါဦး ညီမ”

သောတ ကယ်လ်ကူလေတာလေးဖြင့် တွက်ချက်ပြီး ကျသင့်ငွေ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဝယ်သူကပေးငွေ ပြန်အမ်းငွေ တွေကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း Note Book လေးဖြင့် ရေးမှတ်လိုက် ပါသည်။ သောတသည် ဒီဈေးလာဝယ်သူ အစ်မကြီး မြန်မြန်ပြီး သွားမှာပင် ကြောက်နေသည်။ အဲဒီ အစ်မကြီး ပြီးသွားရင် သောတဟာ ရဲဝံ့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာလေ။ မဝင်ဝါဆိုကတစ်ဆင့် ...

“အစ်မတို့ပွဲပြီးရင် ကိုကျော်စွာညီရဲ့ပွဲလည်း ရှိသေးတယ် လေ။ သူတို့ကတော့ မိန်းကလေးဘက်က ပိုက်ဆံပိုတတ် နိုင်တော့ တခမ်းတနားကို လုပ်ကြမှာ”

ဟူသော တစ်စွန်းတစ်စကို သိထားသဖြင့် သောတ ညီ ရဲဝံ့ကို အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အကြောင်းရှိ၍ဖြစ်ဖြစ် ဆိုချင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် မဝင်ဝါတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုတောင် သောတ မသွားခဲ့ပါ။ ရဲဝံ့နဲ့ ဆုံရမှာစိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဈေးဝယ်သူ အစ်မကြီး ထွက်သွားပြီးသောအခါ သောတသည် Card တင်ထားသော Stand နားမှာ ရပ်ရင်း Card မှာ သူ့အလို လုပ်နေရာမှ သောတနား လျှောက်လာပါသည်။

“သောတ”

ရဲဝံ့ အသံကား သူ့ရင်ဘတ်ထဲ အဝေးကြီး အနက် ကြီးတစ်နေရာမှလာသော အသံလိုမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

သောတသည် မျက်ဝန်းညိုညိုများဖြင့် ရဲဝံ့ကို တစ် ကြိမ်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“နင် ဘာဝယ်ချင်လို့လာတာလဲ ရဲဝံ့”

ဟု ပြန်၍ တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်ပါသည်။

ဒါဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အမှတ်မထင် ပြန်ဆိုပြီးနောက်ပိုင်း ဈေးရောင်းသူနဲ့ ဈေးဝယ်သူပုံစံလိုလို ပြော ဆို မဆက်ဆံတော့ဘဲ နာမည်တွေ ခေါ်ပြီး ပြောကြတဲ့စကား။ ထမဦးဆုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည်ခေါ်ဖြစ်တဲ့ စကားပဲ ဖြစ်ပါသည်။





“သောတ ငါ နင့်ကို ပြောပြချင်တာတွေ အများကြီး ရှိနေ တယ်။ ဒါကြောင့် ရောက်လာတာပါ။”

“ငါကတော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“သောတ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့ မုန်းပြီး ခွဲခွဲကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင်နဲ့ ငါ့ ကြားမှာ အချစ်တွေ အမုန်းတွေ ထည့်ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒါ လွန်ခဲ့ တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်ကတည်းက ပုံပြင်လိုလိုနဲ့ ပြီးသွား တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေ။ အခု နင့်မှာ လက်ရှိ ပိုင်ဆိုင်ထားရတဲ့ ဇာတ်လမ်းက ပိုအရေးကြီးဘူးလား”

သောတသည် ထိုသို့ ပြောရင်းမှ ရဲဝံ့ကို စိတ်နာလာ ခဲ့သည်။ ငါကတော့ ခုထိ ချစ်နေရတုန်းပဲ။ သူ ပြောခဲ့သလိုပဲ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ ရပ်နိုင်တဲ့နေ့ကျ ငါ့ဆီ ရောက်လာမလား။ မပြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ငါ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ရောက်လာခဲ့မလား လို့ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ရတာ။ သူကတော့ မေ့လွယ်လိုက်တာ။ အချစ်သစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ဖို့ လွယ်ခဲ့လိုက်တာနော်။ တကယ် ဆို ...။ အို ... တော်ပြီ မတွေ့တော့ပါဘူး။ ငါနဲ့သူ ဘာမှ မဆိုင် တော့ဘူး။

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုအရေးကြီးတယ်ရယ် မဟုတ်ပေမဲ့ ငါ သူ့ကို ကတိတွေ လွန်ထားပြီးနေပြီ။ ဒီနေ့ သူနဲ့ငါ



စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ ဟိုတယ်မှာ Date သွားချိတ်ဖို့ ချိန်းထား ပြီးနေပြီ”

သောတ ရင်ထဲနှင့်ပြီး လည်ပင်းဝမှာ ဆို့တက်လာ သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အခု ဆယ်နာရီမှာ ချိန်းထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို သွားမခေါ်ဖြစ်သေးဘူး။ နင့်ကို သိပ်သတိရတာနဲ့ နင့်ဆီ အရင်ဝင်လာတာပဲ”

သောတ မျက်ရည်မဝဲမိသွားအောင် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှိုးကော့စ်ထဲက Fancy ချုပ်တုလေးတစ်ခုကို နေရာတကျဖြစ်အောင် ထားသလိုလို၊ ဘာလိုလိုလုပ်ပြီး ခေါင်းကို အောက်ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“သောတ နင် ဘာလို့ အိမ်ပြောင်းသွားတာလဲ၊ ဘာလို့ ဝိုင်းဝိုင်းတို့ ကေသီတို့ဆီကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်လို့မရ အောင် နှုတ်ပိတ်ပစ်ခဲ့တာလဲ”

ရဲဝံ့သည် သူ့ အရင်က ဆုပ်ကျစ်နေအောင် တွဲထား နေကျဖြစ်သည့် သောတ၏ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မေးပစ်လိုက်ပါသည်။ သောတလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လက်ကို မရုန်းလိုက်နိုင်ခဲ့။ ရဲဝံ့ လက်ချောင်း တွေနဲ့ မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်အခါ သောတသည် သူ့လက် ခဝါး၊ လက်ချောင်းလေးတွေရဲ့ နှစ်ဝင်ထိတွေ့မှုကို ပြန်အမှတ် ရ လွမ်းဆွတ်သွားလျက် သူမ၏ လက်ကို ပြန်၍ ရုန်းမထွက်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။ သောတသည် အခုမှ တကယ်ထပ်ပြီး မိုက်မိုက် ပြီထင်ပါရဲ့။

“ငါ ဆယ်တန်းတစ်နှစ်မဖြေဖြစ်လိုက်တာရော နင် သိလား
“ဟုတ်လား၊ နင် မဖြေတာလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ ကိုကြီး ကိုလတ်တို့ကို လုံးဝမ
ကျင်ပြီး မဖြေခဲ့ဘူး။ နောက်နှစ်မှ ဝင်ဖြေပြီး အောင်ခဲ့တာ

“သောတ နင့်ကို စာမေးပွဲအောင်စာရင်းမှာ ရှာမ
နင့်မှာမည် မတွေ့တာနဲ့ နင် ကျတယ်ပဲ ထင်ခဲ့တာ”

“မဖြေလိုက်တာပါ”

“သောတကတော့ မေမေ့ကို သနားလို့ ကြီးစားအားစိုက်
ဖြေခဲ့တာပါ။ အောင်မယ်လည်း သိပ်မထင်ခဲ့ပါဘူး။ မေ

မှတ်ဘဲ အောင်သွားခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ အိမ်ပြောင်းသွားတာလဲ”

သောတသည် ရဲဝံ့ကို အသာအယာ မော့ကြည့်ရင်း

“ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးမှာ အဲဒီလောက် ပြဿ
လေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က ပုံကြီးချဲ့ အပြောခံရတာ

မိန်းကလေးက ပိုခံရတယ်လေ။ ငါတို့ ဘယ်မှ ထွက်မ
ဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့ ထွက်ပြေးပြီးမှ ပြန်တွေ့သလိုလို ပြောကြ
ဒဏ်ကို ငါကတော့ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ ကိုယ်မို့ ခံခဲ့ပါတယ်
မေမေကတော့ မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်
မှော်ဘီဘက်မှာရှိတဲ့ ပန်းခင်းထဲက အိမ်မှာ သွားနေတာ



မယ်ပြောပြီး အိမ်ပြောင်းသွားတာ။ တကယ်ပဲ ခဏသွား
နေပါတယ်။ ငါ တက္ကသိုလ်တက်ခါနီးမှ မြို့ထဲမှာ ပြန်
လာဝယ်နေတာ”

“ဝိုင်းဝိုင်းတို့ကို ဘာကြောင့် နှုတ်ပိတ်ခဲ့တာလဲ”
“မေမေ့ကြောင့်ပါ။ မေမေက ငါ့ဘဝထဲမှာ ရဲဝံ့ဆိုတဲ့

နာမည် ထပ်မကြားချင်တော့ဘူးလို့ ကတိတောင်းတာနဲ့”
“ငါ့ကို မုန်းလိုက်ရောလား”

“ရဲဝံ့ရယ် ... အခုမှ ဒါတွေ လာမပြောပါနဲ့တော့။
တကယ်တော့ ငါ နင်လက်ကို လက်တွဲပြန်ဖြတ်သင့်နေပါပြီ။

နင် လက်တွဲထားရမဲ့သူက သောတကြည် မဟုတ်တော့
ဘူး။ မွန်မြတ်မေလေ”

“သောတရယ်”

ရဲဝံ့သည် သောတကို မချင့်မရဲခေါ်ရင်း လက်ကို
အသာလွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။ သောတ လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်

တော့မှပဲ သူ ပိုပြီး နောင်တရလာသည်။ သူ ဒီလက်ဖဝါးလေး
ကိုပဲ တကယ်တွဲထားချင်တော့ပြီတည်း။ ဘယ်လို အခက်ခဲတွေပဲ

ရှိရှိ။ သောတကို လက်တွဲမဖြုတ်ချင်တော့ပြီတည်း။
“သောတ နင် ငါ့ကို တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်စမ်းပါ။ ငါ

နင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်၊ ဘာကိုမှ လှည့်ကြည့်မနေ
တော့ဘဲ နင် ပြောတဲ့အတိုင်း ဇွတ်လုပ်ပစ်လိုက်မယ်

သိလား။”

www.burmeseclassic.com



“ဘာလဲ ရဲဝံ့၊ နင်က မွန်မြတ်မေကို လက်တွဲဖြုတ်ပစ်နိုင်လို့လား။ လက်တွဲဖြုတ်ပစ်ရဲလို့လား။ နင် သူ့ကို တကယ်ချစ်နိုင်လို့ လက်ထပ်မယ်လို့တောင် စီစဉ်ပြီးပြီလေ။ အရာအားလုံးထက် သူ့ကို ပိုချစ်လို့ နင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီလေ”

ရဲဝံ့သည် သောတ၏ မျက်ဆန်ညှို့တွေထဲ စိုက်ကြည့်

ရင်း ...

“ငါ နင့်ကိုလည်း အရာအားလုံးထက် ပိုချစ်ခဲ့ပါတယ်”

သောတသည် တွေဝေစပြုနေပြီဖြစ်သော ရဲဝံ့၏

စိတ်သဘောကို သိနေပြီမို့ ...

“နင်ပဲ တစ်ခုခုကို သေသေချာချာပါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ ချစ်တဲ့မိန်းမနစ်ယောက်စလုံးကိုတော့ တစ်ပြိုင်တည်း ပိုင်ဆိုင်ထားချင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မသင့်တော်ဘူးလေ။ နင်က အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်ပဲထားဦး၊ သောတကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ မွန်မြတ်မေကလည်း ဒီအဖြစ်ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အရိပ်ကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခိုချင်တာချည်းပဲလေ”

“ငါ သောတကိုပဲ ရွေးတော့မယ်”

“သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီအကြောင်းကို မွန်မြတ်မေကိုတော့ သွားပြောဖို့သင့်ပါတယ်”



“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သွားပြောလိုက်မယ်။ သူနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ငါ သွားပြောမယ် သောတ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ နင် မငြင်းနဲ့တော့နော်”

သောတ အသာအယာပင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သောတ ဘာကြောင့် ရဲဝံ့စိတ်ကို စမ်းသပ်ရသလဲဆိုတော့ ရဲဝံ့ဆီမှာ တွေဝေမှုတွေကို တွေ့နေရ၍ပင်။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ ဒီဘက်ပါ။ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ ဟိုဘက်ပါမျိုး ဖြစ်နေသေးသော ရဲဝံ့၏ အပြတ်သားဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သောတ လိုချင်သည်။ မဝင့်ဝါဆီက သိထားတာတော့ သူတို့ တော်တော်ချစ်ကြတယ်။ ရဲဝံ့က ရည်းစားအများကြီးရှိတဲ့ အထဲကမှ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျမှ ကြွေသွားတာ။ ဒီကောင်မလေးကိုကျမှ အသေအချာ ရွေးလိုက်တာ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျမှ ခြေငြိမ်ပြီး အလုပ်အကိုင်တောင် သေသေချာချာ တူးတက်အောင်မြင်အောင် လုပ်ခဲ့တာ ဆိုသော သတင်းတွေ ကြားထားရပါသည်။

သောတသည် မဝင့်ဝါ ဘာကြောင့် ရဲဝံ့အကြောင်း သောတနဲ့ မဆိုင်ဘဲနဲ့ စကားထဲ ထည့်ထည့်ပြောရသနည်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှလဲ မအံ့ဩပါ။ ကိုကျော်စွာထန်ဆီက အားလုံးကြားထားပြီးရောပေါ့။ ဒါကြောင့် မဝင့်ဝါဟာ သောတကို ရဲဝံ့အကြောင်း တွေ အရေးတယူနဲ့ စကားထဲ ထည့်ထည့်ပြောတာပေါ့။

ရဲဝံ့တစ်ယောက် သောတကို နှုတ်ဆက်ထားရစ်ခဲ့ပြီး မွန်မြတ်မေကို သွားဆွေးနွေးတော့မည်ဆိုကာ ထွက်သွားခဲ့ချိန်

www.burmeseclassic.com



တွင် သောတသည် အကယ်၍သာ ဟူသော ဖြစ်နိုင်ခြေနှစ်ခုထဲက တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့လျှင် ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာကိုသာ ကြို တင်ပြင်ဆင်နေပါသည်။

သောတသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဆယ်တန်း ကျောင်းသူလေး မဟုတ်တော့။ ချစ်တာတစ်ခုတည်းကိုသာ သိပြီး ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘဲ မိုက်ရူးရဲလုပ်ခဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ် တော့။ ချစ်သူပြောသမျှ ယုံပြီး စောင့်မျှော်နေချင်စိတ်လည်း မရှိ တော့ပြီတည်း။

ကိုယ်ကတော့ တကယ်ပဲ အကြာကြီး စောင့်နေခဲ့ဖူး တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တကယ် သူနဲ့ ပြန်ဆုံတဲ့အခါကျတော့ စောင့်ရကျိုးမှ မနပ်ခဲ့တာ။ သောတ မှတ်သွားပါပြီ။ မစောင့်နေ ချင်တော့ဘူးလေ။

အကယ်၍ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သောတဘက် ပါခဲ့လျှင်တော့ သောတ မေမေ့ကိုတော့ သဘောပေါက်နားလည် အောင် ပြောရမှာပင်။ သောတ အခုထိ နောက်ထပ် ရည်းစားလည်း မထားတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်လေးနေနေခဲ့သည်ကို မေမေကတော့ အကဲခတ်မိမှာပင်။ သောတဟာ ရဲ့ဝံ့ကို လွမ်းနေဆဲ။ ချစ်နေဆဲဟု သိနေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ရဲ့ဝံ့ဟာ မွန်မြတ်မေဘက် ပါခဲ့လျှင်လည်း သောတ စိတ်ကို ပြေနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်နိုင်ပါသည်။ သူနဲ့ ပြန်ဆုံ ရကတည်းက ကိုယ့်အတွက် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့ဘူး



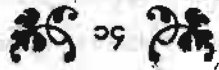
လို့ သိလိုက်ရကတည်းက သောတ သူ့ကို မေ့ပစ်ဖို့ စတင်ကြိုး စားနိုင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

သောတသည် ဆိုင်ထဲကို ဝယ်သူတစ်စု ဝင်လာသော အခါ အချို့သာဆုံးအဖြိုးကို ပြင်ဆင်ရင်း ...

“ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်”

ဟု ကြည်လင်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးသောအခါ သောတ ရင်ထဲက ပြဿနာတွေကို မေ့သွားခဲ့ပါသည်။





မွန်မြတ် အိမ်သို့ ရဲဝံ့ထန် ရောက်သွားသောအခါ ဆယ်တစ်နာရီခွဲပင် ကျော်နေပြီဖြစ်သည်။ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထား ရက် စောင့်နေသေးသော မွန်မြတ်သည် ရဲဝံ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ခိုးရိမ်တကြီး ထွက်ကြွပြီး ...

“ရဲ ... ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ၊ မွန်မြတ် စိတ်ပူ လွန်းလို့ ဘယ်ဆယ်သွယ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ကိုကြီး ကိုလတ် တို့ဆီတော့ ဖုန်းတစ်ခါဆီဆက်မေးပြီးပြီ။ ရဲ လမ်းမှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့ကို အပြစ်မတင်ဘဲ (အပြစ်ကို အရင် မတွေးဘဲ) ဖြစ်နိုင်တာတွေ လျှောက်တွေးစိတ်ပူနေကျဖြစ် သော မွန်မြတ်ကို ဘယ်လိုစပြောရမှန်းပင်မသိ ဖြစ်သွားပါသည်။ မွန်မြတ်က အမြဲ အဲဒီလိုပင်။ တစ်နေရာရာသွားဖို့ ချိန်းထားကြ သည်ဆိုပါစို့။ ရဲဝံ့ဘက်က နောက်ကျနေလျှင် ရဲဝံ့၏ အပြစ်ကို



အရင်မစဉ်းစားဘဲ ရဲဝံ့များ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား၊ လမ်းမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ စသဖြင့် လူတစ်ယောက်မှာ ကြုံတွေ့ရနိုင်သော အခက်အခဲပြဿနာတွေကိုသာ အရင်စဉ်းစားပေးတတ်သော နားလည်မှုရှိသည့် မိန်းကလေးမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရဲဝံ့ တွဲခဲ့ဖူး သော တချို့မိန်းကလေးတော်တော်များများကတော့ ချိန်းထားလို့ နောက်ကျလျှင် လူတစ်ယောက်မှာ ကြုံရင်ကြုံရနိုင်သည့် အခက် အခဲတွေ ပြဿနာတွေကို အရင်မတွေးတတ်ဘဲ ရဲဝံ့၏ အပြစ်ကိုသာ အရင် စဉ်းစားအပြစ်တင်ချင်ကြသူတွေ များပါသည်။

“ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက် နဲ့ ပြန်ဆုံလို့ စကားပြောနေတာနဲ့ ကြားသွားတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ရဲရယ်၊ မွန်မြတ် သိပ်စိတ်ပူနေတာ။ ကိုကြီး ကိုလတ်တို့ကတော့ စိတ်မပူဖို့ပြောကြပေမဲ့ မွန်မြတ် က မရဘူး စိတ်ပူပြီး ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီးပဲ မေးရမလား။ ဆေးရုံတွေကိုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးရမလား စဉ်းစားနေမိ တယ်”

“ဘာလဲ ကိုယ် လမ်းမှာ ကားတိုက်ပြီး ဆေးရုံရောက်နေပြီ ထင်လို့လား ... ဟား ဟား။ မွန်မြတ်ကတော့ကွာ ကြံကြံ ဖန်ဖန် တွေးတတ်တယ်”

“ဪ ... ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီးပဲ သွားသွား၊ တက္ကစီနဲ့ပဲသွားသွား၊ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ပဲသွား သွား၊ ဂွား Accident ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

www.burmeseclassic.com



ရဲဝံ့ထန်သည် မွန်မြတ် မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင်
လေးနှင့် သူ့ကိုစကားပြောနေတာမြင်လျှင် သောတနဲ့ သူ့အကြောင်း
ဘယ်လို စကားစ၊ ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့
ဒီမိန်းကလေးကို ထားခဲ့ရမှာ သိပ်တော့မတရားဘူးပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ
သောတမှာလည်း ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားရမှာ
မတရားပြန်ဘူး။ ခက်တာပဲ။ အခုမှ တကယ်ကို အကျဉ်းအကျပ်
ထဲ ရောက်ရပြီ။

“သွားတော့မလား ရဲ့။ ခဏနားလိုက်ဦးမလား။”

“မွန်မြတ် ဗိုက်ဆာနေရင်တော့ အိမ်မှာ မနက်စာ စားရင်
စားလေ”

“ရဲနဲ့ အပြင်မှာစားမှာလေ၊ ဘာလဲ-ရဲ့ အိမ်က ထမင်းဟင်းပဲ
စားချင်လို့လား။ ဒါဆို မွန်မြတ် ပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် မဆာပါဘူး။ မွန်မြတ်က အချိန်နဲ့
စားတတ်တယ်ဆိုတော့ အခု အပြင်ထွက်သွားရင် အချိန်
လွန်သွားမှ စားရမှာမို့ပါ”

“ရတယ်၊ တစ်ခါတလေလည်း အချိန်လွန်မှ စားပါတယ်
ရဲနဲ့ပဲ။ ဘယ်အချိန်စားရ စားရ ရတယ်”

ရဲဝံ့ထန် သက်ပြင်းတစ်ချက် အသာချရင်း ကားသော
ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ မွန်မြတ်၏ မိခင်ကတော့ သူမ၏
နမူနာလာပြထားသော စိန်ကပ်လက်ဝတ်ရတနာတွေကို စေ့စေ့
စစ်စစ်ကြည့်ရင်း ရဲဝံ့တို့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ...



“ဒီမှာလေ သမီးပွဲကျရင် အသစ်တွေ ဝယ်ဝတ်မယ် ငြော
လိုက်လို့ ဝယ်နေကျဆိုင်က ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တစ်ခါ
တည်းကို အိတ်လိုက်လာပေးထားလို့ ကြည့်နေရတယ်၊
ဝယ်ရဦးတော့မယ် မောင်ရဲဝံ့ရေ”

မွန်မြတ်က အဖြိုးလုံလုံဖြင့် ...

“မေမေက မွန်မြတ်ကို ကိုယ်ပိုင်အစစ်ပဲ ဝတ်စေချင်လို့
လေ”

ဟူ၍ ထပ်ဖြည့်ပြောပါသည်။

“သမီးကို မှာလိုက်တယ်၊ သမီး ကြိုက်နေပေမဲ့ ဈေးကြီးနေ
တယ်ဆိုပြီး အခမ်းအနား အကျွေးအမွှေး အစီအစဉ်တွေ
ကို လျှော့ယူဖို့ မတွေးနဲ့လို့။ အန်တီက သမီး အငယ်ဆုံး
လေးကို ပုံအောလုပ်ပြချင်နေတာ မောင်ရဲဝံ့လည်း ဘာမှ
အားနာမနေနဲ့။ အန်တီတို့ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းမှာက
မင်္ဂလာဆောင်တွေ စေ့စပ်ပွဲတွေ Dinnerတွေကို ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ရတာကိုပဲ သိပ်ဝါသနာ
ပါကြတာ။ ပျော်လည်းပျော်ကြတာလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်
ကုန်ရတယ် သူ ကုန်ရတယ် မတွက်ဘဲ လုပ်ပေးတာပါ၊
ကဲ ... ကဲ ... သွားကြ သွားကြ။ မင်းက နောက်ကျနေ
တော့ သမီးမှာ စိတ်တွေပူလွန်းလို့ ထိုင်မရ ထမရနဲ့ ခုမှ
သူ့မျက်နှာ ပြန်ကြည်လာတော့တယ်”



ရဲဝံ့ထန်သည် ရွှေငွေဝန်းရံပြီး စိန်စိသော လမ်းကို လျှောက်ရပါလျက် အပြည့်အဝ မပျော်နိုင်တော့တာကို သူတို့ ရိပ်မိကြဟန်မတူ။

ရဲဝံ့ထန်သည် မွန်မြတ်ကို တင်ပြီး ကားကို မွန်မြတ် တို့၏ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ရဲ့ အခု ဘယ်အရင်သွားမလဲ”

“မွန်မြတ် သွားချင်တဲ့နေရာပြောလေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီနေ့သွားရမှာက Traders ကိုလည်း သွားဖို့ရှိတာ။ နေ့လယ်စာလည်း အပြင်မှာ စားမယ်၊ ဒီအစီအစဉ်ပဲ ရှိတာလေ”

ရဲဝံ့သည် Traders ကို မသွားချင်သေး။ စေ့စပ်ပွဲ ကိစ္စ တကယ်အကောင်အထည်ပေါ်လာမည့်အရေးကို သွားမလုပ် ချင်သေး။ ဒါကြောင့် အချိန်ဆွဲလို၍ နေ့လယ်စာကို မစားချင်သေး ပါဘဲ စားမည်ဟု ပြောင်းလဲစဉ်းစားလိုက်သည်။ အချိန်ကလည်း ဆယ်နှစ်နာရီထိုးခါနီးနေပြီမို့ နေ့လယ်စာ အရင်စားမည်ဟု ပြော လိုက်ခြင်းက ပိုအဆင်ပြေပါသည်။

“မွန်မြတ်က ဒီအချိန်ဆို နေ့လယ်စာ စားနေကြပါ၊ ဒီတော့ နေ့လယ်စာ အရင်စားလိုက်နော်”

“ဘယ်မှာစားရမလဲ”

“မွန်မြတ် စားချင်တဲ့ဆိုင် ဝင်လိုက်လေ”



မွန်မြတ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို နာမည်ပြောလိုက် သည်။ သူ ကားမောင်းနေသော လမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲရှိသည့် ဆိုင် တစ်ဆိုင်မို့ ထိုဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ကွေ့ဝင်၊ ဆိုင်တည်ရှိရာ ခြံဝင်းထဲရှိ ကားပါးမှာ ကားကို ရပ်ပါသည်။

ထိုသို့ ကားရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက် လျှင် ဘေးမှာ ပါကင်ရပ်ထားသော ကားဆီ လျှောက်လာသော စုံတွဲတစ်တွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားပါသည်။ ထိုစုံတွဲမှာ ကေသီ တို့စုံတွဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကေသီသည် ရဲဝံ့ကို တစ်ခါပြန်ဆုံထားပြီးပြီဖြစ်ရာ အရင်တစ်ခါကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ချက်ချင်းပဲ မှတ်မိသွားလေသည်။

ရဲဝံ့ ဘေးမှာ ပါလာသော မွန်မြတ်ကိုပါ အသေအချာ ကြည့်ပါသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းအပြောက မလွန်ဘူး။ ကောင်မလေးဟာ တော်တော်လည်း ချောတယ်။ သိပ်ထူးထူးခြားခြား ဝတ်ပြမထား ပေမဲ့ သူမ ဝတ်ထားသော ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီလှလှလေး၊ စတိုင်လ် ပင်နံ အနက်လေးနှင့် ဒေါက်မြင့်၊ တန်ဖိုးကြီးမှန်းသိသာသော လက်ကိုင်အိတ်တို့ကပင်လျှင် သူမ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသော အဆင့်အတန်းကို သိသာစေပါသည်။

“ရဲဝံ့ထန်ပါလား၊ ဒီမှာ လာစားတာလား”

ကေသီ စ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ကေသီလူ ကတော့ အသာအယာပြုံးနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီပဲလာကြတာ၊ ကေသီတို့ကရော”

www.burmeseclassic.com



“ကေသီတို့ ခုလေးတင် စားလို့ပြီးခဲ့တယ်၊ ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ကိုသူရတဲ့၊ ကေသီ အဖေ မိတ်ဆွေရဲ့သားပါ”

“ဘယ်တော့ စားရမှာလဲ ကေသီရဲ့”

ရဲဝံ့ထန်သည် အခြေအနေကို ရိပ်မိသလိုဖြင့် ရယ်

မောကာမေးတော့ ...

“လိုပါသေးတယ်နော်၊ ကိုသူရ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုသူရက ဗန်ကောက်မှာ နောက်ထပ်ခြောက်လစာ ကျောင်းတက်ဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြာဦးမယ်။ ရဲဝံ့တို့က အရင်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဝိုင်းဝိုင်းဆီက သတင်းကြားထားပြီးသားနော်”

“ဪ... အဟဲ... ဟုတ်သားပဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ကေသီ သူက မွန်မြတ်မေတဲ့။ ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ တွေ့ဖူးပြီးသားပါ။ ကေသီနဲ့က ခုမှ ဆုံကြတယ်။ မွန်မြတ် သူက ဝိုင်းဝိုင်းတို့အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ပဲလေ။ ကေသီကျော်တဲ့”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နဲ့တင် ယောက် အသာခေါင်းညိတ်ပြု ပြု နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။ ကေသီကျော်သည် ရဲဝံ့တစ်ယောက်ဟာ သောတကို တကယ်မေ့လို့ရကာ ဒီမိန်းမချော မိန်းမလှကြေးရတတ်မကလေးနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတာ တွေ့ရတော့ ရဲဝံ့ထန်ကို မုန်းလာသည်။ အရင်က ဝိုင်းဝိုင်းဟာ အလိုလိုနေရင်း ရဲဝံ့ထန်ကို ကြည့်မရသူ။



မုန်းသူ၊ အမြင်ကွတ်သူဖြစ်ခဲ့သည်။ အခုကျတော့ ကေသီပါ ရဲဝံ့ထန် သစ္စာမရှိဘူး အပြောင်းအလဲမြန်သည်ထင်ကာ မုန်းလာပါသည်။ ငါ့သူငယ်ချင်း သောတဟာ ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ တကယ်တော့ နင့်ကို ချစ်နေတယ်၊ မျှော်လင့်နေခဲ့တယ် ရဲဝံ့ထန်ရယ်။

“နင်တို့ပွဲက ဘယ်တော့လဲ”

ကေသီသည် တမင်ပဲ မရမက ထပ်မေးလိုက်ပါသည်။ ရဲဝံ့ထန်သည် ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ မွန်မြတ်ကို လှည့်ကြည့်သဖြင့် မွန်မြတ် စိတ်ထဲမှာ သူမကို ပြောနေစေချင်သည်ထင်ကာ ...

“ဒီနေ့ပဲ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ ဟိုတယ်မှာ စရန်သွားပေးကြမလို့ပါ။ Dateကတော့ ယူပြီးပါပြီ။ ဖိတ်စာမရသေးတော့လေ။ ကြိုမပြောရဘူးလို့ မေ့မေ မှာထားလို့ မပြောတာနော်။ ဖိတ်စာရရင် ရဲကတစ်ဆင့် သူ့သူငယ် ဖျင်းဟောင်းတွေကို ဖိတ်ခိုင်းမယ်လို့ မွန်မြတ် စီစဉ်ထားပါတယ်”

ထိုအခါ ကေသီက ဝမ်းသာအားရဟန်ဆောင် လျက် ...

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့။ စောင့်နေမယ် ဆက်ဆက်စောင့်နေမယ်နော်။ ရဲဝံ့ထန် သိပါတယ်။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့ ကေသီတို့ လိပ်စာက အရင်အတိုင်းပါပဲ။ သောတကတော့ အိမ်ပြောင်းသွားတယ်ဟဲ့။ နင် သူ့ ပန်းဆိုင်ရောကဖူး”

www.burmeseclassic.com



တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဆိုင်ကနေ နှစ်လမ်းကျော်လာ သုံးလမ်းကျော်လား၊ ငါလည်း သေချာမှတ်မထားမိဘူး။ အဲဒီလောက်မှာ သူ့အိမ်ရှိတယ်။ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းပေါ် သုံးလွှာ ... အင်း ... လေးလွှာ ... ဟာ ... ငါလည်း ရှုပ် ကုန်ပြီ။ ငါကအဲဒီလိုပဲ သွားသာသွားတတ်တယ်။ အဆေး အချာ အတိအကျ ပြောဆိုရင် ရောကုန်ရော။ သောတကို လည်း ဖိတ်ချင်ရင် ငါတို့ဆီက တစ်ဆင့်သာ ဖိတ်စာပေး လိုက်ပါ။ သူလည်း လာမှာပါ။ နင့်မှာ မိန်းကလေးသူငယ် ချင်းဆိုလို့ ဒီသုံးယောက်ပဲ ရှိတာလေ။ ငါတို့မှာလည်း ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းဆိုလို့ နင်ပဲ ရှိခဲ့တာလေ”

ကေသီဟာ စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြော ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ကေသီ နင် အရင်က စကားနည်းပြီး အေးပါတယ်၊ အခုကျ စကားအများကြီး ပြောတတ်နေပြီနော်”

ရဲဝံ့ထန်က သတိရသလို ပြောလိုက်မိသည်။

“အရင်ကနဲ့ အခုနဲ့ မတူတော့ဘူးလေဟယ်။ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ နင်လည်း ပြောင်းလဲ၊ ငါလည်း ပြောင်းလဲ ကုန်ပြီ၊ အသက်တွေလည်း မငယ်တော့ဘူး၊ အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်ကို ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့”

ကေသီက စကားကို မဆက်တော့ဘဲ ဖြတ်လိုက် ပါသည်။ ရဲဝံ့ထန်ကိုလည်း စောင်းပြီး ပြောလိုက်တာဖြစ်မှန်း



ရဲဝံ့ထန် သဘောပေါက်သည်။ သူ့ကို ပြောင်းလဲသွားပြီဟု ဆယ့်ခဲလိုက်ရသည့်အတွက် ရဲဝံ့ထန်သည် ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ပြုံးနေလိုက်သည်။

ကိုသူ့ရဆိုသူကတော့ တစ်ခွန်းမှဝင်မပြောဘဲ ဘေးမှာ ပြုံးပြီးသာ နားထောင်နေသည်။ မွန်မြတ်ကတော့ ခုတလောမှာမှ မကြာခဏ ပြန်ဆုံရသော သူငယ်ချင်းဟောင်း တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက်တို့နှင့် ရဲဝံ့နှင့် ဆက်စပ်မှု၊ စကား အပြောအဆို အမူအရာတို့ကို မိန်းကလေးပီပီ အက်ခတ်ရင်း သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သူတို့ကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ။

“ကဲ ... သွားလိုက်ဦးမယ် ရဲဝံ့ထန်ရေ”

“အေး ... ကောင်းပြီ။ နင်တို့လိုတာရှိရင် ငါ Mobile ဖုန်းဆိုင် ဝင်ခဲ့လေ”

“အေး ... ဝိုင်းဝိုင်း ပြောထားလို့ ငါ သိထားပါတယ်” ထိုစုံတွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသောအခါမှ ရဲဝံ့ထန်တို့လည်း Restaurant ထဲ ဝင်လာဖြစ်ပါသည်။

မွန်မြတ် စားလိုသည်များကိုသာ အဓိကထားမှာပြီး သောအခါ စားစရာတွေ မလာခင် ထိုင်စောင့်နေတော့ မွန်မြတ်က စ,မေးလာပါသည်။

“ကေသီနဲ့ စကားပြောပုံကြည့်ရတာ တော်တော်ခင်ကြ ပုံပဲနော်။ ရဲဆီက တစ်ခါမှ ပြောသံမကြားရဘူး။ သူတို့နဲ့

www.burmeseclassic.com



ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် ရဲ သတိတရ ပြောပြမှာပဲ။ ကိုယ် ငယ်ငယ်က သိပ်ခင်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတွေ ရှိတယ်။ ဘာညှာပေါ့။ အခုကျ လုံးဝ ဇာတ်မြုပ်ထားပြီးမှ ပေါ်လာသလိုပဲ။ ဟိုက တစ်ယောက်ပြန်တွေ့လိုက်၊ ဒီကတစ်ယောက် ပြန်တွေ့ လိုက်နဲ့။”

ရဲဝံ့ထန်ဘက်ကလည်း တကယ်ပင် မပြောဘဲထားခဲ့မိ သဖြင့် မွန်မြတ်အတွက် ထောက်ပြစရာ ဖြစ်သွားသည်။ မွန်မြတ် ကတော့ ပွင့်လင်းခဲ့သည်။ မွန်မြတ်မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း တွေလည်း ရှိကြောင်း။ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လိုခင်ကြောင်း။ ဘယ်သူ ကတော့ နိုင်ငံခြားထွက်သွားကြောင်း။ ဘယ်သူကတော့ သူငယ်ချင်း အဖြစ်ကနေ တစ်ဆင့်တက်ချင်ခဲ့ကြောင်းတွေ အစုံပဲ ပြောပြဖူး ထားခဲ့ပါသည်။ အဲဒီတုန်းက ရဲမှာရော မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း မရှိခဲ့ဖူးဘူးလား မေးတော့ ရယ်မောပြီး သူငယ်ချင်းတော့ မရှိဘူး။ ‘ရည်းစားတွေပဲ ရှိခဲ့ဖူးတာ မွန်မြတ်သိသားပဲတွေ ဘာတွေ ပြန် ဖြေခဲ့သေးတာ။ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းရှိရင်လည်း ရှိတယ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးကွယ်နေစရာလဲ။ ရိုးသားရင် ဘယ်သူမှ မဖုံးကွယ် ကြဘူး။ သူနဲ့ အဲဒီသူငယ်ချင်း မိန်းကလေးသုံးယောက် ကြားမှာ ဘာတွေ အသိမခံချင်စရာရှိလို့ သူ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့လဲ။’

မွန်မြတ်သည် စိကစဉ်ကာတွေးရင်း တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ပိုပြီး သံသယကြီးမားလာပါသည်။



“ရဲမှာ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ရင် မပြောပြချင်စရာ ဘာများ ရှိလို့လဲဟင်”

“မပြောပြချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် တမင်မေ့ထား လိုက်တာပါ”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

“မေ့ထားလိုက်တာ”

ရဲဝံ့ထန်က ထပ်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရဲ သူတို့ကို ဘာစိတ်နာသွားလို့လဲ”

“ကိုယ်တို့ကြားမှာ ဘာမှ စိတ်နာစရာလဲ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘက်ကစပြီး ကိုယ့်ကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ကြတော့ ကိုယ်လည်း တမင်ပဲ မေ့ပစ်လိုက်တယ်။ မွန်မြတ် သိမှာပါ။ ကိုယ် ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်ဝင်မဖြေဖြစ် ခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်နှစ်ကျမှ ဝင်ဖြေပြီး အောင်ခဲ့တာလေ။ သူတို့ကတော့ ကိုယ့်ထက် တစ်နှစ်စောအောင်ကြတာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ကိုယ်နဲ့ စပြီး အဆက်အသွယ်ပြတ်တာပဲ”

မွန်မြတ်မှာ ဘာမှ ဆက်စပ်တွေးလို့မရဘဲ ခေါင်း တွေ ချာချာလည်အောင် စဉ်းစားနေသည်။ သူ ဆယ်တန်းကို နောက်နှစ်မှ အောင်တာနဲ့ပဲ သူတို့က အဆက်အသွယ် ဖြတ်ကြတာ လား။ ရဲက ဘာလို့ ပထမတစ်နှစ်ကို ဝင်မဖြေရတာလဲ။ ဘာမှ စိတ်နာစရာမရှိဘဲနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်တယ်ဆိုတာလဲ သိပ်တော့

www.burmeseclassic.com



အဓိပ္ပာယ်မရှိလှဘူး။ သူတို့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်တာကို ရဲကလည်း တမင်မေ့ပစ်လိုက်တဲ့အထိ ပြန်တုံ့ပြန်ရသတဲ့။ ဘာတွေပါလိမ့်။ ကြားမှာ မပြောပြချင်တဲ့ မြှုပ်ကွက်တော့ ရှိကိုရှိမယ်။ တမင်ချွန်ထားတာ။

“ရဲ့ မွန်မြတ်ကို မပြောချင်တဲ့ အကြောင်းရှိတယ် မဟုတ်လား။ မပြောဘဲချွန်ထားတယ် မဟုတ်လား။ မွန်မြတ်စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတယ်”

ရဲဝံ့ထန်သည် မရမက မေးနေသော မွန်မြတ်ကို စိတ်ရှုပ်စွာ ငေးကြည့်နေလေသည်။

သူ့ဘာမှ ပြန်ဖြေစရာမရှိပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အခုအချိန်မှာ မွန်မြတ်ကိုပဲ ရွေးရမလား။ သောတကိုပဲ မေ့ထားလိုက်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သောတကိုပဲရွေးပြီး မွန်မြတ်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရမလားဆိုတာပင် ဝေခွဲမရဖြစ်နေချိန်မှာ မွန်မြတ်က မေးလာသဖြင့် သူ့မှာဖုံးကွယ်လိုစိတ် ရှိမနေတော့ပါ။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ သူ ပြောပြလိုက်လို့ မွန်မြတ် သိသွားပါပြီတဲ့။ မွန်မြတ်က သိပြီးသားကို သိပြီးတဲ့အတိုင်း ထားလိုက်ရင် ကောင်းပါရဲ့။ မထားဘဲ သောတကို သွားရမ်းမှာ၊ သောတကို ဒီဘက်မှာ ဝင်မပါတော့ဖို့ သွားတားမှာတွေ ဖြစ်လာရင် မလွယ်ဘူး။ အပြစ်မရှိတဲ့ သောတဟာ သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရက် ရဲဝံ့ကြောင့်၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ ဖြစ်လာရလျှင် အလွန်သနားဖို့ ကောင်းပါသည်။



“ရဲ့ မပြောချင်နေ။ မွန်မြတ်ဘာသာ စုံစမ်းမယ်”
“မဟုတ်ဘူးကွာ။ မွန်မြတ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာကို မဆိုင်တဲ့ အတိုင်းထားလိုက်ပါလား။ အဲဒီကိစ္စက မွန်မြတ်ကို ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မပေးဘူးလေ။ မွန်မြတ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ လုပ်။ မွန်မြတ် မိဘတွေ အသစ်ဝယ်ဆင်တဲ့ စိန်တွေ ဝတ်ပြီး အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လက်မထောင်ပြု၊ ဒါပဲ ရှိတာလေ။ ဘာဖြစ်လို့ အတိတ်ကာလကို ပြန်သိချင်တာလဲ”

“ရဲက မပြောလေ၊ သိချင်လေပဲလေ။ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ရိုးသားတဲ့ စိတ်အခန့်မသင့်မှု ဖြစ်ခဲ့ရင် ရဲ့ အခု ပြောပြနိုင်ရမယ်လေ။ အချင်းချင်း ပြဿနာလေးတွေ ဖြစ်ကြပြီး မခေါ်နိုင်၊ မပြောနိုင် ဖြစ်ထားကြရတယ်ဆိုရင် အဲဒီပြဿနာကို ပြောပြနိုင်ရမှာပေါ့။ မွန်မြတ်က နားလည်တတ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ ရှိလဲ။ အခုကျ ရဲက ပြောရမှာ သိပ်တွေဝေလွန်းနေတော့ မွန်မြတ် သိပ်သိချင်လာတယ်။ ရဲမှာ ဝိုင်းဝိုင်း၊ ကေသီ၊ သောတ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သုံးယောက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် မပြောပြချင်တဲ့ အတိတ်ကာလရှိကိုရှိနေတယ်လို့ ခံစားရတယ်”

ရဲဝံ့ထန်သည် မိန်းမတို့၏ သိချင်စိတ်ကို အတော်ပင် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ မိန်းမတွေဟာ သူတို့ မသိချင်ရင်





လည်း တကယ်မသိချင်ဟန်ဆောင်ထားနိုင်တယ်။ သိချင်ပြန်ရင်လည်း မျိုသိပ်လို့ကို မရဘူး။

မရမကကို စပ်စုတော့တာပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ရဲဝံ့ထန်သည် အပြေလည်ဆုံးသော အဖြေကိုသာ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ပြောပြမယ် နားထောင်။ ကိုယ် သူတို့ သုံးယောက်ထဲက သောတကြည်နဲ့ ဆယ်တန်းမှာ ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ပဲ”

“ဟင် ...”

ရဲဝံ့ထန်သည် ကောက်ခါငင်ခါ ချက်ချင်း ပြောလိုက်တော့မှ မွန်မြတ် တကယ်ပင် အံ့ဩသွားသည်။ မွန်မြတ် ထင်တာ သူငယ်ချင်းချင်း ကြားက ပြဿနာလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခုကျ အချစ်ရေးပြဿနာ ရှိခဲ့တာကိုး။ သဝန်မတိုတတ်တော့ သော မွန်မြတ်က တအံ့တဩသာ နားထောင်နေပါသည်။ ရဲဝံ့ထန်မှာ သူမ အရင်ကလည်း ရည်းစားတွေ ရှိခဲ့ကြောင်း သိထားသူပီပီ ဆယ်တန်းတုန်းက ချစ်သူဆိုတာသည် သူမကို များစွာ မတုန်လှုပ်စေခဲ့ပါ။

“ရဲက ကောင်မလေးသုံးယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးမှ သောတကြည်ကို ရွေးလိုက်တော့ ရဲကို မျှော်လင့်ချင် မျှော်လင့်နေမဲ့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား မှာပဲနော်”



“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ သူတို့ လုံးဝ သူငယ်ချင်း မဖြစ်ခဲ့ဘဲနဲ့ ကိုယ်က သောတကြည်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ သူတို့ အုပ်စုထဲ ဝင်ပြီး သောတကို ချက်ချင်းပဲ ဖွင့်ပြောတာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဘဝမှာ သောတနဲ့ ကိုယ်က စုံတွဲ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်တို့ အကြောင်းကို သိခွင့်အရဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ဘာကြောင့် ကွဲသွားတာလဲ”

“ကိုကြီး ကိုလတ်တို့က ကိုယ့်ကို ငယ်သေးတယ်ဆိုပြီး ခွဲလိုက်တာနဲ့ ကွဲသွားကြတာ၊ ဒါပဲ။ ကိုယ်က သူတို့ကို ဆန္ဒပြပြီး ဆယ်တန်း တစ်နှစ်ဝင်မဖြေဘူး။ သောတကတော့ အမေ့စကား နားထောင်ပြီးဝင်ဖြေတယ်။ ဒါကြောင့် အောင် သွားတယ်။ နောက်တော့ ကိုယ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွား တယ်။ ဒါပဲ ... ကဲ ... ဒါပဲရှိတယ်၊ ဇာတ်လမ်းက ဘာမှ မထူးခြားဘူး”

“အမှန်ဆို ဒီလောက်လေးဖြစ်ခဲ့တာများ ရဲ့ ပြောပြဖို့သင့် ပါတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ သောတက ရဲကို တော်တော်ချစ်ခဲ့ လားဟင်”

ထိုသို့မေးလိုက်သောအခါ ရဲဝံ့ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲ သွားခဲ့ပါသည်။ သောတ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ သောတကို အခု ပြန်ဆုံရစဉ်မှာ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ခံစား၍ရသောအခါမှာ သူ တကယ်ကြေကွဲရတာဖြစ်သည်။

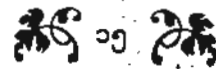
www.burmeseclassic.com



“ရဲနဲ့ ပြန်ဆုံကြပြီးပြီလားဟင်”

မွန်မြတ်သည် ရဲဝံ့၏ မျက်နှာအမူအရာကို အကဲခတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သလိုဖြစ်လျက် အဝေးကြီးကလာသော အသံမျိုးဖြင့် မေးမိလေသည်။

မွန်မြတ်သည် ရဲဝံ့ထန်၏ ခေါင်းအညိတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်မှာ လောကကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။



သောတသည် ပန်းခိုင်များကို ရေအသာဖျန်းနေစဉ် တံခါးတွန်းဖွင့်သံ ခေါင်းလောင်းသံများကြောင့် တံခါးဝကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေတ်နဲ့အညီ လှိုင်းအပွလေးတွေ ကောက်ထားသော ပခုံးထိရှည်ဆံပင်နှင့် ချောမောကြည့်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ ဝင်ကြည့်နော်၊ မဝယ်လည်း ရတယ်၊ ဝင်ကြည့်လိုရပါတယ်”

မိန်းကလေးက ချက်ချင်း မဝင်လာသေးဘဲ အဝမှာ ရပ်နေသဖြင့် သောတ လှမ်း၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ အဲဒီအခါကျမှ ထိုမိန်းကလေး အတွင်းကို လျှောက်ဝင်လာပြီး Fancy ပစ္စည်းလေးတွေတင်သော စတန်းဒ်လေးတွေအစီအရီ။ Card မျိုးစုံ တင်ထားသော စတန်းဒ်လေးတွေ အစီအရီချထားသည့် ဆိုင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်ပါသည်။ သောတကတော့ ပန်းခိုင်တွေ စိုက်ထားသော ပလတ်စတစ်ပုံးတွေထဲ ရေအခြေအနေကို ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com



“ဆိုင်လေးက ချစ်စရာလေးနော်၊ အထဲကို ပန်းရောင်လေးနဲ့ အဝါရောင်လေး လွှမ်းနေအောင် ဆေးသုတ်ထားတာ ဆန်းတယ်”

မိန်းကလေးဆီမှ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ် ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာမဟုတ်သော အသိအမှတ်ပြုပြော အသံကို ကြားရလျှင် သောတ အသာအယာပြုံးပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဆိုင်အပြင်အဆင်က ဘယ်သူ့ Idea လဲဟင်”

“ဇို့ကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့”

“ဆိုင်ဖွင့်တာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ခြောက်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“သူငယ်ချင်းရှိရင်လည်း တစ်ဆင့်ကြော်ငြာပေးပါဦး။ ဒီလို ဆိုင်မျိုးဆို မိန်းကလေးတွေ ပိုပြီး သဘောကျတတ်ကြလို့လေ”

“မွန်မြတ် သူငယ်ချင်းတွေက ဒီမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါဘူး။ သောတကြည်တို့သုံးယောက်လို တစ်နေရာတည်းမှာ အမြဲတွေ့ခွင့်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး”

“ဟင် ...”



သောတသည် ထိုမိန်းကလေးက သူမကိုယ်သူမ “မွန်မြတ်” ဟု ပြောလိုက်လျက် သောတအမည်ကိုရော သူငယ်ချင်းတွေရော ထည့်ပြောလိုက်ပြီး ဒီကိုလာရခြင်းကို သိသာစေလိုက်သောအခါ အံ့သြလျက် ငေးကြောင်သွားရတော့လေသည်။

“သောတကြည်ကို မြင်ဖူးချင်လို့ ဒီကိုလာတာပါ၊ တို့က မွန်မြတ်မေပါ၊ ရဲဝံ့ထန်ရဲ့ မွန်မြတ်မေပါ”

သူမကိုယ်သူမ ရဲဝံ့ထန်ရဲ့ မွန်မြတ်မေဟုပင် ထည့်ပြောသော မိန်းကလေးရဲ့ သဘောထားကို သောတ အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

“ရဲ့ မနေ့က ပြောပြမှ သိလိုက်ရတော့ ရဲရဲ့ ပထမဦးဆုံး ချစ်သူကို သိပ်တွေ့ချင်သွားတယ်”

“အဲဒါတွေက ပြီးသွားတာကြာပါပြီ။ သောတ သူ့ကို မေ့ထားတာကြာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ မေ့လိုက်တာလဲဟင်”

“ရဲဝံ့က ပြောမပြဘူးလား”

“ရဲကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို ဘာကြောင့် မေ့မစ်မှန်းသိပုံ မရဘူး။ သောတကြည်က စပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့လို့ မေ့လိုက်ကြရတာလို့ ပြောတယ်”

“အင်းလေ ... အဲဒါပေါ့ သောတက မေ့ထားပြီပဲ၊ မွန်မြတ်မေ ဘာမှစိုးရိမ်နေစရာမရှိပါဘူး၊ သောတ ဘယ်တော့မှ သူများချစ်သူကို မလုပ်ပါဘူး၊ စိတ်ချလက်ချနေပါ”

www.burmeseclassic.com



“မွန်မြတ်ကလည်း သောတကြည်ကို ရန်တွေ့ဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သောတကြည်ကို မြင်ဖူးချင်လို့လာတာပါ။ သောတကြည်ရဲ့ ပန်းဆိုင်လေးက ချစ်စရာလေးလို့ ကိုကျော်စွာထန်လေ ကိုလတ်လေ သူ့ဆီက ကြားခဲ့တာနဲ့ လာကြည့်တာပါ”

သောတသည် အခုမှ ဇာတ်လမ်းလာရှုပ်နေကြသော ရဲဝံ့ထန်တို့ဘက်ကို တော်တော်စိတ်ပျက်လာပါသည်။ တကယ်အနိုင်အရှုံးပြောရင် သူတို့ဘက်က လုံးဝနိုင်နေပြီ။ သောတမှာ သာ ရှုံးပြီးရင်းရှုံးနေတဲ့အရှုံးနဲ့ တိတ်ဆိတ်နေပေးရတာပါ။ ဒါကို ဘာကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာပတ်သက်နေကြသလဲ။ သောတ တွေးရင်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“မင်္ဂလာပွဲတစ်ပွဲလို့ စေ့စပ်ပွဲတစ်ပွဲလို့မျိုး ပွဲကြီးတစ်ခုလုံး အတွက် ပန်းမှာရင်ရော ရလား”

သောတက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မကြိုက်၍ ...
“အဲဒီလိုပွဲတွေက ပန်းအလှပြင်တဲ့သူကို အပ်လိုက်ရင် အကုန်လုံး စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးပြီးသားဆို”

“မဝင်ဝါတုန်းက သောတဆီက မှာတယ်ကြားလို့”

“အဲဒါ သူတို့ တစ်မျိုးလုံးက အမျိုးသမီးတွေ ပန်ကြဖို့၊ ပန်းခေါင်ပွင့်ကြီးတွေ ရွေးမှာတာပါ။ ပန်းအိုး၊ လက်ကိုင်ပန်းနဲ့ သတို့သမီးတို့ အရန်တို့ ပန်မဲ့ပန်းကျ ပန်းအလှပြင်တဲ့သူကပဲ အလှဖန်တီးရင်နဲ့ ညှိပြီး စီစဉ်ပေးတယ်လို့ ကြားတယ်”

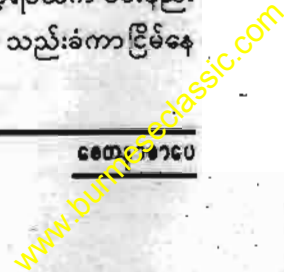


“မွန်မြတ်တို့ ပွဲကျရင်လည်း မေမေ အပါအဝင် တစ်မျိုးလုံးက မိန်းမတွေပန်ဖို့ ခေါင်ပွင့်ပန်းလှလှကြီးတွေ မှာရင်ရော သောတကြည် လက်ခံမှာလားဟင်။ စီစဉ်ပေးနိုင်မလား”

“သောတမှာ မရှိတဲ့ပန်းဆိုရင်တော့ မရပါဘူး။ ဥပမာ သင်္ဃင်လို့မျိုး ပန်းကိုတော့ သောတ မစိုက်ပါဘူး”

“အင်း ... မေမေတို့ ဘာပန်ချင်မလဲ မသိဘူး။ ပြန်မေးလိုက်ဦးမယ်။ တကယ်တော့ မွန်မြတ်က သောတနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာပါ။ သောတဆီက ပန်းတွေဝယ်ပြီး အားပေးချင်လို့ပါ”

အမှန်တော့ ငါတို့ ဒီအခြေအနေတော့ ရောက်နေပြီရယ်လို့ တမင်လာပြောတာလည်း ပါပါတယ်။ ထိတ်ထိတ်ကြိလုပ်ကြမဲ့ပွဲတွေဟာ ဒီလိုပါ။ မွှားပန်းဆိုင်လေးထဲက ပန်းခင်းသိပ်မကြီးလှတဲ့ ခြံထဲက မရှိမဲ့ရုံမဲ့ ပန်းကိုပဲ လာမှာကြမယ် မထင်ဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ အဆက်အသွယ်နဲ့ သူ့ ပန်းအလှပြင်တဲ့သူနဲ့ အကုန်စီစဉ်ပြီးနေလောက်ပြီ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို လာထိခိုက်ရသလဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြရသလဲ။ သောတသည် စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းနေပေမဲ့ ကိုယ်က ဆိုင်ရှင်လည်းဖြစ်၊ ကိုယ်က ရှုံးနေသူလည်းဖြစ်လေရာ ကိုယ့်ဘက်က ဒေါသဖြစ်ပြီရင်ပဲ ရှုံးမိမဲသည်ထင်မှာစိုးတာ။ သူ့ရှေ့မှာ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းမှုကို ထုတ်ပြသလို ဖြစ်သွားမှာစိုးတာတွေနဲ့ပဲ သည်းခံကာ ငြိမ်နေပေးလိုက်ရပါသည်။





“ဟယ် ... ဒီအရုပ်လေးက ချစ်စရာလေးနော်၊ ဖန်ရုပ်လေး အသည်းယားစရာလေး။ ဒီလို Fancyလေးတွေကျ သောတကြည် ဘယ်က သွားရှာလာတာလဲဟင်”

မွန်မြတ်မေသည် Fancyအရုပ်လေးတွေ တင်ထားသော Stand ရှေ့ရပ်၊ ရွေးချယ်ရင်း သောတကြည်ကို တရင်းတနီး ပုံစံဖြင့် စပ်စုမေးမြန်းနေပြန်သည်။

ဖန်ရုပ်လေးတွေက အဝါရောင်သမ်းတာ၊ ပန်းရောင်သမ်းတာ၊ အပြာရောင်သမ်းတာ၊ အစိမ်းရောင်သမ်းတာလေးတွေ ရှိသလို မူလဖန်အရောင်အကြည်အတိုင်း ဖြစ်နေသော အရုပ်လေးတွေလည်း ရှိသည်။ အရုပ်လေးတွေကတော့ Angelရုပ်တို့၊ ကောင်လေး ကောင်မလေးစုံတွဲရုပ်တို့၊ ပန်းခြင်းလေးတွေ၊ ပန်းအိုးနဲ့ ပန်းခိုင်လေးတွေ၊ အိမ်ပုံစံသေးသေးလေးတွေ၊ ကြောင်ရုပ် မွေးရုပ် ငှက်ရုပ် ယုန်ရုပ်လေးတွေ အစုံအလင်ပင်။ ဘယ်မိန်းကလေးပဲလာ လာ ထိုအရုပ်လေးတွေကို ဗိုသဘောကျကြ သလို မွန်မြတ်မေလည်း သဘောကျပြီး ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံခြားထွက်မဝယ်နိုင်တော့ နိုင်ငံခြားကို တစ်လတစ်ခေါက် ဈေးထွက်ဝယ်နေတဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတလေလည်း ဝိုင်းဝိုင်းတို့ အမျိုးတွေထဲကဖြစ်ဖြစ် သွားရင် မှာရတာပေါ့။ အိမ်မှာ Internet လည်း မရှိတော့ Internet Cafeဆိုင်လေးကိုသွား Internetကြည့်ပြီး လိုချင်တဲ့ ဒီဇိုင်းလေးတွေ ရှာရတာပေါ့၊ တွေ့ရင် ကူးလာရတာပေါ့။”



အဲဒီ ကူးလာတဲ့ ဒီဇိုင်းလေးတွေပြပြီး ဝိုင်းဝိုင်းတို့ကို အားကိုးပြီး မှာရတာပေါ့”

“မွန်မြတ် ဒီအရုပ်လေး ဝယ်သွားမယ်”

မွန်မြတ်မေက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့် သူတို့လက်တွေ အကုန်လုံး အသီးသီး ဆုပ်ကိုင်ကြည့်နူးနေကြသော ဖန်သား အပြာရောင်လွမ်းသည့် အရုပ်လေးကို ယူလိုက်သည်။

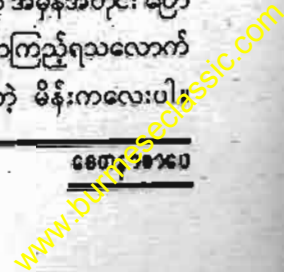
“မဝယ်လည်း ရတယ်နော်၊ အားနာပြီးတော့ ဝယ်တာတော့ မလုပ်ပါနဲ့။”

သောတကလည်း မွန်မြတ်မေကို မုန်းလည်းမမုန်း၊ ခင်လည်းမခင်တာမျိုး ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်ပါသည်။ မွန်မြတ်မေ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“အားနာပြီးဝယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောကျလို့ ဝယ် သွားတာပါ”

“ဒါဆို သေသေချာချာ သတင်းစာစက္ကူနဲ့ ပတ်ပြီး ထုတ်ပေးလိုက်မယ်နော်၊ ဖန်လေးတွေက လှပေမဲ့ အထိမခံဘူး။ ကွဲလွယ်တယ်”

သောတ စေတနာဖြင့် အသေအချာ ထုပ်ပိုးပေးနေသည်ကို ကြည့်ရင်း မွန်မြတ်မေသည် သောတကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားပါသည်။ သူမ လှေလာကြည့်ရသလောက်ကတော့ သောတဟာ စိတ်သဘောမဆိုးလှတဲ့ မိန်းကလေးပါ။





အစကတော့ ရဲရဲ စိတ်တွေဟာ သောတဆီမှာ စိတ်မကုန်သေးဘူး။ သောတကို ပြန်ဆုံစဉ်မှာ ရဲဟာ တွေဝေလာ ပြုဆိုပြီး မဆီမဆိုင် သောတကို စိတ်ဆိုးခဲ့မိပေမီ ကိုယ်တိုင်လာ တွေ့ဆုံလေ့လာကြည့်ပြန်တော့ သောတဟာ သူမဘာသာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းစွာ နေနေခဲ့သူအဖြစ် အကဲခတ်၍ ရသွားပါသည်။

“ရှော ဒီမှာ ခုနစ်ထောင့်ငါးရာနော်၊ အတိပဲ”

မွန်မြတ်မေသည် ဖန်ရုပ်မိုးပိုက်ဆံ အတိအကျကို ထုတ်ပေး၍ ငွေရှင်းလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သောတ ပိုက်ဆံယူရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သောတကို ရဲက ဘာများပြောသွားလဲဟင်”

သောတသည် အရုပ်ဝယ်ပြီးလည်း ပြီးပဲမပြီးနိုင်တော့ သော မေးမြန်းမှုကို စိတ်ရှုပ်လာကာ မွန်မြတ်မေကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

“ဆောရီး ... ဆောရီး ... မွန်မြတ် သောတကို တမင် စိတ်အနှောင့်အယှက်လာပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရဲက မွန်မြတ်နဲ့ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ကို သိပ်စိတ်မပါတော့ဘဲ တွေဝေနေ မှန်းသိလို့ မွန်မြတ်တို့ စေ့စပ်ပွဲလုပ်မိကိစ္စကို ခဏဆိုင်ထား လိုက်လို့ပါ။ ရဲကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး။ သူက မွန်မြတ် လုပ်ရင်လည်းလုပ်လို့ပြောပေမဲ့ ရဲရဲ ပုံစံကြည့် ရတာ တွေဝေနေသလားလို့လေ။ ဒါနဲ့ မွန်မြတ်လည်း



လူသိရှင်ကြား လုပ်ကြံရမဲ့ပွဲကို နည်းနည်းလန့်သွားလို့ ဟိုတယ်မှာ စရန်သွားပေးမှာကိုတောင် မပေးဘဲနေနေသေး တယ်လေ။ သူ သောတကိုလည်း တော်တော်ချစ်ခဲ့မယ်လို့ မွန်မြတ်ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူအခုကျ တွေဝေနေတာ”

သောတ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရဲဝံ့ဆီမှ ...

“ငါ သောတကိုပဲ ရွေးတော့မယ်”

ဟူ၍ ပြောသံကြားစဉ်က ပြတ်ပြတ်သားသားလိုချင် ခဲ့သဖြင့် မွန်မြတ်မေကို သွားပြောခဲ့ပါလို့ပင် မှာလိုက်ဖူးပါသည်။ ရဲဝံ့ မွန်မြတ်မေ ရှေ့ရောက်ရင် ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း အလိုလိုပင် ကြိုသိသလို ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ဒါကြောင့် သူ ကိုယ့်ဆီ အပြေးပြန်လာမဲ့နေ့ကို စောင့်မျှော်မနေခဲ့တော့ပါ။

ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မရောက်လာ တော့သည်ဖြစ်စေ သောတ ဖြေသိမ့်နေတတ်လေပြီ။ အခုကျ တကယ်ရောက်လာသူမှာ မွန်မြတ်မေ ဖြစ်နေခဲ့ပြန်သည်။ သောတ သည် ရဲဝံ့ကို တွေဝေလွန်းသူရယ်လို့ အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါ။ သောတနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာက ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့အတိတ်ကာလက ကြာပြီ ကြာလှပြီ လေ။ မွန်မြတ်မေကို တွေ့ပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာက အခုချိန်မှာ ဖြစ်တဲ့အချစ်နဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ရွေးရတဲ့အခါ သူ့မှာ အရွေးခက်နေစေပြီ။ သောတကို တွေ့ရင် သောတကို မထားရစ်ခဲ့နိုင်ပြန်။ မွန်မြတ်မေကို တွေ့ရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ စွန့်ခွာသွားရမှာမျိုး မလုပ်နိုင်ပြန်နဲ့။

www.burmeseclassic.com



“တကယ်တော့ သောတနဲ့ ပြန်မဆုံခဲ့ရင် ရဲဝံ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတည်းပဲ ရှိမှာပါလို့ မွန်မြတ်မေ တွေးမိနေမှာပဲ”
“တမင်လုပ်ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မတော်စာဆ တွေ ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

သောတ ခေါင်းညိတ်ပြစရာမလိုပါ။ မွန်မြတ်မေက အားလုံးကို သိပြီးနေပုံပင်။

သောတကပဲ ...
“တကယ်တော့ မွန်မြတ်မေဘက်က အားလုံးသေချာနေပြီပဲ။ စေ့စပ်ပွဲကို လုပ်ချင်ရင်လုပ်ပါ။ ရဲဝံ့က ခွင့်ပြုထားပြီပဲ။ လုပ်လိုက်ပေါ့။ မကြာခင် လက်ထပ်ပြီး သူ့ကို ကိုယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် လုပ်ထားလိုက်ပေါ့။ ဘာကြောင့် ကြောက်နေစရာရှိလဲ”

မွန်မြတ်မေက ခေါင်းခါရင်း ...
“ဟင့်အင်း ... မွန်မြတ်က အဲဒါမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ကိုယ့်ကို ချစ်နေတာပဲ လိုချင်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းရလို့ သူ သိပ်ပျော်နေတာပဲ မြင်ချင်တယ်။ ကိုယ့်လက်ကို တွဲထားပြီး တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်ကို လွမ်းနေမယ်၊ တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ကို ပိုချစ်နေမယ်ဆိုရင် လူနှစ်ယောက်ပေါင်းနေကြတာဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

သောတသည် မွန်မြတ်၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ဒီမိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျသွားပါသည်။ အစကတော့ ကိုယ့်ကို မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြချင်၍ လာခဲ့သည် ထင်ပေမဲ့ တကယ်တော့ သူကလည်း ရင်ဖွင့်စရာတွေ ရှိနေ၍ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်နေသည်တဲ့။

“မွန်မြတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြွားပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မွန်မြတ်သာ အချစ်ကို အဓိကထားဘဲ ရွေးမယ် ဆိုရင် သူ့ထက်သာတာကို ရွေးလို့ရပါတယ်။ သူ့ထက် ရုပ်ရည်ရော ချမ်းသာကြွယ်ဝတာရော ရွေးရင် ရွေးစရာတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကျမှ တကယ်ပဲ ချစ်တာမို့ လက်ခံခဲ့တာပါ။ သူ့မှာ ရည်းစားတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ် ဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာပဲ။ မွန်မြတ် ဖေဖေက သူ့ကို သိပ်သဘောမကျတော့ အပြစ်တွေ ဘာတွေပြောရင်လည်း သူ့ဘက်က ကာကွယ်ပြီး မွန်မြတ် ရစ်တည်ပေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒါတွေဟာ သူ့ကို တကယ်ချစ်လို့ပါ။ ဒီတော့ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုပဲ ချစ်တာလိုချင်တယ်။ ကိုယ် တစ်ယောက် တည်းကို ချစ်နေတာပဲ လိုချင်တယ်”

သောတသည် သူတစ်ပါးအပေါ် နားမလည်နိုင်သော မိန်းကလေးသာ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် “အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ငါ့ကို လာချစ်မနေနဲ့လို့ တားလို့ ရမှာလား။ ငါက သေပေးရမှာလား” တွေ ဘုဘောက်ပြောပစ်ပြီ။



ရန်တွေ့ပစ်လိုက်ပြီးနေပြီ။ အခုတော့ သောတဟာ တစ်ဖက်မိန်းက လေးရဲ့ ခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာသောအခါ သူမ လာပြောပြ သမျှ အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ နားထောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

“သောတကြည်သာဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲဟင်”

သောတ မျက်ခုံးတွေပင့်တက်သွားပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးက တကယ်မလွယ်ဘူးပဲ။ သူ့ခံစားချက်တင်မက သူများ ခံစားချက်ကိုပါ လိုက်စပ်စုတတ်သူပဲ။

“ရဲဝံ့က သောတကိုမှ မရွေးတော့တာလေ။ သူ တွေဝေနေပေမဲ့ သူ ဦးစားပေးနေတဲ့သူဟာ မွန်မြတ်မေပါ။ ဒီတော့ သောတက ကြိုတင်စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မျှော်လင့်မထားတော့ဘူး။ မျှော်လင့်ခဲ့ပြီးမှ မရခဲ့ရင် သိပ်ကြေကွဲဝမ်းနည်းရတဲ့ ဒဏ်ကို နောက်တစ်ခါ မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သောတ သူ့တို့ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး တစ်နေ့ ပြန် ဆုံရမှာပဲလို့ မျှော်လင့်နေခဲ့ဖူးတယ်။ တကယ်လည်း ပြန် ဆုံခဲ့ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နှလုံးသားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေရာပေးထားတာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကြေကွဲရတဲ့ ခံစားချက်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ သောတ ဒါကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ခံစားရမှာ သိပ်ကြောက်သွားပြီ”

မွန်မြတ်မေသည် သောတ ရင်ထဲမှာ ရှိနေ၊ ကိန်းအောင်းမျှသိပ်နေသော ကြေကွဲမှုကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကရ



ဏာသက်သွားပါသည်။ ကိုယ်ချင်းလည်း စာပါသည်။ မွန်မြတ်တောင်မှ ရဲရဲ့ အချစ်ကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခံယူချင်ခဲ့တာလေ။

ထိုအချိန်မှာပဲဆိုင်ထဲကို ဝယ်ဖို့ဝင်လာသည့် ကောင်လေး ကောင်မလေး စုံတွဲတစ်တွဲကြောင့် သောတတို့ စကားဝိုင်း ရပ်သွားပါသည်။

ကောင်မလေးကတော့ သောတနဲ့ ခင်မင်နေသူမို့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပင် သောတဆီ တန်းလာရင်း ...

“မသောတရေ ... သူကလေ အပြောကြီးပြီးလာတာသိလား။ မသောတဆီကဝန်းတွေ တစ်ခိုင်ချင်း သူ့ စိတ်ကူးနဲ့သူ ဝယ်မယ်တဲ့။ မသောတ ရှောင်တဲ့ ပန်းခြင်းလုပ်တဲ့ ကြိမ်ခြင်း လှလှလေးတစ်လုံးရယ်၊ ကတ်ဒ်ရယ်။ ကြိမ်ခြင်းကို အလှဆင်မဲ့ ဖဲကြိုးတွေရယ် သတ်သတ်စီ ဝယ်မယ်တဲ့၊ ပြီးမှ ပန်းခြင်းလှလှလေးနဲ့ နိနို့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်လုပ်ပေးမယ်တဲ့ သိလား။ အဲဒါ မသောတဆီက ဘာပန်းဝယ်ရမလဲ အကြံကပ်တောင်းရင် မပေးနဲ့နော် ဟင်း ဟင်း ... အပြောကြီးတဲ့သူ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“မသောတက ချစ်သူတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ပန်းခြင်းလေးတွေ ပန်းစည်းလေးငွေ စီမံပေးတဲ့နေရာမှာ ဆရာမကြီးလေ။ မသောတကို မမီပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူအတွက်တော့ ရအောင်လုပ်ပြချင်လို့”

www.burmeseclassic.com



“ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းတာပေါ့။ နို့နို့ ပန်းခြင်းလေး ရလာရင် သောတကို လာပြုဖို့ မမေ့နဲ့နော်။ သောတလည်း ဇော်ထိပ်လက်ရာ ကြည့်ချင်တယ်”

ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးစုံတွဲတို့က လက်ချင်း ကျစ်နေအောင် ချိတ်လျက် ပန်းခြင်းတောင်းလုပ်ရန် ကြိမ်ခြင်း အလွတ်များထားရာဆီ သွားရွေးနေပါသည်။ သောတသည် ကိုယ့် ဆိုင်မှာ အဓိကက ဒီလိုစုံတွဲလေးတွေ အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး Romanticဆန်ဆန် ပစ္စည်းတွေပဲ ရောင်းတာမို့ ဒီလိုအချစ်ပြိုင်ပြ ကြသော စုံတွဲတွေကို မကြာခဏ မြင်နေကြပါပင်။ တချို့ကျ ခါးချင်းဖက်လို့၊ တချို့ကျ ကောင်မလေးရဲ့ ပခုံးကို ကောင်လေးက ဖက်လို့၊ တချို့ကျ ကောင်မလေးကပဲ ကောင်လေးရဲ့ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးကိုင်လို့၊ တချို့ကျ အခုတွေ့ရသလို လက်ဖဝါးနှစ် ခုက လက်ချောင်းချင်း ချိတ်လိမ်ကျစ်ပြီး တစ်ယောက်လက်ဖဝါး ထဲ နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်က မြှုပ်ဝင်သွားတော့မလို ပုံစံ တွဲချိတ်လို့ ဝင်လာကြတာတွေ မြင်ဖူးပါသည်။

အဲဒီလို လက်ဖဝါးချင်း ချိတ်လိမ်ကျစ်ထားတဲ့ပုံစံ ဟာ ရဲဝံ့နဲ့ သောတတို့ရဲ့ မူပိုင်ပုံစံလေးလိုပဲမို့ အဲဒီပုံစံလေး မြင် ရရင် ရဲဝံ့ကို သိပ်သတိရခဲ့တာပါ။ သိပ်လွမ်းခဲ့တာပါ။ အခုလည်း ရဲဝံ့ကို သတိရသွားတဲ့အခါ သောတ ရင်ထဲမှာ လက်ရှိအဖြစ် အပျက်ကို တွေးမိပြီး ကြေကွဲနေရတော့သည်။

ရဲဝံ့ ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်မလဲကွယ်။



“သောတကြည် ... မွန်မြတ် သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ စကား ပြောရတာရော တွေ့ရတာရော ဝမ်းသာပါတယ်”

မွန်မြတ်မေ ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ သောတ အသာအယာပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မွန်မြတ်မေ ဆိုင်တံခါး ကို တွန်းဖွင့်ပြီး ထွက်သွားသောအခါမှ သောတ အတွေးတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ရပြန်သည်။

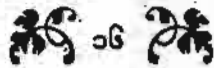
ရဲဝံ့ မွန်မြတ်ကို ဘာကြောင့် ချစ်ရသလဲ။ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ထိတောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ရသလဲ။ ဘယ်လောက် ချစ် ထားခဲ့လို့လဲ။

ငါ့ကိုရော နင် အယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့လဲ ရဲဝံ့ရယ်။ စိတ်ကစားပြီး ချစ်တဲ့အချစ်မို့ မခိုင်မြဲခဲ့တာလား။ မေ့လွယ်ခဲ့တာ လား။

သောတသည် အတွေးတွေကို ခပ်မြန်မြန်ပင် အဆုံး သတ်လိုက်ကာ သူမနား လာရပ်ကြသော ဇော်ထိပ်နဲ့ နို့နို့တို့စုံတွဲ လေးကို အကောင်းဆုံး အကြံတွေပေးဖို့ အပြုံးကို ပြင်ဆင်လိုက် ရပါသည်။ ရယ်တော့ ရယ်စရာကောင်းသား။ ချစ်သူတွေအတွက် အကြံပေးနေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ချစ်သူနဲ့ လွဲနေရသတဲ့။



www.burmeseclassic.com



ဝိုင်းဝိုင်းသည် သူမဆိုင်ထဲ ဝင်လာသော မွန်မြတ်မေကို မြင်ပါသည်။ သို့သော် ... လှမ်းမခေါ်ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ စာရင်းမှတ်စရာရှိတာ ဆက်ပြီးမှတ်နေခဲ့သည်။ ဝိုင်းဝိုင်း စိတ်ထဲမှာ မွန်မြတ်မေကို ဘယ်လိုမှ သဘောမကျပါ။ ခင်လည်း မခင်လိုပါ။ သောတလို ခွင့်လွှတ်ရေးသမားကြီး လုပ်ပြီးတော့လည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ဝိုင်းဝိုင်း သောတ ဘက်က နာသည်။ တကယ်ဆို ရဲဝံ့ထန်နားမှာ မွန်မြတ်မေ မရှိဘူးဆိုရင် သောတဟာ သူချစ်တဲ့ ရဲဝံ့ထန်ကို ပြန်ပြီး လက်တွဲထားခွင့် ရမှာလေ။ အခုတော့ ဒီမိန်းကလေး ရှိနေလို့ သောတ ကြေကွဲနေရတာလို့ပဲ မြင်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဝိုင်းဝိုင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောရရင်ပေါ့။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော်တုန်းက ရဲဝံ့ထန်ကို တိတ်တခိုး စိတ်ဝင်စား မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတာမျိုး ရှိခဲ့သည်။



ရဲဝံ့ထန် စာလေးတွေ ရေးရေးပြီး ဝိုင်းဝိုင်းတို့ သုံးယောက်ကို ဝေဖန်စဉ်တုန်းက ဝိုင်းဝိုင်း စိတ်ကူးကြိုယဉ်ခဲ့တာဟာ ရဲဝံ့ထန်သည် ဝိုင်းဝိုင်းကို သဘောကျ၍ လာဇာတ်လမ်းစသည် ဟူ၍ပင်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဝိုင်းဝိုင်းက အားလုံးထဲမှာ ပိုလည်းလှကာ ပိုကံဆံလည်း ပိုချမ်းသာသဖြင့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တို့ကလည်း ပိုကောင်းမွန်နေသဖြင့် အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ယောက်ျားလေး ဆယ်ယောက်မှာ ခုနစ်ယောက် လောက်က သူမကို သဘောကျပြီး ချဉ်းကပ်သူတွေသာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျန်တဲ့သုံးယောက်မှာ နှစ်ယောက်ကတော့ သောတကို ...။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ကေဆီကိုဆိုပြီး သဘောကျသူ အချိုးချကြည့်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမို့ ဝိုင်းဝိုင်းသည် ရဲဝံ့ထန် ကိုယ့်ကိုများ လာကြိုက်သလားဆိုပြီး ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးသည်။ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ရဲဝံ့ထန်၏ သိပ်လည်းမချော၊ သိပ်လည်းအခန့်ကြီးမဟုတ်သော ယောက်ျားပီသစွာ ကြည့်ကောင်းသည့် ရုပ်ရည်ကို ကျိတ်အမှတ်ပေး သဘောကျခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော် ရဲဝံ့ထန်ဟာ ဝိုင်းဝိုင်းကို ကျော်ပြီး သောတကို ရွေးခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရတုန်းက ဝိုင်းဝိုင်းသည် အရှက်ကြီးရှက်၊ ဝမ်းအနည်းကြီးနည်းလျက် တစ်ယောက်တည်း မသိမသာ အသည်းကွဲခဲ့ဖူးလေသည်။ ရဲဝံ့ထန်ကိုလည်း တော်တော်ကြီးမုန်းခဲ့ဖူးလေသည်။ သောတကိုလည်းမပြီး ရန်လုပ်မိဖူးတာတွေ၊ ရဲဝံ့ထန်ကို ပြန်မကြိုက်ဖို့ အကြံပေးဖူးတာတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

www.burmeseclassic.com



ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ပြန်တွေးကြည့်ပြီးတော့ ...
 “ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုကြိုက်သလား၊
 မကြိုက်သလား မသိဘဲနဲ့ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်တာဟာ
 အတော်ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူက ကိုယ့်ကို
 ကြိုက်မလာတာဟာ ဘယ်သူ့အမှားမှ မရှိဘူး။ သူ့စိတ်နဲ့
 သူ သောတကိုပဲ ကြိုက်တာကို ငါ မနာလို မဖြစ်သင့်ဘူး။
 မမှန်းသင့်ဘူး။ အမြင်ကြည်သင့်တယ်။ သူငယ်ချင်း တစ်
 ယောက်လို လက်ခံသင့်တယ်”

ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ရှက်တတ်လာခဲ့သဖြင့် နောက်
 ပိုင်းမှာ ရဲဝံ့ထန်ကို ရိုးရိုးသားသား လက်ခံနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဆယ်
 ကျော်သက် အရွယ်မှာ စိတ်ကစားပြီး ဒီကောင်လေးကိုပဲ ကြိုက်
 သလိုလို ဟိုကောင်လေးကိုပဲ သဘောကျသလိုလို ဖြစ်ခဲ့တာမို့
 အသည်းကွဲတာ၊ စိတ်နာတာတွေလည်း ကြာတော့ ပျောက်သွားခဲ့
 သည်။ မေ့သွားနိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

သောတနဲ့ ရဲဝံ့တို့ သတင်းတွေ ကြားရပြီး ရဲဝံ့ဘက်
 က အစ်ကိုတွေ ဝင်ခြယ်လှယ်လို့ သူတို့ကွဲရတော့ ဝိုင်းဝိုင်းဟာ
 ရဲဝံ့ထန်ကိုရော သူ့အစ်ကိုတွေရောကို သောတ ဘက်က နာပြီး
 မုန်းခဲ့ရသေးသည်။

“ခင်ဝိုင်းဝိုင်း ဆိုင်က ဖုံတယ်နော်၊ တစ်ဆိုင်တည်း ဝင်
 လိုက်တာနဲ့ ဝတ်စုံရော၊ လက်ကိုင်အိတ်ရော၊ ဖိနပ်ရော၊
 ဝမ်းဆက်ဖြစ်အောင် တစ်ခါတည်း ဝယ်သွားနိုင်တယ်။



ပစ္စည်းလေးတွေက၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဈေးလည်းကြီး
 တယ်”

မွန်မြတ်မေသည် အင်္ကျီနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ခူးထိ
 ရှည်ဂါဝန်တစ်ထည်၊ ထိုဂါဝန်နဲ့လိုက်သော ခူးအောက်နားထိရောက်
 သည့် ဘုတ်အရှည်နှင့် လက်ကိုင်အိတ် လှလှလေးတို့ကို ရွေးလာပြီး
 ဖြစ်သဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်း ဆီမှာ ငွေလာချေရင်း ရယ်မောပြောပါသည်။

“ဈေးကြီးပေမဲ့ ပစ္စည်းက အကောင်းစားတွေလေ၊ မွန်မြတ်
 မေတို့က သုံးနေကျပဲ သိပါတယ်၊ ကြော်ငြာမနေတော့ပါ
 ဘူး။ ဒီဂါဝန်ဆို Vera Wang (ဗီရာဝမ်း)လက်ရာကို
 အတုခိုးပြီးထုတ်တဲ့ ဒီဇိုင်းလေ၊ စင်ကာပူကနေ တိုက်ရိုက်
 လာတာ။ ဖိနပ်က Shoe Biz (ရှူးဘစ်(ဇ))တံဆိပ်အစစ်
 ဩစတြေးလျက လာတာ၊ Aussie Dollar နဲ့ဆို 89.95
 ပေါ့၊ ဒီကငွေနဲ့ ပြန်တွက်တော့ ဈေးကြီးသွားတယ်၊ အိတ်
 ကလည်း ပခုံးလွယ်အိတ် အကြီးတွေ အခု ပြန်ခေတ်စား
 လို့ ခုတလောမှ ထပ်ဝယ်တင်လိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းသစ် Fossil
 (ဖော့(စ)ဆေးလ်)လေ၊ မော်ဒယ်လ် Kate Moss (ကိတ်
 မော့(စ))နဲ့ ကြော်ငြာပြတယ်၊ ဒီမှာ ကတ်တလောက်”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းက ကတ်တလောက်ကို ထိုးပြရင်း
 မွန်မြတ်မေ ရှင်းနေသော ငွေအထပ်ကို ငွေရေစက်ဖြင့် ရေနေပါ
 သည်။ အင်္ကျီ၊ ဖိနပ်၊ အိတ် သုံးမျိုးပေါင်းက သိန်းဆယ်ဂဏန်း
 ရဲ့တစ်ဝက်လောက် ပေးလိုက်ရပေမဲ့ မွန်မြတ်မေ ပုံစံက စဉ်းစား

www.burmeseclassic.com



တွက်ချက်နေပုံ မရပါ။ ခင်ဝိုင်းဝိုင်းတို့လည်း မွန်မြတ်မေတို့လိုပဲ သိပ်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝနေကြသော အသိုင်းအဝိုင်းတွေမို့ ကိုယ့် ဆိုင်မှာ လာဝယ်နိုင်ပြီ ဆိုကတည်းက ပိုက်ဆံကို သုံးနိုင်လို့သာ ဝယ်တယ်ဆိုတာ သိထားပြီး ဖြစ်လေရာ မွန်မြတ်မေ ဝယ်နိုင် တာကိုလည်း ခင်ဝိုင်းဝိုင်းက တအံ့တဩ ဖြစ်မနေပါ။

“ဒါတွေအကုန် ခင်ဝိုင်းဝိုင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ အမြဲထွက်ဝယ် တာပဲလား။”

“ကိုယ့်ဘာသာ ထွက်ဝယ်တာ များပါတယ်။ ကတ်တံ လောက်ကြည့်ပြီး သူများကို လူကြိုမှာရရင် တစ်ခါတလေ စိတ်တိုင်းမကျလို့”

“ဟိုတစ်ရက်က သောတကြည်ဆီလည်း ရောက်သေးတယ်၊ သူလည်း ပြောပြတယ်၊ သူ့ဆိုင်က fancy ရုပ်လေးတွေ ကိုတော့ ကတ်တံလောက်ပြပြီး ဝိုင်းဝိုင်းတို့ စင်ကာပူကို ရှေ့ပင်းသွားရင် မှာရတယ်တဲ့”

သောတဆီ သူကပဲ ရောက်သေးသတဲ့။ ဘာသွား ဒုက္ခပေးတာလဲ။ သောတ သူ့ဘာသာ နေတာ။ သောတကို ဘာ တွေသွားပြောသလဲ။ သောတက စိတ်တော့ ပျော့တယ်။ အလွယ် တကူ အရှုံးပေးလိုက်ရင် ဒုက္ခ။ အဲဒီအကောင် ရဲဝံ့ထန်ကိုပဲ အား မရတာပါ။ တကယ်ဆို သူ ပြတ်သားလိုက်ရင် ပြီးနေပြီ။

“သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ခင်ဝိုင်းဝိုင်းတို့ ကေသီ ကျော်တို့က အသိဆုံးပဲ ထင်တယ်”



“ရဲဝံ့ထန် ပြောမပြဘူးလား။”

“သူ့ဘဝမှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အခင်ဆုံး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း တွေတဲ့”

“မွန်မြတ်မေ တို့ဆီလာတာ ဘာသိချင်လို့လဲ”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းသည် တိုက်ရိုက်ပင် မေးလိုက်ပါသည်။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ ကိုယ့်ပြဿနာ အဆင်မပြေတာနဲ့ ဟိုလူ့ လိုက်မေး၊ ဒီလူ့လိုက်မေးနဲ့ ထင်တယ်။ သောတဆီ ဘာတွေ သွားမေးပြီးပြီလဲ။ မေးလို့ မကျေနပ်နိုင်တာနဲ့ ငါ့ဆီ ရောက်လာ ပြီး မေးတာထင်တယ်။ ကဲ ... သိပ်သိချင်တာတွေ ရှိရင်လည်း ပြောရတာပေါ့လေ။ သူ့ဆီက ဘာသံများ ပြန်ကြားရမလဲဆိုတာ သိချင်ပါရဲ့။

“တကယ်တော့ မွန်မြတ် စိတ်ရှုပ်နေတာနဲ့ ရှေ့ပင်းထွက် လာတာပါ။ ဒီပလာဇာရှေ့ရောက်တော့ ခင်ဝိုင်းဝိုင်း ဆိုင် ဖွင့်ထားတာ သတိရပြီး ဝင်လိုက်တာ။ ဈေးလည်းတကယ် ဝယ်ချင်လို့ ဝင်လာတာပါ။ မွန်မြတ်က အဲဒီလိုပဲ၊ စိတ် ရှုပ်ရင် ဈေးလျှောက်ဝယ်တတ်တယ်၊ အခုလည်း ခင်ဝိုင်း ဝိုင်း ဆိုင်ကို ဈေးဝင်ဝယ်ရင်းက သောတကြည် အကြောင်း ပြောမိတာပါ။ တမင်ဝင်လာပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ယုံပါတယ် ... ယုံပါတယ်။ ခင်ဝိုင်းဝိုင်း စိတ်ထဲမှာ ပြန်ပြောမိသည်။ မွန်မြတ်မေ မျက်နှာက လိမ်ရင်လည်း လိမ်မှန်း သိသာသလို အမှန်အတိုင်း ပြောရင်လည်း ပြောတဲ့ပုံမှန်း သိသာ

www.burmeseclassic.com

တာမို့ မွန်မြတ်မေ တကယ်ပြောတာဟု ယုံပါသည်။ စိတ်ရှုပ်တိုင်း ရှော့ပင်းသာလုပ်ရရင် သူဝယ်ပုံမျိုးနဲ့တော့ မွဲဖို့ပဲ ရှိတယ်။ သူ ကြည့်ရတာ ခဏ ခဏတော့ စိတ်မရှုပ်ဖူးဘူး ထင်ပါရဲ့။ တချို့ ဝယ်တွေများ ကုသိုလ်က ကောင်းတော့လည်း ဘဝမှာ စိတ်ရှုပ်စေ သိပ်မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့လေ။

“လာလေ ... စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြရအောင် တို့ဆိုင်ဘေးမှာ icy pole ဆိုတဲ့ အအေးဆိုင် ရှိတယ်။ အအေးသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

အရောင်မျိုးစုံရှိသော ဖျော်ရည်များ သူ့စက်နဲ့ သူ တဖွားဖွား ကျနေသည့် အအေးထည့်သော cooler ကြီးထဲ အစီအရီ ထောင်ပြထားသော ဆိုင်မှာ လူငယ်အများစု ထိုင်နေ ကြသည်။ သစ်သီးတွေကို ခုချက်ချင်း အခွံနွှာ၊ ခြွေပြီး ချက်ချင်း shake လုပ်ကာ ဖျော်သော fresh juice တွေလည်း ရှိသလို၊ နေအကြေတွေ ခပ်များများ ရောထားသည့် အချိုရည် အအေးတွေ လည်း ရှိပါသည်။

“sugar များတယ်ပဲ ပြောပြော တို့ကတော့ fresh juice လုပ်နေရင်စောင့်ရလို့ အဲဒီပဲတွေထဲက အချိုရည်ပဲ သောက် ဖြစ်တာ များတယ်။ အခုလည်း blueberry တစ်ခွက်နဲ့ လိုက်မယ်၊ ပြီးရင် လျှာမှာနီပြီးကျန်ခဲ့တာကို စိတ်အညှစ် ခံလိုက်ဦးမယ်၊ ကဲ ... မွန်မြတ်မေကရော”

“မွန်မြတ်က lemon သောက်မယ်”



သူမတို့နှစ်ဦးသား အချိုရည် တစ်ဖန်ခွက်စီဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ထိုမျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသော မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ပြောကြတဲ့ စကားတွေဟာ သူမတို့နဲ့ သိပ်ပြီးမဆိုင်လှသော သောတကြည်နဲ့ ရဲဝံ့ထန်တို့ စုံတွဲရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးပဲ ဖြစ်နေလေသည်။ မွန်မြတ်မေနဲ့က နည်းနည်း ရဲဝံ့ထန်နဲ့ ပတ် သက်ပြီး ဆိုင်သလိုလို ရှိပေမဲ့ ခင်ပိုင်းပိုင်းနဲ့က ဘာမှမဆိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ရဲဝံ့က သောတကြည်ကို တော်တော်ချစ်ခဲ့လားဟင်”

အတန်ကြာမှ မွန်မြတ်မေက ထိုစကားဖြင့် စမေး ပါသည်။ အအေးကို ပိုက်တံဖြင့် စုပ်သောက်တာပင် တစ်ဝက်ကုန် ခါနီးမှ အသံတိတ်နေသော သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားသံ ကို စတင်တာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘေးလူအမြင်နဲ့ကြည့်ရင် သူတို့ အရူးအမူး ချစ်ကြတယ် လို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် အခု ပြန်တွေ့တဲ့အခါ ရဲက တော်တော်ကို တွေဝေသွားတာ။ သောတကြည်ကို ပြန်မ တွေ့ခင်ကဆို ရဲဟာ မွန်မြတ်နဲ့ နေ့စပီ လက်ထပ်ဖို့ကို သိပ်စိတ်ပါခဲ့တာ၊ တက်ကြွခဲ့တာလေ။ အခုတော့ သွေး အေးနေတယ်၊ တွေဝေနေတယ်”

“ဒါ သူ့ဘက်က အပိုင်းပဲ။ သောတမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူး။ သောတက အနေမှန်တယ်”



သူငယ်ချင်းအတွက် မခံနိုင်ဘဲ ရန်လိုသလိုပြောသော ခင်ဝိုင်းဝိုင်းကြောင့် မွန်မြတ် ပြုံးသွားပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မွန်မြတ်ကလည်း သောတကြည့်ကို အပြစ် မတင်ပါဘူး။ ရဲဘက်က တွေဝေတယ်ပဲ ပြောတာပါ”

“လော့ဝေမှာပေါ့၊ သောတ သူ့ဘာသာ နေနေတာကို သူမ စပြီး လာကြိုက်ခဲ့တာလေ။ သူနဲ့မတွေ့ ခင်ကဆို သောတ ဟာ တို့နဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဘာလုပ်လုပ် အတူတူလုပ် တယ်။ ရည်းစားမထားကြေးနော် ဆိုလည်း သဘောတူ လိုက်တာပဲ။ စာအတူတူကျက်မယ်ဆိုလည်း မပျက်မကွက် ပါလိုက်တာပဲ။ နောက် အဲဒီကောင် ရဲဝံ့ထန် စ၊ လာမှ သောတလည်း သူ့ကို ပြန်စိတ်ဝင်စားရာကနေ ရည်းစား ထားဖြစ်တဲ့ အဆင့်တောင် ရောက်သွားတယ်။ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ တည်ထားတဲ့ ကတိကို ဖျက်လို့ရသွားတယ်။ စာ အတူတူကျက်မဲ့ ရတ်တွေကို ပျက်ကွက်လာတယ်။ အင်္ဂလိပ် စာ မတော်တဲ့ ရဲဝံ့ကို ကူကျက်ပေးရမယ်၊ ပြန်သင်ပေးရမယ် နဲ့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရဲဝံ့ပဲ နေရာပေးထားခဲ့တယ်။ အဲဒီ လောက်ထိ ပြောင်းလဲခဲ့ရတာလေ”

မွန်မြတ်မေသည် ခင်ဝိုင်းဝိုင်း ပြန်ပြောပြသော ဆယ်တန်းကျောင်းသား ကျောင်းသူ စုံတွဲပုံလေးကို ပုံဖော်၍ စိတ်ကူးကြည့်မိပါသည်။



“သူတို့လောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်စိအောက် က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ကြတာ မရှိဘူး။ နှစ်ယောက် အတူတွဲ ထိုင်နေရင်တောင် အသားချင်း ထိနေအောင် လက်ဖဝါးချင်းကို လိမ်ကျစ်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားကြတာလေ။ ဘေးက မြင်ရတဲ့သူက သူတို့အစား လက်ဖဝါးတောင် ချွေးပြန်တယ်။ သူတို့ကတော့ မပူတဲ့အတိုင်း၊ ချွေးမပြန် တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ပြီးတော့ တို့တွေ သေသေချာချာမှာထား တယ်။ သတိလည်း ပေးထားတယ်။ ဆယ်တန်းမဖြေရသေး ခင် သိုသိုသိပ်သိပ် တွဲကြ၊ သိမ်လမ်းမသလားနဲ့ လူမြင် သူမြင် သိပ်လျှောက်မသွားနဲ့ မှာထားတာကိုလည်း သောတ က ရဲဝံ့ထန် အားကိုးနဲ့ နားမဝင်ဘူး။ တစ်ပတ်ရဲ့နောက် ဆုံးကျောင်းတက်ရက် သောကြာနေ့ဆို နေ့လယ်ကျောင်း ဆင်းပြီးတာနဲ့ သူ့မှာ ရဲဝံ့ထန် လာအခေါ်ကို မျှော်ရပါပြီ။ နှစ်ယောက် ခိုးပြီးလျှောက်လည်ကြမှာလေ၊ တို့နဲ့ ကေသီ က သောတ အစား သူ့အမေကို ဝိုင်းညှာပေးရတော့တာ ပေါ့။ စာတွေ နားမလည်လို့ ဆရာမအိမ်လိုက်စာမေးတယ် ပေါ့။ ရဲဝံ့ထန်ကတော့ သူ့အစ်ကိုတွေ ဘယ်လိုလိမ်လဲသေ ဘူး။ သူလည်း အစ်ကိုတွေ ကြောက်ရတယ်သာ ပြောတာ အဲဒီတုန်းကလည်း အတင့်ရဲတာပဲ။ သိုသိုသိပ်သိပ် မနေ ဘူး။ သူပဲ သောတကို လျှောက်သွားဖို့ စ၊ ခေါ်တာပဲ လေ”

www.burmeseclassic.com



မွန်မြတ်မေသည် ခင်ဝိုင်းဝိုင်း စကားထဲမှာ သူ့အစ်ကို တွေကို ဟူသော အသံကြောင့် သတိရသွားပါသည်။ ကိုသီဟထန် တို့၊ ကျော်စွာထန်တို့က သောတကြည်ကို သိဖူးနေခဲ့မှာပဲ။

“ကိုသီဟထန်တို့က သောတကြည်ကို သိလား။”

မွန်မြတ်မေ ဖြတ်မေးလိုက်မိသည်။

“ကိုသီဟထန်ကတော့ ပြောရင် ခပ်ရေးရေးပဲ မှတ်မိတော့ မှာပေါ့။ ဘာလို့ ဆိုတော့ သူနဲ့ အခု ပြန်မှမဆိုတာ။ ကိုကျော်စွာထန်ကတော့ သောတကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိသွားပါပြီ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အမျိုးသမီး မဝင့်ဝါ လွင်က သောတတို့နဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးထားကြတာလေ”
“ဒါဆို ကိုကျော်စွာထန်လည်း သောတကြည်ကို ပြန်တွေ့ တော့ အံ့ဩနေမှာပေါ့။”

“အံ့ဩတာတောင် မကဘူး၊ သောတကို သူက အားနာနေ တယ်လို့ သောတ ပြန်ပြောပြတယ်”

“အားနာတယ် ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းက တံတွေးကို အသာမျိုချလိုက်ရင်း ငါ ပြောမယ်၊ ပြောကို ပြောလိုက်မယ် ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါမှ သောတ ရဲ့ ရဲဝံ့ထန် အပေါ် ထားတဲ့ စွန့်စားရဲတဲ့ အချစ်ကို သိသွားမှာ။ ရဲဝံ့ထန်ရဲ့ သောတ အပေါ် အရူးအမူး ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ကို ဒါမှ သူ မြင်သွားမှာ။ သူတို့ဟာ လူချင်း ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နှလုံး သားချင်း သိပ်နီးနေကြပါတယ် မွန်မြတ်မေရယ်။



“သူတို့နှစ်ယောက်ကို အဓိကခွဲလိုက်တဲ့နေ့က သူပါတာကိုး။ သောတ ပြန်ပြောပြတော့ သူတို့ လက်တွဲမဖြတ်တာကို ကိုကြီးရော ကိုလတ်ရောက သူတို့လက်ချောင်းတွေကို ဆွဲဖြဲ၊ လက်ကောက်ဝတ်ကို ညှစ်ကိုင်ပြီး ကိုလတ်က လက်လည်းပြုတ်သွားရော သောတကို ပခုံးကနေတောင် ဆောင်တွန်းခဲ့တာတဲ့”

“အို ... ဟုတ်လား။”

မွန်မြတ်မေသည် သူတို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ခဲ့ကြ တာကိုးလို့ တွေးလိုက်မိသည်။

“သူတို့ လျှောက်ပေးတဲ့နေ့မှာ တွေ့သွားတော့ အခွဲခံ လိုက်ရတာလား။”

“မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် အခွဲခံရတာလဲ”

“သူတို့ အတူတူ ထွက်ပြေးကြတယ်လေ”

“ဟင် ... ဟင် ... ဘာရယ် ... ဟုတ်လား။”

မွန်မြတ်မေမှာ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ဖြစ်သွားပါသည်။ ခင်ဝိုင်းဝိုင်းသည် ငါပြောတာ မမှားပါ ဘူး။ ငါ သောတကို နိုင်စေချင်လို့ ပြောတာ။ ဟုတ်တယ်၊ သောတဘက်က ပြောပေးတာ၊ သောတ သိက္ခာကျအောင် ပြော တာ ဘာမှမပါဘူး။

www.burmeseclassic.com



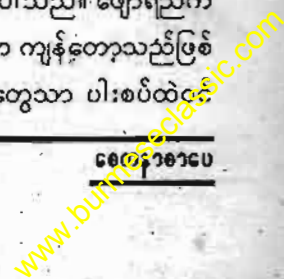
“သောတက ရဲဝံ့ထန်ကြောင့် စွန့်စားရဲသွားတာလေ။ ရဲဝံ့ထန်ကလည်း သောတနဲ့ ဝေးရမှာ အရူးအမူးကြောက်တော့ သောတ သူ့နောက် မပါ၊ပါအောင် စည်းရုံးပြီး ပြောခဲ့ပုံပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သောတက ရဲဝံ့ထန်ကို ချစ်တဲ့စိတ် မွန်ပြီး ရဲဝံ့ထန် နောက်လိုက်ဖို့ သဘောတူသွားတယ်။ သူတို့ အဝေးပြေးကားတစ်စီးကို စီးပြီး အဝေးကြီးကို ထွက်သွားဖို့ ကြံစည်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကားနဲ့တောင် ထွက်မပြေးလိုက်ရပါဘူး။ ကားဂိတ်မှာ ရှိနေတုန်း ဘယ်က ဘယ်လို သတင်းရသွားတယ် မသိဘူး။ ကိုသီဟထန်တို့ ရောက်လာပြီး ပြန်ခွဲပစ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီကစပြီး သူတို့ လုံးဝမတွေ့တော့တာပေါ့။ အမှန်တော့ သောတက အမေ့ကို သနားပြီး အမေ့စကားကို နားထောင်ပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ရတာပါ။ သောတအမေကလည်း ကိုသီဟထန်တို့ကို တော်တော် စိတ်နာတယ်လေ။ သောတကို ဣန္ဒြေမရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ပြောဆိုကြတယ်။ သောတအမေကိုလည်း ကိုယ့်သမီး ကိုယ်ထိန်းဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ပြောဆိုခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးဘက်က အနေနဲ့ကျ စိတ်နာတာပေါ့ ...

တကယ်တော့ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေက မိဘအုပ်ထိန်းမှု မရှိကြတော့ ဖခင်အပြောအဆို မတတ်ဘူး။ ရိုင်းနေတဲ့ သဘောပဲလေ။ ကိုယ့်မိခင်အရွယ် အဒေါ်အရွယ်



ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောရင် ရရက်နဲ့ အပြောမတတ်တော့ သောတအမေက နာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သောတကို ရဲဝံ့ထန်ဆိုတဲ့ နာမည် ထပ်မံကြားခွင့်ဘူး ပြောခဲ့တာနဲ့ သောတလည်း အမေကိုငဲ့ပြီး အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်တာ။ တို့တွေကလည်း သောတ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဝိုင်းသတင်းပျောက်ပေးခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲဒါကို ရဲဝံ့ထန်ကလည်း မာနတွေကြီးပြီး သူက တစ်ပြန်ကြီး ပြန်ထွေထွေသတဲ့။ တကယ်ဆို သောတ ခမျှာ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လောက် ဝိုင်းကွဲရဲ့ခံရမလဲ ဆိုတာ သူ ထည့်မတွေးခဲ့ဘူး။ လူတွေက သိတယ် မဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်နဲ့ တောင်သတင်းဆို ခဏပဲ ပြောတယ်။ မကောင်းသတင်းကျ ပို့ခဲ့ကားပြီးတော့တောင် အကြာကြီး ပြောကြတယ်ဆိုတော့ သောတလည်း ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ အပြောခံခဲ့ရတယ်။ လိုက်ပြေးသွားတယ်။ ပြန်ခွဲထားကြတာဆိုတဲ့ စကားက ဘယ်လောက် အခံရခက်စေလဲ၊ မွန်မြတ်မေ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။”

အင်း ... မောလိုက်တာ။ ခုမှပဲ ဒီဇာတ်လမ်းကြီးရဲ့ အဆုံးကို ပြောလိုက်ရတော့တယ်။ ခင်ဝိုင်းဝိုင်းသည် ရေခဲအကြေများသာ ကံတံသတ်ကျန်နေသော ဖျော်ရည်အကတ်အသတ်ကို ပိုက်ဖြင့် တရှူးရှူးစုပ်၍ ထပ်သောက်လိုက်ပါသည်။ ဖျော်ရည်က ကုန်နေပြီး ရေခဲအရည်ပျော်နေသည်များသာ ကျန်တော့သည်ဖြစ်ရာ ဘာအရသာမှ မရှိတော့ပါ။ ရေခဲရည်တွေသာ ပါးစပ်ထဲဝင်





လာပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရ၍ အာခြောက်နေတာ မို့ အတော်ပါပဲလေ။

“ဒါဆို သောတ သနားပါတယ်နော်၊ ဘာမှလဲ မဖြစ်ခဲ့ဘဲ နာမည်ပျက်သွားသလို ဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့”

“ဒီအကြောင်းတွေ တော်ရုံနဲ့ တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော ပါဘူး။ မွန်မြတ်မေကတော့ သိသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြ တာပါ”

“မွန်မြတ် သိချင်တာက ရဲဟာ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်နိုင်မလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ပိုရွေးချယ်ချင်မလဲ ဆိုတာ သိချင်တာပါ။ အခု အခြေအနေမှာ သူ ဝေခွဲရ ခက်နေတာကို မကြိုက် ဘူး။ တစ်ယောက်ကို ပိုချစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီတစ်ယောက် ကို ရွေးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေရမယ်လေ”

“မွန်မြတ်မေတို့က စေ့စပ်ပွဲတောင် လုပ်ကြတော့မယ် မဟုတ်လား”

“သူ တွေဝေနေတာကို ကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက်မတိုးရတာနဲ့ပဲ မွန်မြတ် ကိုယ်တိုင် အဲဒီကိစ္စကို ခဏဆိုင်းထားလိုက်တယ်”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းက အံ့သြသလို ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခုချိန်မှာ မွန်မြတ်မေက ရဲဝံ့ထန်ကို ပိုင် ဆိုင်နိုင်ခွင့် အရှိဆုံးလှပဲ။ ဘာကြောင့် ခဏဆိုင်းထားရ တာလဲ။ သူ့ကို ကိုယ်ပိုင်ထားလိုက်ရရင် ပိုပြီးမကောင်း ဘူးလား။ ပိုပြီး စိတ်မချရဘူးလား”



မွန်မြတ်မေသည် သောတကြည်နဲ့ တစ်လေသံတည်း မေးလာသော ခင်ဝိုင်းဝိုင်း စကားကြောင့် အသာအယာ ပြုံးလိုက် သည်။

“သောတကြည်ကလည်း အဲဒီလို ပြောတယ် သိလား”

ထိုသို့ အရင်ပြောပြီးမှ ဆက်၍ ...

“မွန်မြတ်က ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အသေအချာ ချစ်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လက်တွဲတဲ့ ယောက်ျားကိုပဲ လိုချင်တယ်လေ၊ ထောက်ထားရောတွေ ရှိလို့ သစ္စာရှိချင်လို့၊ ကတိတည်ချင်လို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြချက်တွေနဲ့ အရွေးခံလိုက်ရတာကို မကြိုက်ဘူး။ သူ့စိတ် ထဲမှာ ကိုယ်မရှိဘဲ တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေတာကို မလိုချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရဲကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲဆုံးဖြတ် စေချင်တာပါ။ သူ ဘယ်သူ့ကိုရွေးရွေး မွန်မြတ်လက်ခံပါ တယ်။ သူ ပိုချစ်တဲ့သူကို ရွေးတာပဲလို့ ဖြေသိမိမိလိုရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မွန်မြတ်မေတို့က လူကြီးချင်းတောင် စကားတွေ ဘာတွေ ပြောပြီးနေပြီ”

“နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုးလောက်ပဲ အသိပေးထားတာမျိုးပါ။ စေ့စပ်ပွဲကြီးက အခုမှလုပ်ဖို့ အိမ်ကပြောတာလေ။ ရဲရဲ့ အခြေအနေကြောင့် မွန်မြတ်ဘာသာ ပွဲလုပ်ဖို့ကို ခဏဆိုင်း ထားတာပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ လူကြီးမိဘကလည်း အသိအမှတ်

www.burmeseclassic.com



ပြုတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ရင် လည်း လမ်းခွဲလို့ ရပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မနစ်နာပါဘူး။ အခြေအနေတွေ ဘာမှမလွန်ခင် ခွဲတာပဲ။ မွန်မြတ်ကတော့ လမ်းခွဲကြပါစို့လို့ စပြီးမပြောပါဘူး။ ရဲက အရင်စပြောမှ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြတ်သားတဲ့ အဖြေကိုသိ ချင်တယ်”

ခင်ဝိုင်းဝိုင်းသည် သူတို့ရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင် ပြဿနာကို ဝင်၍ ခေါင်းရှုပ်ခံ စဉ်းစားရင်း အကြိတ်တစ်ခုကို ခေါင်းထဲမှာ တွေးလိုက်မိပါသည်။

“တို့ အကြိတ်တစ်ခုတော့ ရတယ်။ မွန်မြတ် လုပ်ချင်မလား၊ မလုပ်ချင်မလားတော့ မသိဘူး”

“ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုအကြံမျိုးလဲ”

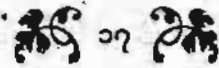
“သူ ဘယ်သူ့ကို ပိုအလေးသာမလဲ ဆိုတာ တစ်ချက်တည်း နဲ့ သိသာစေမဲ့ အကြောင်းအရာပေါ့။ တို့ရယ်။ မွန်မြတ် မေရယ်။ သောတကြည့်ရယ်ပဲ အသိခံပြီး သုံးယောက် တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ရင်ရပါတယ်။ ရဲဝံ့ထန်ဘက်က ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲဆိုတဲ့ပေါ်မှာ ကြည့်ရင် မွန်မြတ်မေ သိချင်နေတဲ့ ပြတ်သားတဲ့ အဖြေကို ရတာနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး။ မွန်မြတ်လည်း ဒီလို ဇာတ်မျောကြီး ဖြစ်နေတာကို စိတ်ပျက်နေပါပြီ။ ခင်ဝိုင်း ဝိုင်း ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို သိချင်တယ်၊ ပြောပါဦး”



ခင်ဝိုင်းဝိုင်းသည် သူငယ်ချင်း သောတကြည်ကို သာစေ နာစေခြင်း မရှိသော၊ မွန်မြတ်မေကိုလည်း နိုင်စေ ရှုံးစေ ခြင်းမရှိသော အစီအစဉ်တစ်ခုကို သေသေချာချာပြောရင်း စိတ် ထဲမှာတော့ နင် ငါ့ကိုသာ ဆယ်တန်းတုန်းက ရွေးခဲ့ရင် ဒီပြဿနာ ရှိလာချင်မှ ရှိလာမယ်၊ ရဲဝံ့ထန်ဟုလည်း သံယောဇဉ် မကုန်စွာ တိတ်တဆိတ် တွေးလိုက်မိသေးသည်။





ရဲဝံ့ထန်သည် ဖုန်းထဲမှာ သောတ အသံလေးကို ကြားလိုက်ရတော့ အံ့သြဝမ်းသာပြီး ပြန်ပြောဖို့ စကားပင်ရှာမရ ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ တွေဝေနေခဲ့မိတာမို့ သောတထဲလည်း မသွား။ မွန်မြတ်နဲ့လည်း မတွေ့ဖြစ်သလောက်နီးပါး ဖြစ်နေခဲ့တာ တစ်လ လောက်တောင် ရှိနေပြီ။ အားလုံးကို ရှောင်ပြေးချင်တာနဲ့ သူ့ တစ်ယောက်တည်း ပုဂံဘက်ကို ဘုရားဖူးဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကား သူမောင်းပြီး ထွက်ခဲ့တာမို့ ပုဂံကပြန်တော့ ရန်ကုန်ကို အမြန်မရောက်လိုတာနဲ့ မန္တလေးဘက်ဝင်၊ ပြင်ဦးလွင်တက်နဲ့ နောက်ထပ် လေး၊ငါးရက်ကို ထပ်အချိန်ဖြုန်းလိုက်သေးသည်။ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်တော့ သူ့ ရန်ကုန်က ခဏထွက်သွားတာ နှစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ပြန်ရောက်တာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီ နှစ်ပတ်လုံးလုံးလည်း သူနဲ့ ပတ်သက်သူတွေ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့သလို ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်မှာလည်း သူ



ကိုယ်တိုင်က မွန်မြတ်ကိုရော၊ အစ်ကိုတွေကိုရော ပြန်ရောက် ကြောင်းပင် အကြောင်းမကြား။ ဆိုင်လည်းမသွားသေးပဲ သူ့ လက်ထောက်မန်နေဂျာနှင့်သာ လွဲထားလိုက်ပါသည်။

အိမ်တွင်းအောင်းနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှ အပျင်းပြေ ရေသွားကူး၊ ရှော့ပင်းခဏလုပ်နှင့် ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်ကို လည်း စိတ်လေလေနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း အချိန်ဖြုန်းမိခဲ့သည်။ ဒီလိုမျိုး ပြဿနာတွေကို ရှောင်ပြေးပြီး တိတ်ဆိတ်မနေသင့်မှန်း သိပေမဲ့ အသိက အသိသာ ရှိသည်။ ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်ရမှန်း မသိသော အခြေအနေကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဖြေရှင်းပစ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၍ အခက်ကလည်း တွေ့နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထူးဆန်းစွာပင် သူ့ထံ ဖုန်းဆက် လာခဲ့သော သောတ၏အသံကို သူ ကြားရတာဖြစ်သည်။ မွန်မြတ် ကတော့ သူ ပြန်ရောက်နေတာ မသိသေးလိုပဲလား။ သူမ ကိုယ် တိုင်လည်း ရဲဝံ့ထန်အပေါ် စိတ်တိုင်းမကျလိုလားမသိ။ ဖုန်းလည်း မဆက်။ ပြန်ရောက်ကြောင်း၊ မရောက်ကြောင်းပင် သတင်းမမေး။

သောတကသာ အိမ်ဖုန်းကို စ၊ခေါ်လာစဉ် ရဲဝံ့ထန် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနေ့မနက်တင်ပဲ ...

“ငါ ဒီလို အားလုံးကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဖုန်းလာရင် ကိုင်မယ်၊ mobile ဖုန်းကိုလည်းပြန်ဖွင့်ထားတော့မယ်၊ ဆိုင်လည်း သွားမယ်”





ဟူ၍ စိတ်ကူးမိချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပထမ ဦးဆုံး ဖုန်းခေါ်သူကား သောတပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“သောတ ... သောတ ... ဟာ ... သောတရယ်၊ ငါ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ သောတ-ငါ့ဆီ ဖုန်းစ၊ ဆက်တယ်နော်၊ ပြော ... ပြော ... သောတ၊ နင် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“အခု ငါနဲ့အတူ ဘယ်သူ ရှိနေတယ် ထင်လဲ”
“ဟင် ... ဘယ်သူ ရှိလို့လဲ၊ ငါမသိဘူးလေ၊ ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူလဲ”

ထိုအချိန်မှ မွန်မြတ် အသံ ဖြတ်ဝင်လာပြီး ...
“မွန်မြတ်ပါ ရဲ”

ဟူသော ဖြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရဲဝံ့ထန် သည် သောတနဲ့ မွန်မြတ်-တွေ့ပြီးနေကြပြီလား။ ဘယ်တုန်းက တွေ့ပြီး သိနေကြတာလဲ။ သူတို့ ဘာတွေပြောဖြစ်ကြသလဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာတွေ ရင်ဖွင့်ကြသလဲ ဟူ၍ ခေါင်းထဲမှာ ဆက်တိုက် တွေးမိသွားတော့လေသည်။

“မွန်မြတ်နဲ့ သောတ စပီကာဖုန်းနဲ့ ပြောနေတာပါ၊ ရဲ ပြောချင်တာကို ပြောပါ၊ ရပါတယ်”

“မွန်မြတ် ... မွန်မြတ်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

“ရဲ မရှိတဲ့ ရက်တွေတုန်းက သောတနဲ့ မွန်မြတ် တွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ ပြဿနာတစ်ခု ဇာတ်မျှော်ကြီး ဖြစ်နေတာကို လုံးဝမကြိုက်တဲ့အတွက် မွန်မြတ်တို့နှစ်ယောက်ညှိပြီး အဖြေ ရှာမိကြတယ်”



ရဲဝံ့ထန်သည် သူ့ဘက်က မပြတ်သားမှု၊ တွေဝေမှု တွေကို သူ့ဘာသာ ပြန်ရှက်ပြီး အသံတိတ်သွားမိသည်။ ထို အချိန်မှာ သောတ အသံ ပေါ်လာသည်။

“ရဲဝံ့ သောတတို့လည်း နင်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာဆိုတော့ နင်နေရာမှာ ငါသာဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ တွေဝေမိမယ်ဆိုတာ ငါနား လည်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့ ဘာကိုတိုင်ပင်မိကြသလဲ ဆိုတော့၊ အင်း ... နေဦး ... မွန်မြတ် အရင်ပြောမလား၊ သောတ နောက်မှ ပြောရမလား။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဖုန်းက စပီကာဖုန်းမို့ တစ်ဖက်က အသံတွေကိုလည်း ရဲဝံ့ထန်ကြားနိုင်ပါသည်။ ရဲဝံ့ထန်ပြောတာ မွန်သမ္မုလည်း သောတ ရော မွန်မြတ်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး ကြားနိုင်ပါသည်။ အခုလည်း သောတ စကားပြောနေရင်း မွန်မြတ်၏ ရဲဝံ့ထန် သဘောထားကိုပါ လှမ်းမေးသံကို ကြားရလျှင် ရဲဝံ့ထန် အသာနားထောင်နေလိုက် ပါသည်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ဘာတွေများ တိုင်ပင်ပြီးကြပြီလဲ။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ရဲဝံ့ထန် တစ်ယောက်တည်းကို ချစ်မိကြ သော မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မနာလိုခြင်း၊ သဝန်တို့ခြင်း၊ ငြူစူရန်လိုခြင်းတွေ မရှိကြဘဲ တစ် ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နားလည်လျက် အပြန်အလှန် အလျှော့ ပေးနေကြခြင်းပင်။ ရဲဝံ့ထန်ဘက်က ထိုသို့ သိရလေလေ ပိုပြီးစေခွဲ ရခက်မလဲလေ။ ရုပ်ရှင်တွေ မီဒီယိုတွေထဲကလို တစ်ယောက်က

www.burmeseclassic.com



မိလိန် ဖြစ်နေရင် ကောင်းသား။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဆုံးဖြတ်လွယ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

“သောတပဲ အရင်ပြောပါ”

မွန်မြတ် အသံက ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ကြားရတာ ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ သောတက အရင်ဆုံးလူလေ”

“အရင်လူပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလူပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောလိုက်

ကြပြီးမှ သောတဆီမှ ...

“ရဲ့”

ဟူသောတည်ငြိမ်သည့်အိမ်ကို လက်ခံရလေသည်။

“ပြောပါ သောတ။ သောတတို့ ဘာတွေ တိုင်ပင်ထားကြလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ။ အခုလာမဲ့ တနင်္လာရုံးဖွင့်ရက်မှာ သောတက သောတနေတဲ့ မြို့နယ်ရဲ့ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်စာချုပ် နှစ်ခု အသင့်လုပ်ပြီး စောင့်နေပါမယ်။ ရဲ့ပဲ သောတကိုခံချစ်တယ်။ သောတကိုပဲ လက်တွဲမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လို့ရရင် သောတဆီ လာခဲ့ပါနော်။ သောတ (.....) မြို့နယ်ရဲ့ တရားရုံးမှာ ရုံးအဖွင့် မနက်ကိုးနာရီမှာ စောင့်နေမယ်”

“ဟင် ... ဟင် ... ဘာလဲ သောတ။ သောတနဲ့ ငါ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်မှာလား”



“ဟုတ်တယ် ... ဘာလဲဟင်၊ ရဲ့ပဲ သောတကို အခုချိန်မှာ လက်ထပ်ချင်တော့ဘူး။ လက်မတွဲချင်တော့ဘူးလား။ ဒါဆို ရပါတယ်။ အခုပဲ အပြတ် ပြောလိုက်ပါ။ ရှင်းသွားတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ပြောတဲ့ သဘောက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ငါ သောတကို အမြဲတမ်းပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ အမြဲလက်တွဲထားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သောတ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လို့ ရသွားတော့ အံ့ဩလို့ပါ။ သောတ ပြောတာကို မွန်မြတ်လည်း ကြားမှာပေါ့။ မွန်မြတ်ကိုယ်ကို တစ်ခုခု ပြောပါဦး၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြတာလဲ ပြောပါဦး”

ထိုအခါမှ မွန်မြတ် အသံ ဝင်လာသည်။

“သောတ အခုလို ဆုံးဖြတ်တော့ ရဲ့ ပျော်သလားဟင်”

ရဲ့ပဲထန်သည် ခုနက အပျော်တွေ ထွက်ပြေးသွားတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သောတရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ကြားလိုက်ရစဉ်ကတော့ ရုတ်တရက် မေ့ပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်မိတော့မလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ မွန်မြတ်ကို ဒီလို ကြီး ပစ်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ပါ။ မွန်မြတ်အပေါ် ရက်စက်ရာရောက်မည်။ စိတ်သဘောထားကောင်းပြီး သူ့အပေါ် အစစအရာရာ နားလည်သော ချစ်သူကို သူ တကယ်လည်း ချစ်ခဲ့လို့ ရွေးခဲ့ပြီး ပြီ။ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်နှစ်လောက် ကာလအတွင်းမှာ မွန်မြတ်



www.burmeseclassic.com

၂၇၆

မွန်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)



နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မညစ်ခဲ့ရဖူးပါ။ မွန်မြတ်ဟာ စိတ်တော့ ကောက်တတ်ပေမဲ့ တစ်ရက်လောက် စိတ်ကောက်တာဟာ အများဆုံး စိတ်ကောက်ဖူးတာပဲ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကောက်လွယ် စိတ်ပြေလွယ်သော မိန်းကလေးကို သူ အဘယ်မှာ ထားရစ်ခဲ့နိုင်မည်နည်း။

“ကိုယ် မွန်မြတ်ကို မထားရစ်ခဲ့နိုင်ဘူး”

ရဲဝံ့ထန်ဆီမှ ထိုသို့ ပြန်ကြားရသောအခါ ဒီဘက်မှာ သောတနဲ့ မွန်မြတ်တို့ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အသံတိတ် ပြုံးပြမိကြသည်။ ငါတို့မင်းသားကတော့ တွေဝေမင်းသားဇာတ်ကို ပြန်စလားပြန်ပြီ ဆိုသော သဘောဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ကြတာလည်း ဖြစ်သည်။

“မွန်မြတ်ဟာ ကိုယ့်အပေါ် နားအလည်နိုင်ဆုံး ချစ်သူတစ်ယောက်ပါ။ မွန်မြတ်နဲ့ ရှိနေရချိန်မှာ ကိုယ့်ဘဝဟာတက်ကြွပြီး ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆို မွန်မြတ်ကလည်း ရဲကို ပြောစရာရှိတယ်။ မွန်မြတ်ရဲကို သောတလိုပဲ တနင်္လာနေ့ မနက်ကိုးနာရီ ရုံးဖွင့်ချိန်မှာ မွန်မြတ်နေတဲ့ မြို့နယ်ပေါ့။ (.....)မြို့နယ်လေး အဲဒီတရားရုံးမှာ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင် အသင့်ရိုက်ပြီး စောင့်နေမယ်။ ရဲ လာခဲ့ပါ။ မွန်မြတ်နဲ့ ရဲ နှစ်ဦးသဘောတူပဲ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ လူနှစ်ယောက် မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား နှစ်



ယောက်တို့ကြားမှာ တကယ်ချစ်ကြရင် လက်ထပ်ကြတဲ့ အခါ ဘာနည်းခံပွဲတွေမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ အသိအမှတ်ပြုမဲ့ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်နှစ်ခုပဲ လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် မွန်မြတ် ခုလို ဆုံးဖြတ်တာပါ”

ရဲဝံ့ထန်သည် မွန်မြတ်ဆီမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပါ ကြားရသောအခါ ခေါင်းတွေ ရှုပ်ထွေးပြီး ချာချာလည်တော့မလိုပင် ဖြစ်သွားပါသည်။

“သောတရော မွန်မြတ်ရော တစ်ရက်တည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးတွေရှေ့မှာ ရဲဝံ့ထန်ဆိုတဲ့ သတို့သားရောင်း အမည်ကို ပုံနှိပ်ရိုက်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ စာချုပ်ကိုယ်စီနဲ့ စောင့်နေကြမယ်။ ရဲဝံ့ အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ခုတည်းကိုပဲ ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်။ ရဲဝံ့ဘဝမှာ တကယ်ပဲ အလိုအပ်ဆုံး လက်အတွဲချင်ဆုံး မထားရစ်ခဲ့ချင်ဆုံးလို့ ယူဆတဲ့ မိန်းကလေးရှိတဲ့ နေရာကိုပဲ သွားလိုက်ပါ။ သူနဲ့အတူတူ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါနော်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သောတပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မွန်မြတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမဲ့ ရဲဝံ့ သူ့ဆီမလာတာနဲ့ ကြုံရမဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ဒီအဖြစ်ကို တသ၊ သနဲ့ ခန့်နည်းကြေကွဲပြီး မကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘူး ဆိုတာ နှစ်ယောက်ကိုယ်စား သောတပဲ ကြိုပြောချင်ပါတယ်”

မွန်မြတ် အသံ ကြားဖြတ်ဝင်လာကာ ...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မွန်မြတ်ရော သောတရောရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူဟာ ကိုယ့်ကို ပိုချစ်နိုင်လို့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်တာပဲ ဖြစ်ချင်ကြတယ်။ ကိုယ့်ဆီ သူ့ ရောက်မလာတာဟာ ကိုယ့်ကို ပိုမချစ်လို့ဘဲလို့ သေသေချာချာ သိလိုက်ရတာကိုပဲ လိုလားတယ်။ ရဲဟာ ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ လက်ထပ်လိုက်ရပေမဲ့ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး တိတ်တဆိတ် တမ်းတနေမဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း မမြင်ချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရဲ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပါနော်”

ရဲဝံ့ထန်သည် သူက တုန်လှုပ်ချောက်ချား စေခွဲမရ ဖြစ်စွာ နားထောင်နေခဲ့ရသလောက်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့ကတော့ သိပ်ကို အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေပြီး အစီအစဉ်တွေကို အတိအကျ ပြောနေခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူပင် ပြန်ရှက်လာပါသည်။ သူ ဘာကြောင့် တွေဝေရသနည်း။ ဘာကြောင့် အချစ်ဆုံးတစ်ယောက်ကိုသာ မရွေးနိုင်ရသေးသနည်း။

သူကသာ တွေဝေ၊ ရှောင်လွှဲ၊ ထွက်ပြေး၊ ပုန်းခို၊ အဆက်အသွယ်ဖြတ် လုပ်နေခဲ့ပေမဲ့ သူ့ချစ်သူ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ကတော့ ပြဿနာကို သတ္တိရှိရှိ၊ ဖြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားကြပြီတဲ့။

“ရဲဝံ့”



“ရဲ”

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့၏ ပြိုင်တူခေါ်လိုက်သံသည် ရဲဝံ့ထန်ကို ထပ်၍ သတိပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

“အဲဒီနေ့ကို သောတတို့ စောင့်နေမယ်နော်”

“ရဲရဲ ဆုံးဖြတ်ချက် အမှန်ကို အဲဒီနေ့မှာ မွန်မြတ် သိပါရစေနော်”

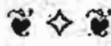
ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပြောလိုက်သံတို့ကို ရဲဝံ့ထန် ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်ရင်း သက်ပြင်း မသိမသာ ချလိုက်လျက် ...

“စိတ်ချပါ၊ တစ်ခုခုကိုတော့ ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ သောတရော မွန်မြတ်ရော သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရဲမှတော့ ကိုယ်ကရော ဘာကြောင့် မဆုံးဖြတ်ရဲစရာရှိလဲ၊ အိုခေ ... ကိုယ်ဖုန်းချ လို့ရပြီလား”

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ထံမှ ...

“ရပြီ”

ဟူသော အသံအဆုံးမှာ ရဲဝံ့ထန်သည် ဖုန်းခွက်ကို ပြန်၍ ချလိုက်တော့လေသည်။





BURMESE CLASSIC .COM





သောတကြည် သည် ထိုနေ့မှာ သူမထံ ရောက်
မလာခဲ့တော့သောအခါ သူမ၏နှလုံးသားထဲမှာ ပုံရိပ်ထင်ကျန်ခဲ့
ဖူးသော (ထင်ကျန်နေဆဲလည်း ဖြစ်နိုင်သော) ရဲဝံ့ထန်ဟူသည့်
လူတစ်ယောက်ကို အပြီးတိုင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်
နေပါသည်။

လက်မှတ်ထိုးရန် နေရာမှာ ကွက်လပ်တွေပဲ ဖြစ်နေ
သေးသော စာချုပ်လေး နှစ်စောင်တို့ကို ခေါက်ချိုးဆုတ်ပြုပစ်လိုက်
နိုင်လျက် အမှိုက်ပုံးထဲကို ပြတ်သားစွာ လွှင့်ပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ညနေရောက်သောအခါ သောတကြည်သည် သူမ
ထံမှာရှိသော card များထဲမှ Congradulation Card တစ်ကတ်ကို
ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ...

“သို့ ...

ရဲဝံ့ထန်နှင့် မွန်မြတ်မေ”

ဟူ၍ အသာချရေးကာ ထို Card လေးကို ပို့ပေးဖို့
ပြင်ဆင်နေလိုက်တော့လေသည်။



သူမသည် သူမ၏ အရုံးကို ကျကျနန လှလှပပ
ပင် လက်ခံလျက် နှလုံးသားထဲမှ ကွဲကြွေမှုကိုတော့ လူသိမခံခဲ့
တော့ပေ။



မွန်မြတ်ဗေ သည် သူမလက်ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ကိုင်
ထားမိနေသော စာချုပ်နှစ်စောင်တို့ကို အသာပင် ခေါက်ချိုးခြေမူ
လုံးထွေးပစ်လိုက်ပြီးလျှင် အမှိုက်ပုံးထဲကို ဝမ်းနည်းစွာ လွှင့်ပစ်
လိုက်ပါသည်။

သူ ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ ရဲ့ မွန်မြတ်ဆီ ရောက်မလာခဲ့
ဘူးနော်။ ရဲ့ ဘယ်သူ့ဆီကို သွားသလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ပိုအချစ်ဆုံး
လဲဆိုတာ မွန်မြတ် သိရပါပြီ။ ကျေလည်း ကျေနပ်ပါတယ်။
အစတည်းက အရုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရသည်ရှိသော် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို
လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပဲလေ။ အခုတော့ တကယ်ပဲ
ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီ။

ဒီအချိန်မှာဆို ဟိုးအရင်ကာလတွေကလိုပဲ လက်
ဖဝါးချင်း လိမ်ကျစ်နှစ်ဝင်နေအောင် တွဲထားမဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို
ပုံဖော်ကြည့်မိသောအခါ မွန်မြတ်သည် ထိုသူနှစ်ဦးအတွက် တကယ်
ပင် ပီတိဖြစ်ရလျက် ရင်ထဲက ကြေကွဲမှုကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့
ပါပြီ။



ရဲဝံ့ထန် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ကစပြီး မေ့ကိုမေ့ရမည်ဟု တွေးလျက် နီးရာစတိုးဆိုင်လေးထဲဝင်ကာ Card လှလှလေး တစ်ကတ်ကို ရွေးချယ်ဝယ်ယူလိုက်ပါသည်။

“Congradulation”

ဟု ရေးထားသော Card ထဲမှာ မွန်မြတ်က ...

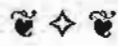
“သို့ ...

ရဲဝံ့ထန်နှင့် သောတကြည်”

ဟူ၍ နာမည်လေး နှစ်ခုကို ထပ်ဖြည့်ရေးလိုက်ပြီး

လျှင် Card လေးကိုဖို့ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

သူမသည် သူမ၏ ဆုံးရှုံးကြေကွဲမှုကို သတ္တိရှိရှိ ခံယူရင်း နှလုံးသားထဲမှာ တိတ်တဆိတ် ငိုနေမိခဲ့တာကိုတော့ ဟန်ဆောင်ကောင်းနေခဲ့သူပင်။



ရဲဝံ့ထန် သည် သူချစ်မိသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တို့ကို ဘယ်သူမှ အရှုံးနဲ့ မကျန်ရစ်စေချင်ခဲ့ပါ။

ထိုအတူ သူကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့ဝေလွန်းနေခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောအခါ သူသည် အားလုံးနဲ့ ဝေးရာကို အခုမှ တကယ်ပင် ထွက်ပြေးသွားခဲ့တော့တာ ဖြစ်ပါ သည်။

အဝေးကြီး တစ်နေရာကို အပြီးအပိုင် ထွက်သွား ပြီဖြစ်ကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးခဲ့တော့ပါ။

သူ အချစ်ရဆုံး သူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူဖြစ် မလဲ ဆိုတာကို မပြသခဲ့တော့ပါ။

ရဲဝံ့ထန်ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အချစ်ဆုံးသူတစ်ယောက် တော့ ရှိကိုရှိလိမ့်မှာ သေချာပါသည်။

ထိုသူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို ရဲဝံ့ထန် ထုတ်မပြော သရွေ့ ဘယ်သူကမှ သိခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်တော့ပါ။

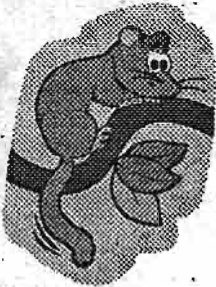


www.burmeseclassic.com

၂၀၀



BURMESE
CLASSIC
COM



၂၀၀၆
(အောက်တိုဘာလ)
28th September
Thursday
2006.